

Giới thiệu Ôm Lấy Kim Chủ: Daddy Mau Tới Cưới Mommy

Người xưa thường hay có câu nói hồng nhan bạc phận, dường như câu này quả đúng với Nhiếp Trường Hoan là một nữ diễn viên có sắc lẫn tài nhưng vận may dường như không mỉm cười với cô khi đóng phim mãi mà chẳng nổi tiếng, không chỉ vậy chồng sắp cưới thì bị con gái riêng của mẹ kế cướp mất, vai diễn nữ thứ số ba mà cô vất vả lắm mới giành được cũng không còn. Sau tất cả những chuyện đó cô đã quyết chí tìm cho mình một kim chủ để ôm chặt bắp đùi cầu thăng tiến. Vận may cũng đến với cô khi người đàn ông có tiền có quyền nhất Thành Đô âm thầm chia chân cho Nhiếp Trường Hoan ôm, “Đến đây, ngủ với tôi, từ nay về sau em sẽ trở thành người muốn gì được nấy ở Thành Đô này!”

Bánh bao nhỏ đứng sau lưng cô liền thò đầu ra nhìn đại kim chủ sáng loáng ánh vàng, bị bỏ hỏi, “Đại kim chủ, có muốn mua một tặng một không...”

Nhiếp Trường Hoan mang theo một cái đuôi nhỏ bốn tuổi gả cho vị “hoàng đế không vương miện” - Giang Thiếu Huân, cô cố gắng khiêm tốn, không muốn khoa trương công khai tin tức kết hôn, nhưng người đàn ông kia lại nói với một đám ông chủ, quản lý cấp cao trong giới giải trí rằng, “Lúc vợ tôi quay phim, trong vòng ba trăm mét, tuyệt đối không được để bất kỳ giống đực nào xuất hiện, kể cả muỗi đực cũng không được!”

Mọi người đều biết Nhiếp Trường Hoan là chiếc xương sườn mềm của Giang Thiếu Huân, thậm chí chính cô cũng từng mừng thầm, tự nhủ tại sao mình lại có thể may mắn đến như vậy.

Mãi cho đến sau này, Tống Miên Miên trở về.

Giang Thiếu Huân chỉ cần con trai không cần cô, nhưng cô, thà rằng bán thân tay trắng rời đi, cũng tuyệt đối không bỏ rơi con trai mình.

Trong vòng một đêm, cô từ bà Giang biến thành tình nhân của Giang Thiếu Huân, tất cả mọi người đều chờ cô biến thành trò cười, nhưng cô, vẫn là người được Giang Thiếu Huân yêu thương nhất.

Có người không chịu nổi hỏi cô tại sao, Trường Hoan liền cười một tiếng đáp, “Không phải người ta vẫn nói chính thê không bằng thiếp, thiếp không bằng trộm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chủ: Daddy Mau Tới Cưới Mommy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-1: Đêm tối, người đàn ông hoàn toàn xa lạ...

Đau, đau quá, người Trường Hoan như đang bị xé thành hai nửa, đau đến mức không còn là mình nữa.

Người đàn ông to lớn bên trên không ngừng xâm chiếm cô, giữ lấy cô. Mồ hôi mướt mát, ướt cả đệm giường, mùi hương cơ thể nồng nàn quyến lấy hai người. Người đàn ông thở hổn hển, anh cúi đầu vừa cắn vừa mút xương quai xanh của cô...

Đêm đã khuya lắm rồi, Trường Hoan mệt rã rời, cô không còn sức để làm gì nữa, cả người nhừ nhối như bị một chiếc xe nghiền qua nghiền lại.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng người đàn ông cũng chịu dừng lại, thân hình rắn chắc đổ ập lên người cô, hơi thở dồn dập đó phát qua tai cô. Anh cứ nằm trên người cô, hơi thở từ dồn dập chậm rãi ổn định lại, lúc này, anh mới chống người dậy, xoay người xuống giường, bước về phía phòng tắm.

Tiếng chuông điện thoại vang lên từ đầu giường, Nhiếp Trường Hoan giãy giụa ngồi dậy, vươn tay cầm lấy điện thoại. Từ đầu dây bên kia vang lên giọng nói của một người phụ nữ trung niên. Một lúc sau, Trường Hoan cúp máy, cô cầm lấy chiếc gối đặt dưới mông rồi nằm xuống, nằm im không nhúc nhích theo lời dặn dò của bà ta.

Một tư thế vô cùng nhục nhã nhưng cô không thể không làm theo.

Nếu tối hôm nay cô không có thai thì chờ thêm một tháng, cô lại phải chịu thêm một lần tra tấn giày vò như đêm nay. Cô thật sự không muốn, không muốn chịu thêm lần nào nữa.

Trường Hoan đã tính rất kỹ càng, hôm nay đúng là ngày rụng trứng của cô, hơn nữa, người đàn ông này cũng chiến đấu hăng hái cả đêm như vậy thì chắc chắn cô sẽ mang thai.

Tối nay là lần đầu tiên của cô, cô đem lần đầu tiên quý báu của mình trao cho một người đàn ông hoàn toàn xa lạ mà không phải cho người bạn trai Lục Hường Viễn.

Cô và Lục Hường Viễn yêu nhau từ rất lâu, nhưng anh ta luôn trân trọng cô, hành động thân mật nhất mà hai người từng làm chỉ là hôn môi hay nắm tay.

Không, cũng không thể nói người đàn ông kia là hoàn toàn xa lạ, cô biết người khác gọi anh là anh Giang, hoặc cũng có người gọi anh là cậu Giang, chỉ có điều cô không biết tên đầy đủ của anh, cô không có tư cách để biết.

Cô chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ có mối liên hệ gì với một người đàn ông như anh, càng chưa từng nghĩ tới, có một ngày cô sẽ thành người mà anh chọn để “đề thuê” cho anh.

Năm nay Trường Hoan mới mười chín tuổi, cô còn đang học tại học viện điện ảnh B, bạn trai Lục Hường Viễn tốt nghiệp đại học từ bốn năm trước. Vừa ra trường thì anh ta vượt qua cuộc thi công chức toàn quốc, bước chân vào hàng ngũ công chức nhà nước. Sau ba năm công tác tại Thành Đô, Lục Hường Viễn cũng được coi là một cán bộ nhà nước vừa tuổi trẻ lại tài cao, có tiền đồ vô lượng.

Hai tháng trước, Lục Hường Viễn rơi vào bẫy của đối thủ cạnh tranh mà mắc một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng. Mặc dù anh ta đã cố gắng bỏ cứu cùng chấp nối quan hệ suốt hai tháng qua nhưng cuối cùng vẫn bị tạm đình chỉ công tác.

Trường Hoan lo lắng không thôi, lòng nóng như lửa đốt, cô muốn giúp anh ta nhưng không biết làm sao. Lúc Diệp Trần Trần, người bạn thân nhất của cô biết được việc này thì cảm thán một câu, “Bây giờ ở Thành Đô này, người duy nhất có thể giải quyết được chuyện này chỉ có thể là người họ Giang kia...”

Khi quyết định “đề thuê” cho Giang Thiếu Huân, bản thân Trường Hoan cũng không hề nghĩ là mình sẽ được chọn, càng không ngờ đến mình sẽ thuận lợi thông qua bài kiểm tra thân thể.

Cô luôn cho rằng, “đề thuê” sẽ dùng phương thức thụ thai bằng ống nghiệm, sẽ không phát sinh bất cứ quan hệ thân mật nào với anh. Không ngờ, ký hợp đồng xong Trường Hoan mới biết, anh lựa chọn phương thức thụ thai tự nhiên, với lý do là bảo đảm sự phát triển khỏe mạnh của thai nhi.

Trường Hoan hỏi hận vô cùng nhưng cô không thể không chấp nhận việc này. Vì sao ư? Vì cô không thể trả được khoản tiền bồi thường khổng lồ nếu cô vi phạm hợp đồng.

Giang Thiếu Huân tắm rửa xong liền ra ngoài, mái tóc còn ướt đầm, nước nhỏ tong tong xuống thảm, anh tùy tay ném một chiếc khăn lông cho Trường Hoan, “Lau tóc cho tôi...”

Trường Hoan siết chặt lấy tấm chăn trên người, mắt chớp liên tục, cô không dám nhìn thẳng vào anh, người đang để trần phần thân trên, “Tôi, tôi không thể cử động lúc này được...”

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-2: Đêm tối, người đàn ông hoàn toàn xa lạ... (2)

Giang Thiếu Huân nghe vậy liền nhướn mày, anh đi tới cạnh giường, ngón tay thon dài cầm lấy chăn rồi giật phăng chiếc chăn vứt qua một bên. Trường Hoan kinh ngạc đến trợn to hai mắt.

Thân hình trắng nõn như tuyết, mềm mại như bông của cô nằm trên chiếc giường màu xám, một chiếc gối lót dưới hông, cặp đùi thon dài hơi co lại, vòng eo mảnh khảnh, làn da nõn nà như ngọc, cùng với những vết xanh xanh tím tím do anh lưu lại...

Trường Hoan xấu hổ đến co rúm lại, cô đưa tay lên che mặt. Cặp mắt đào hoa xinh đẹp của Giang Thiếu Huân sầm lại, dục vọng bùng cháy trong đôi mắt ấy, anh đưa tay cầm lấy cẳng chân non mịn của cô, vuốt ve, nắn bóp, và rồi áp người xuống.

“Xin anh...”

Nói thật, Giang Thiếu Khanh quá dũng mãnh, công phu trên giường cực kỳ đáng sợ, người mảnh mai như cô thực sự không thể chịu nổi...

Nhưng cô đâu biết rằng, lời cầu xin ghen ngào nỉ non của cô có khác gì là đổ thêm dầu vào ngọn lửa dục vọng đang bùng cháy trong anh? Càng cháy càng lớn.

Trước thế tiến công dũng mãnh của anh, tiếng cầu xin của Trường Hoan vỡ thành từng mảnh nhỏ. Không biết lại qua bao lâu, chỉ biết rằng cô thật sự không chịu nổi nữa, hai mắt nhắm lại, ngất xỉu.

Đêm hôm đó, cô thậm chí chưa từng nhìn rõ khuôn mặt của Giang Thiếu Huân, trong trí nhớ hỗn độn đó cô chỉ nhớ rõ cảm giác đau đớn như bị xé thành hai nửa, nhớ được trong bóng đêm mờ ảo, đôi môi lạnh lẽo của anh không ngừng hôn lên môi, lên khắp người cô...

Một tháng sau, sau khi xác nhận Trường Hoan mang thai thì cô được đưa tới một ngôi biệt thự, cô không thể bước ra ngoài dù chỉ một bước, không thể liên lạc với bất kỳ ai.

Hàng ngày, cô ăn uống theo thực đơn mà chuyên gia dinh dưỡng thiết kế, cùng tập những bài tập vận động cho thai phụ với một huấn luyện viên thể hình và một huấn luyện viên yoga.

Kể từ sau đêm triền miên đó, cô chưa từng gặp Giang Thiếu Huân lần nào.

Bốn tháng sau, thai nhi được năm tháng, cô bắt đầu cảm nhận được đứa bé cử động trong bụng. Lúc này, Giang Thiếu Huân đột nhiên tới biệt thự.

Một chiếc Bentley chậm rãi dừng lại trước biệt thự. Người giúp việc chạy ra mở cửa, Giang Thiếu Huân bước xuống xe, anh mặc một bộ tây trang màu đen vô cùng bắt mắt. Anh là một người đàn ông cao lớn, vai rộng hông hẹp, làn da màu mật khòe khoắn rắn chắc, chiếc mũi cao thẳng. Giang Thiếu Huân bước đi, vẻ mặt lạnh lùng thản nhiên, mọi thứ xung quanh đều ảm đạm thất sắc, tất cả đều trở thành nền cho anh.

Trương Hoan cùng di Phạm, nữ quản gia của anh đi ra nghênh đón. Mọi người đều niềm nở ra chào, chỉ riêng mình cô, mặc một chiếc váy dành cho bà bầu rộng thùng thình, tóc xõa tung trên vai, gương mặt cúi đầu mà đứng trên bậc thang, không đi ra chào đón, cũng chẳng dám nhìn anh.

Giang Thiếu Huân nhìn lướt qua mọi người rồi nhìn cô chăm chăm. Trương Hoan có khuôn mặt hình trái tim nhỏ nhắn, làn da trắng nõn, trắng như củ ấu vậy, đôi mắt trong vắt, lấp lánh như nước, ân tình đura tình. Nhìn cô, anh không kìm được mà nhớ tới đêm hôm đó, cô nằm dưới người anh, uyển chuyển thừa nhận sự xâm chiếm của anh, cặp mắt lấp lánh ấy như sắp chảy ra nước vậy, mị hoặc vô cùng. . .

Nghĩ đến đây, Giang Thiếu Huân cảm giác cổ họng khát khô, throat chặt lại. Trương Hoan cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng đang nhìn cô, cô cứng người lại, đầu cúi gằm không dám nhìn thẳng, thần kinh căng như dây đàn, tim đập dồn dập.

Giang Thiếu Huân lướt qua mọi người, từng bước từng bước bước lên bậc thang, khi tới trước mặt cô, anh không hề dừng lại mà đi thẳng vào.

Đoàn người đằng sau cũng theo anh vào nhà, Trương Hoan là người cuối cùng đi vào.

Giang Thiếu Huân lên tầng.

Lúc này, Tống Hằng, trợ lý đặc biệt của anh cầm một tấm thẻ đưa cho Trương Hoan, “Đây là mười triệu, cô cầm đi.”

Trương Hoan ngây ra, “Chẳng phải các anh nói đợi đứa bé sinh ra mới...”

Tống Hằng hờ hững nói, “Không cần sinh nữa, cô cầm lấy số tiền này, tìm một bệnh viện nào đó rồi bỏ đứa bé đi.”

Trương Hoan sững sờ tại chỗ.

“Nhưng mà đứa bé đã biết cử động rồi...”

Trương Hoan ngẩng đầu nhìn Tống Hằng, ánh mắt đỏ bừng, quật cường vô cùng.

Tống Hằng đứng dậy, cười như không cười nhìn cô, “Cô chỉ cần làm theo lời cậu chủ là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tới Cưới Mommy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-1: Người phụ nữ bên cạnh chồng chưa cưới của cô là ai? (1)

Tống Hằng đứng dậy, cười như không cười nhìn cô, “Cô chỉ cần làm theo lời của cậu chủ là được rồi.”

Trương Hoan nhịn không được mà muốn tìm Giang Thiếu Huân nói chuyện, di Phạm túm chặt lấy cô, nói, “Cô đừng ngớ ngẩn thế, nếu cô chọc giận cậu chủ thì dù có mười cái mạng cô cũng không sống nổi đâu.”

Bà dừng lại một chút rồi khuyên cô, “Cô bỏ đứa bé này cũng tốt, dù sao cô còn trẻ thế này, chẳng lẽ cô định sinh nó ư? Không phải cô có bạn trai sao? Bạn trai cô chắc chắn sẽ không chấp nhận đứa bé này đâu. Cô đừng ngu ngốc thế, đời còn dài mà...”

Trương Hoan thẫn thờ đứng ở đây, hai tay đặt lên bụng, lăm bầm lăm bầu, “Nhưng đứa bé biết cử động rồi...”

Ba năm sau.

Trên phim trường phim cổ trang “Trường ca thiên hạ”.

Trương Hoan diễn vai nữ thứ số ba, một cô gái có xuất thân giang hồ, cuối cùng vì người đàn ông mà cô yêu và nữ chính mà bị vạn tiền xuyên tâm mà chết.

Quản lý của cô nói rằng, kịch bản và tuyến nhân vật của bộ phim này rất hay, một khi phát sóng chắc chắn sẽ nổi tiếng, cô cũng sẽ nổi nhanh theo nó.

Trường Hoan không nghĩ nổi tiếng, cô thỏa mãn với cuộc sống hiện nay của mình. Bây giờ, cuộc sống của cô bận rộn và muôn màu muôn vẻ. Tiền mà cô kiếm được đủ để nuôi sống bản thân và mẹ của cô, đủ để cho Đâu Đâu học trong trường tốt nhất, cô đã cho thằng bé một cuộc sống đầy đủ.

Cô chỉ có duy nhất một tiếc nuối, đó là không được ở bên Lục Hường Viễn thường xuyên. Thật vậy, hai người ở cùng nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, cơ hội để họ gặp nhau thực sự quá ít.

Hai năm trước, sau khi Lục Hường Viễn được đề bạt làm thư ký của bí thư thành ủy thì hai người đính hôn. Kể từ lúc đính hôn xong thì Lục Hường Viễn bận tới mắt tới mũi, bản thân cô cũng bận rộn không kém, hầu hết thời gian cô đều ngâm mình trong các trường quay, hai người muốn gặp nhau một lần đều rất khó.

Vậy nên, hôm nay, khi Lục Hường Viễn đột nhiên gọi điện thoại bảo cô xin nghỉ rồi tới Thành Đô gặp anh ta thì Trường Hoan đồng ý ngay mà không chút do dự.

Mặc dù hành trình quay phim rất gấp nhưng cô vẫn cố nài nỉ đạo diễn để xin nghỉ hai ngày.

Trên đường về, người Trường Hoan cứ lâng lâng, trái tim như đang chìm trong hồ mật, ngọt ngào đến tận đáy lòng. Hai người đã không gặp nhau gần một tháng rồi, cô cứ nghĩ là anh ta bận quá nên không nhớ ra hôm nay chính là ngày kỷ niệm tròn sáu năm hai người yêu nhau, không ngờ anh ta lại nhớ rõ.

Gần tới khách sạn mà Lục Hường Viễn nói thì cô nhận được một tin nhắn của anh ta: Mua một hộp bao cao su.

Nhìn đến tin nhắn, Trường Hoan đỏ bừng cả mặt. Cô cảm động, nhìn khuôn mặt mình trong kính chiếu hậu, hai má ửng hồng, ánh mắt long lanh ngập nước. Cô lắc lắc đầu rồi đưa bàn tay lạnh áp lên má, hít sâu một hơi để tỉnh táo lại.

Cô yêu Lục Hường Viễn, từ rất lâu trước đây cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần trao thân cho anh ta, vậy mà, anh ta không hề nhắc tới việc này, là phụ nữ, chẳng lẽ cô lại chủ động nhắc tới sao?

Lần này...

Anh ta bảo cô mua bao cao su tới, có phải là muốn cô? Anh ta dự định muốn cô trong ngày kỷ niệm của hai người ư?

Trong khách sạn.

“Thưa cô, anh Lục ở phòng này.”

Nhân viên khách sạn đưa cô tới cửa rồi xoay người rời khỏi.

Trường Hoan ôm chặt lấy túi xách, tim đập như trống, cô cứ đứng ở ngoài cửa mà do dự một lúc lâu mới có can đảm ấn chuông cửa.

Nửa phút sau, cửa mở ra, Lục Hường Viễn để trần thân trên, bên dưới chỉ bọc một chiếc khăn tắm, tóc ướt sũng vẫn còn nhỏ nước xuống người. Trường Hoan vừa ngừng đầu thì nhìn đến khuôn ngực lồ lộ của anh ta liền đỏ cả mặt, cô vội vàng cúi gằm đầu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chú: Daddy Mau Tới Cưới Mommy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-2: Người phụ nữ bên cạnh chồng chưa cưới của cô là ai? (2)

Lục Hường Viễn nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt, năm nay cô mới hai mươi hai tuổi. Cô mặc quần áo đơn giản, tóc buộc cao, vừa nhẹ nhàng lại đầy sức sống như thiếu nữ mười bảy mười tám.

Nhiếp Trường Hoan rất đẹp, dù có đặt cô vào trong giới giải trí với đám người đẹp nhiều như mây thì vẫn thuộc top đầu, nếu không như vậy thì anh ta đã chẳng thích cô ngay từ ánh mắt đầu tiên.

“Mua chưa?”

Lục Hường Viễn nhếch môi đầy mỉa mai, vươn tay tới trước mặt cô, “Đưa đây.”

Mặt Trường Hoan đỏ bừng như gấc, tim cô càng đập càng nhanh. Cô mở túi xách, tay run rẩy cầm lấy hộp bao cao su nhỏ bên trong, quả thực là xấu hổ đến không dám ngẩng đầu.

Lục Hường Viễn nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô mà thầm cười lạnh, nhìn cái vẻ ngây thơ này thì ai lại nghĩ đến cô đã sớm ăn nằm với người khác, thậm chí còn có một đứa con hoang nữa chứ?

Anh ta coi cô như châu như ngọc mà nâng niu trong lòng bàn tay biết bao nhiêu năm, nhưng đổi lại được cái gì? Cô đã báo đáp anh ta như thế nào?

Cái thân thể dơ bẩn này, cái tử cung thối nát này từng sinh một đứa bé cho người đàn ông khác.

Lục Hường Viễn cầm lấy hộp bao cao su, sau đó vờn một tay nắm lấy cổ Trường Hoan, làn da mịn màng mềm mại, khuôn mặt trái tim tinh xảo như vẽ. Càng nhìn cô anh ta càng muốn bóp nát khuôn mặt này.

Anh ta siết chặt lấy cổ cô, đôi môi mỏng hé mở, trào phúng, “Đang chờ mong lắm đúng không? Cô chắc đang nghĩ cuối cùng thì tôi cũng muốn ngủ với cô chứ gì?”

Câu nói của anh ta như tiếng sấm bên tai, người Trường Hoan ngậy ra, cô không thể tin được mà mở to hai mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú, ôn nhuận như ngọc của Lục Hường Viễn, “Hường Viễn... Anh nói gì thế?”

Lục Hường Viễn vỗ vỗ lên khuôn mặt trắng nõn của cô, cười châm chọc, “Trường Hoan à, cô còn giả bộ ngây thơ làm gì nữa? Cô có biết rằng, cái vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên này của cô làm tôi buồn nôn lắm không?”

“Hường Viễn... Người ta tắm xong lâu rồi mà anh còn chưa vào là sao?”

Giọng nói ngọt ngào của một người phụ nữ vang lên từ trong phòng. Trường Hoan ngậy ngấn cả người, cô ngẩng đầu, thấy một phụ nữ còn rất trẻ mặc một chiếc váy lụa đỏ mỏng tang đi ra. Cô ta ôm lấy eo Lục Hường Viễn, người đàn sát vào người anh ta, rồi khẽ hôn lên cổ anh ta. Sau đó, cô ta quay mặt ra, khinh khỉnh nhìn Trường Hoan, “Hường Viễn, ai đây...”

“Con gái của nhà họ Nhiếp mà em không biết à? Chắc là em cũng xem qua phim cô ta đóng rồi đấy, phim “Phượng hoàng triều”, cô ta đóng vai một kỹ nữ nổi tiếng ở Giang Nam... diễn xuất không tồi chút nào...”

Lục Hường Viễn xoay người, vuốt ve khuôn mặt người phụ nữ, rồi cúi đầu hôn lên khóe môi cô ta, giọng trên trời dưới đất.

“Ôi trời, thế thì là vợ chưa cưới của anh còn gì...”

Cô ta có chút bối rối, muốn tránh khỏi vòng tay của Lục Hường Viễn nhưng anh ta càng ôm cô ta chặt hơn, thậm chí một bàn tay còn xoa nắn một bên ngực của cô ta. Cô ta lập tức “um” một tiếng, “Hường Viễn...”

“Mặc kệ cô ta, chúng ta vào thôi... Để anh xem em tắm sạch chưa nào...”

Lục Hường Viễn ôm cô ta vào phòng, trước khi đi còn không quên nói với Trường Hoan một câu, “Đi thì nhớ đóng cửa lại!”

“Hường Viễn... Sao anh tàn nhẫn với vợ chưa cưới của mình thế...”

Giọng nũng nịu của người phụ nữ vừa dứt thì tiếng nói lạnh lùng của Lục Hường Viễn vang lên ngay sau đó, “Sao? Em còn có sức mà đau lòng người khác nữa cơ à... Xem ra tối qua anh chưa ép khô em đúng không...”

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3-1: Nhào vào lòng (1)

Giọng nũng nịu của người phụ nữ vừa dứt thì tiếng nói lạnh lùng của Lục Hường Viễn vang lên ngay sau đó, “Sao? Em còn có sức mà đau lòng người khác nữa cơ đấy... Xem ra tối qua anh chưa ép khô em đúng không...”

Nhiếp Trường Hoan không nghe nổi nữa, những câu nói bẩn thỉu vừa rồi không ngừng vang lên trong đầu cô. Hạnh phúc mỏng manh của cô đã bị sự lạnh lùng vô tình của Lục Hường Viễn đập nát. Trường Hoan rất muốn khóc to một trận nhưng không khóc nổi, mắt vừa đau vừa xót nhưng nước mắt không tài nào lẫn xuống được.

Trường Hoan nghiêng ngả lão đảo rồi khỏi đây, đầu giật bình bình, đau đớn vô cùng. Cô có cảm giác như bị một chiếc đinh dài đâm vào trong đầu, chiếc đinh đó không ngừng chọc ngoáy, đào móc đầu óc cô, làm cho cô đau đớn đến muốn chết ngay lúc này.

Càng ngày càng ít gọi điện, dù có ở cùng nhà nhưng chẳng có chút đụng chạm thân mật nào, rõ ràng tuổi trẻ khí thịnh mà anh ta chưa bao giờ có ý đồ muốn quan hệ với cô...

Trường Hoan vẫn luôn tự lừa mình dối người, cô tự lừa bản thân rằng, hai người bạn, quá bạn cho nên không có thời gian gặp gỡ, cho nên tình cảm mới tiến vào thời kỳ “quá độ” không nóng không lạnh như vậy, chỉ cần chờ đến khi công việc ổn định, chờ đến khi hai người kết hôn, có con, mọi thứ sẽ tốt lên...

Dù biết tình cảm không được như xưa, nhưng cô không thể ngờ được, hôm nay, Lục Hường Viễn sẽ nói với cô những câu như vậy, sẽ làm như vậy.

Từng lời từng chữ của anh ta như một lưỡi dao sắc bén không ngừng cắt lấy tim cô, từng vết từng vết cho tới khi máu chảy đầm đìa.

Đầu đau như búa bổ, những mảnh ký ức về đêm hôm đó chọt hiện ra trước mắt, người đàn ông có đôi mắt lạnh lùng thâm thúy, xâm chiếm cô mà không chút thương tiếc...

Trường Hoan che hai mắt lại.

Đêm đó luôn là một cái gai trong tim cô, là mối khúc mắc trong lòng cô. Cô muốn kể cho Lục Hường Viễn những gì đã xảy ra vào năm đó, kể hết tất cả, nhưng cô không biết phải mở miệng thế nào. Lúc anh ta đối tốt với cô thì cô không dám nói, bây giờ anh ta lạnh nhạt như vậy cô lại càng không biết phải nói ra sao.

Trường Hoan loạn choạng đi về phía trước, chân cô cứ nhũn ra như không chịu được sức nặng của cơ thể, đột nhiên, cô vấp phải tấm thảm nhung mềm mại xa hoa dưới chân, người đổ về phía trước...

Theo bản năng, cô vươn tay muốn tóm cái gì đó để khỏi bị ngã, nhưng thứ bắt được chỉ là một nắm không khí.

Cô cứ nghĩ mình sẽ ngã sòng soài lên thảm, lại không ngờ đầu gối mới khụy xuống thảm, người vừa đổ ập về phía trước thì đâm sầm vào thân hình rắn như đá của một người đàn ông nào đó.

Trán cô đập ngay vào phần dây lưng lạnh lạnh, môi cô dán chặt lấy vùng tam giác trên chiếc quần tây, mặc dù đang trong trạng thái bình thường nhưng vẫn có kích cỡ khá “đồ sộ”.

Trường Hoan cứng ngắt cả người, ngây ngốc mà giữ nguyên tư thế này, không hề nhúc nhích.

Thời gian như ngừng lại tại giây phút này, Giang Thiếu Huân nhú chặt mày lại, cúi đầu nhìn xuống người phụ nữ vừa đâm sầm vào người anh. Trợ lý Tổng Hăng phản ứng rất nhanh, anh ta vươn tay muốn kéo Trường Hoan ra thì bị anh giữ tay ra hiệu ngừng lại.

Một mùi hương mát lạnh như từng quen biết tràn ngập mũi anh, anh có cảm giác như đã ngửi thấy mùi này ở đâu đó, nhưng nghĩ mãi vẫn không thể nhớ ra được.

Trước mặt anh là một người phụ nữ rất trẻ, ở góc độ này anh chỉ có thể nhìn thấy mái tóc đen nhánh mềm mại cùng làn da trắng ngần sau gáy trắng như tuyết. Dáng quý này càng hiện rõ vòng eo mảnh khảnh, nhỏ đến mức một bàn tay anh cũng có thể nắm chặt. Giang Thiếu Huân rời mắt khỏi người cô, nhìn dáng người thì đúng là một “vưu vật”, không biết khuôn mặt cô sẽ như thế nào.

Cung Trạch và Tần Tấn Dương kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm, hai người quay ra nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ, rồi cười ầm lên.

“Anh tư, mị lực của anh phi phàm thật đấy, mới về nước ngày đầu tiên đã có ngay một nàng nhào vào lòng rồi...”

“Sai sai sai, ai bảo cậu là nhào vào lòng, đây rõ ràng là đâm đầu vào đống quần, cậu nhìn lại đi!”

Tần Tấn Dương cười đến ngửa tới ngửa lui, giọng quang quác như một con vịt. Giang Thiếu Huân dứt tay vào túi quần, lạnh nhạt liếc anh ta một cái, Tần Tấn Dương mặc dù rất muốn cười tiếp nhưng vẫn cố nhịn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3-2: Nhào vào lòng (2)

Nghe thấy tiếng cười của hai người Trường Hoan mới lấy lại tinh thần, cô cuống quýt muốn đứng dậy lại không ngờ mũi giày lại mắc vào thảm nhung, người chưa kịp đứng đã lại nhào xuống đất...

Con người mà, một khi bị ngã sẽ theo phản xạ túm lấy bất cứ một thứ gì đó hay một ai đó, vậy nên, Trường Hoan vừa nhào xuống liền theo bản năng mà túm chặt lấy dây lưng của Giang Thiệu Huân...

“Ha ha...”

Cung Trạch ôm bụng cười lắc lè, ngay cả Phó Tử Ngô, người vẫn luôn nghiêm túc và cẩn thận cũng không nhịn được mà cười ra tiếng.

Trường Hoan xấu hổ đến phát khóc, cô luống cuống bỏ tay khỏi dây lưng của Giang Thiệu Huân, đầu cúi gằm xuống mà xin lỗi không ngừng. Giọng cô run rẩy, có chút nghẹn ngào.

Giang Thiệu Huân cúi đầu, nhìn ngón tay thon dài trắng nõn của cô đang chiến đấu với tấm thảm, có khi phải tới nửa ngày cô mới giải thoát đôi chân của mình khỏi nó, khước môi anh nhếch lên.

Người phụ nữ này nhìn có vẻ rất ngây thơ. Nhưng thế thì sao? Phụ nữ ngây thơ anh gặp nhiều, rất nhiều, toàn là những người có bộ mặt ngây thơ nhưng bụng thì đầy mưu mô và toan tính.

Giang Thiệu Huân thân nhiên châm một điếu thuốc, chờ xem cô định làm gì tiếp theo.

Trường Hoan đứng dậy, đầu vẫn cúi gằm không hề ngẩng lên để liếc anh dù chỉ một cái, lúc này cô không khác gì một học sinh tiểu học đang cúi người chào anh, “Xin lỗi anh, thành thật xin lỗi anh, vừa rồi là tôi không cẩn thận mới bị ngã, tôi không cố ý muốn đâm vào anh...”

“Ừ.”

Giang Thừa Huân lạnh nhạt “ừ” một tiếng, đưa điếu thuốc lên miệng hít sâu một hơi.

Trường Hoan không thích đàn ông hút thuốc, thấy anh như vậy cô không nhịn được nhíu mày, nhưng cử động nhỏ này chỉ diễn ra trong chớp mắt.

“Nếu anh không bị sao thì tôi xin phép đi trước...”

“Ồ kia, cô gái à, cô vừa đâm vào cái gì cô biết không? Bảo bối của đàn ông đấy. Làm sao cô biết được vừa rồi nó không bị sao chứ? Cô đâm mạnh thế cơ mà.”

“Đúng đúng, chỗ này áy mà, nếu không thử thì chẳng ai biết được là có lưu lại di chứng gì hay không...”

Cung Trạch nói với giọng âm dương quái khí. Anh ta vừa dứt lời thì Trường Hoan không nhịn được mà ngẩng đầu nhìn anh ta.

Đôi mắt lấp lánh ướt át, một đôi mắt như biết nói làm Cung Trạch giật nảy mình, vẻ mặt khoa trương vừa rồi cũng cứng lại.

Người phụ nữ này thật sự rất đẹp, dùng cặp hỏa nhãn kim tinh của anh ta lướt qua một phát là nhìn ra ngay khuôn mặt cô là thật, chưa từng chỉnh sửa, cô không trang điểm nhưng làn da còn mịn màng hơn cả những phụ nữ trang điểm kỹ càng.

Đặc biệt là đôi mắt, ngay cả cô nàng tiểu hoa đán nổi tiếng nhất hiện nay luôn tự cao có một đôi mắt có thể tàn sát cả giới giải trí thì so với đôi mắt cô cũng phải mặc cảm không bằng.

Trường Hoan chỉ liếc người đàn ông ăn mặc như một con chim công một cái rồi rời mắt ngay, cô quay sang, nhìn Giang Thiệu Huân, ánh mắt tĩnh lặng, khuôn mặt không để lộ bất cứ một cảm xúc đặc biệt nào, nhẹ giọng nói, “Xin lỗi anh, nếu như anh lo lắng thì tôi có thể đi cùng anh tới bệnh viện để kiểm tra.”

Giang Thiệu Huân nghe cô nói vậy liền nhếch mép cười.

Mỗi khi anh cười thì cặp mắt đào hoa ấy sẽ long lánh rất đẹp, đôi môi hé mở thả ra từng làn khói, khuôn mặt anh mờ mờ ảo ảo trong khói thuốc.

Giang Thiệu Huân mất hết hứng thú, quả nhiên là vậy, phụ nữ đều một giuộc với nhau, vẫn cái kịch bản cũ rích này, chẳng có chút thú vị nào cả.

Có điều, khuôn mặt cô không phụ sự mong đợi của anh.

Anh xua tay, nói với Trường Hoan, “Không cần, cô đi đi.”

Trường Hoan ngăn ra trong giây lát rồi lập tức nói cảm ơn, cô vội vàng rời đi ngay sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tới Cưới Mommy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4-1: Hôm nay đúng là mở rộng tầm mắt (1)

Anh xua tay, nói với Trường Hoan, “Không cần, cô đi đi.”

Trường Hoan ngẩn ra trong giây lát rồi lập tức nói cảm ơn, cô vội vàng rời đi ngay sau đó.

Cung Trạch dựa vào tường, đáng về cả lo phát phờ mà đêm, không cần đếm đến mười thì cô nàng này chắc chắn sẽ quay đầu lại, nếu không tìm cách xin số điện thoại thì ít nhất cũng sẽ trao cho anh tư một ánh mắt ân tình đưa tình cho xem.

Nhưng mà, Trường Hoan vẫn đi vẫn đi mà không hề quay đầu, đi đến cuối hành lang, vào thang máy, ánh mắt cũng chẳng buồn liếc lấy một cái.

Phó Từ Ngộ cùng Tần Tấn Dương nhướn mày, buồn cười nhìn Cung Trạch, “Tiểu lục, hiếm thật đấy, lần này cậu thua rồi...”

Cung Trạch cũng ngạc nhiên không kém, “Mẹ kiếp, trên đời này thực sự có phụ nữ không động lòng với anh tư à?”

“Được rồi, đi thôi.”

Giang Thiếu Huân liếc Cung Trạch một cái, nói, “Nếu cậu mà chịu đặt tâm tư này vào công ty thì giờ cậu đã sớm là bá chủ một phương rồi.”

Cung Trạch vẫn nhìn chăm chăm vào thang máy, mãi cho tới khi biển báo trên thang máy hiện số một anh ta mới chịu hết hy vọng, miệng vẫn không chịu thua, “Cô nàng này nhìn thì ngây thơ thể thôi, nhưng lòng dạ thâm sâu thật đấy, đây rõ ràng là phóng dây câu dài để bắt con cá lớn mà...”

Tần Tấn Dương trêu chọc anh ta, “Trạch à, chắc cậu bị phụ nữ lừa nhiều quá nên mới có kinh nghiệm phong phú như thế này đúng không?”

Câu nói này làm cho mặt Cung Trạch tái mét lại, nhưng chỉ một giây sau, anh ta nhếch môi, cười vừa phóng dăng lại bất kham, “Đúng vậy, tôi bị lừa thật nhưng không sao, có kinh nghiệm thì lần sau chắc chắn sẽ không chịu thiệt nữa, mà cậu cũng phải cẩn thận một chút, đừng bị phụ nữ lừa đến cái quần lót cũng không có mà mặc!”

Hai người vừa lời qua tiếng lại vừa theo Giang Thiếu Huân vào phòng, mấy người đều kêu gào đánh bài. Giang Thiếu Huân không hứng thú nên châm một điếu thuốc rồi ra ban công.

Khói thuốc uốn lượn xung quanh mà anh vẫn có cảm giác như ngửi được mùi hương mát lạnh như ẩn như hiện kia. Giang Thiếu Huân nhíu mày rồi nhếch mép mỉa mai. Cái đêm kia, mơ mơ hồ hồ, như gần như xa, giống như một ảo cảnh trong mơ vậy. Mà sao đang nhiên đang lành anh lại nhớ đến người phụ nữ trong đêm đó nhỉ? Người phụ nữ mà ngay cả hình dáng hay tên tuổi anh cũng chẳng còn nhớ rõ.

Trường Hoan trở về căn chung cư của cô và Lục Hường Viễn. Cô ngồi trên sofa, ngơ ngác như một cái xác không hồn. Cô ngồi im tại đó cho đến khi trời tối đen thì ngoài cửa mới vang lên tiếng bước chân quen thuộc.

Trường Hoan đứng lên, người cô lao đảo một chút, có lẽ là do cả ngày không ăn không uống đây mà. Cửa mở ra, một người phụ nữ đỡ lấy Lục Hường Viễn đang say khướt vào trong.

“Trường Tinh...”

Trường Hoan ngẩng ngẩn cả người, cô thậm chí còn dụi mắt, trong căn phòng tối chỉ có chút ánh sáng do ánh trăng chiếu vào trong, khuôn mặt của Lục Hường Viễn và Nhiếp Trường Tinh đều mơ hồ. Trường Hoan hy vọng, hy vọng rằng cô đã nhìn nhầm.

Nhưng hy vọng của cô vỡ tan ngay giây tiếp theo. Nhiếp Trường Tinh bật đèn, ánh đèn chói mắt soi sáng cả căn phòng. Giờ thì Trường Hoan thấy rõ ràng, cực kỳ rõ ràng, cuối cùng thì cô cũng chẳng thể lừa mình dối người được nữa.

Nhiếp Trường Tinh mặc một chiếc váy ngắn màu đen, đeo đôi giày cao gót có đế nhọn hoắt, khuôn mặt trang điểm kỹ càng, tóc dài uốn xoắn thành từng lọn phủ trên vai và trước ngực. Lục Hường Viễn dính sát vào người cô ta, cả người đều dựa vào lòng cô ta, hình như anh ta say lắm rồi, thậm chí má còn áp lên ngực cô ta.

“Anh Hường Viễn say rượu...” Nhiếp Trường Tinh cười một cách khiêu khích, cầm hất lên, ngón tay thon dài của cô ta vuốt ve khuôn mặt của Lục Hường Viễn, hờn dỗi nói, “Cứ khăng khăng bắt em đưa anh ấy về nhà, em làm sao mà từ chối anh ấy được chứ... Không nghĩ tới hôm nay chị cũng về đây... Ôi trời, chị à, chị đừng hiểu lầm em với anh Hường Viễn nhé...”

Nhiếp Trường Tinh vừa nói vừa dùng cặp mắt rõ ràng quyến rũ lại cổ tỏ ra ngây thơ kia nhìn Trường Hoan.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chủ: Daddy Mau Tới Cưới Mommy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4-2: Hôm nay đúng là mở rộng tầm mắt (2)

Cô em gái chẳng có chút máu mủ nào với cô vẫn luôn như vậy. Cô ta nhỏ hơn cô năm tuổi, đi theo người mẹ đẻ đã lấy Nhiếp Tuân, cha của Trường Hoan. Bà ta chỉ là kẻ thứ ba nhưng lại được cưng chiều vô cùng, không những đánh bại mẹ cô, cướp mất vị trí bà Nhiếp của bà mà còn dùng chiêu gió thổi bên gối nhiều năm để Nhiếp Tuân ghét cô.

Sau này, bà ta sinh cho Nhiếp Tuân một đứa con trai, từ khi có đứa con đó, công việc làm ăn của Nhiếp Tuân lên như điều gặp gió nên mẹ con bà ta càng được ông ta cưng chiều hơn.

Cô và mẹ mình vất vả bốn ba để kiếm sống, vậy mà, Nhiếp Trường Tinh, đứa con gái riêng của người mẹ kế, đứa con gái chẳng có chút máu mủ nào với Nhiếp Tuân, mới mười bốn tuổi đã có túi xách Hermes mà đeo.

Theo lý thuyết thì Nhiếp Trường Tinh không cần so bì với người chị nghèo túng là cô làm gì, nhưng cô ta vẫn tìm đủ mọi cách để sỉ nhục để giẫm đạp cô.

Trường Hoan lớn hơn cô ta năm tuổi, cô thi vào học viện điện ảnh B, học viện điện ảnh tốt nhất trong nước thì Nhiếp Trường Tinh cũng nằng nặc phải học trường này. Sau này, Trường Hoan diễn bộ phim nào thì Nhiếp Trường Tinh cũng đều năn nỉ ỉ ôi với Nhiếp Tuân để ông ta đi tài trợ cho bộ phim đó, để rồi cô ta có thể kiếm được vai diễn tốt hơn của cô.

Nhiều năm như vậy cô cũng quen rồi, quen đến phát chán.

“Chị, chị đừng suy nghĩ linh tinh nhé... Em với anh Hường Viễn không có gì cả. Chị là, thỉnh thoảng anh ấy hay đưa em đi ra ngoài ăn cơm, mà đã ăn cơm thì phải uống ít rượu, có đôi khi anh ấy uống nhiều quá thì em phải đưa anh ấy về...”

Nhiếp Trường Tinh vừa nói vừa cúi đầu nhìn Lục Hường Viễn, ánh mắt chan chứa tình cảm, cười ngọt ngào, “Anh rề thương em lắm, anh ấy không yên tâm để em về nhà một mình vào buổi tối nên bảo em ngủ lại...”

Nhiếp Trường Tinh nhìn khuôn mặt càng ngày càng tái nhợt của Trường Hoan thì giả vờ kinh ngạc, cô ta đưa tay lên che miệng, “Ôi trời, chị, chị đừng nghĩ linh tinh, anh Hường Viễn say nên không biết gì cả, có lẽ, có lẽ anh ấy nghĩ em là chị...”

“Chị, chị đừng giận anh Hường Viễn nhé...”

Nhiếp Trường Tinh ra vẻ đáng thương, như sắp khóc đến nơi vậy.

“Trường Tinh, sao em lại khóc...”

Lục Hường Viễn đưa tay lên sờ mặt Nhiếp Trường Tinh, thuận thế đề cô ta lên ván cửa, “Để anh hôn một cái nào, đừng khóc Trường Tinh...”

“Anh Hường Viễn... Anh Hường Viễn, không được đâu... Chị vẫn còn ở đây mà...”

Nhiếp Trường Tinh giả vờ giãy giụa, ra vẻ hoảng sợ, Lục Hường Viễn nhếch môi cười mỉa mai, giữ chặt lấy cổ tay cô ta ấn mạnh vào tường, người ép chặt lấy người cô ta, “Đề ý cô ta làm gì...”

Trường Hoan cứ sững sờ tại đó, mở to mắt nhìn Lục Hường Viễn thò một tay vào trong váy Nhiếp Trường Tinh, chẳng biết anh ta làm gì mà cô ta rên rỉ thành tiếng, Lục Hường Viễn cúi xuống ngậm luôn môi cô ta.

Hai người hôn nhau đắm đuối, tiếng nước tắm tắc nghe rất rõ. Nhiếp Trường Tinh rên rỉ không ngừng, chẳng mấy chốc người cô ta mềm như nước, cả người trượt xuống, Lục Hường Viễn xốc cô ta lên, vội vàng kéo khóa quần, rồi xé toạc phần váy bên dưới của cô ta, trực tiếp xông vào...

Trường Hoan đứng đó, im lặng không nói gì.

Cô và Lục Hường Viễn đính hôn đã được hai năm, nhưng anh ta chưa bao giờ chạm vào cô như vậy, nói hẳn ra là đến hôn anh ta cũng chưa từng hôn cô như thế.

Hôm nay, đúng là cô được mở rộng tầm mắt.

Đầu tiên là người phụ nữ yêu mị trong khách sạn, giờ lại là cô em gái không cùng cha cũng chẳng cùng mẹ với cô.

Nhưng cô có tư cách gì để chỉ trích anh ta chứ?

Chính bản thân cô cũng không còn sạch sẽ nữa, không phải sao?

Dù cho cô vì anh ta mới như vậy thì nói cho cùng, “bẩn” vẫn là “bẩn”.

Một lúc sau, tiếng rên rỉ ngừng lại, Nhiếp Trường Tinh thẹn thùng trong lòng Lục Hường Viễn, ánh mắt lấp lánh, “Anh Hường Viễn... Tại anh cả, chị chắc chắn sẽ giận em lắm...”

Chương 5-1: Chị có biết, lần đầu tiên anh Hường Viễn ngủ với em là lúc em bao nhiêu tuổi không? (1)

Nhiếp Trường Tình then thưng trong lòng Lục Hường Viễn, ánh mắt lấp lánh, “Anh Hường Viễn... Tại anh cả, chị chắc chắn sẽ giận em lắm...”

Lục Hường Viễn vuốt ve khuôn mặt cô ta rồi đẩy cô ta ra, anh ta rút một tờ khăn giấy, thản nhiên như không mà lau chùi chỗ đó rồi ném nó vào mặt Trường Hoan, cười khẩy nói, “Cô nhẫn nhịn giỏi đấy, cô cứ đứng đó mà nhìn tôi và em gái cô làm tình như vậy à? Thế nào? Hưng phấn lắm phải không? Muốn tôi ngủ với cô lắm phải không?”

“Hai người cứ tiếp tục đi.” Trường Hoan siết chặt nắm đấm, cô hít sâu một hơi. Đầu đau như có muôn vàn cây kim đang đâm vào, đau đến mức cô muốn chết đi còn hơn, nhưng cô phải chịu đựng, phải chịu đựng.

Cô chết thì mẹ cô làm sao bây giờ, còn cả Đầu Đầu nữa, và còn bà Lục...

Cô vẫn nhớ, khi đó mẹ cô mới vừa ly hôn với Nhiếp Tuân, bà tức giận đến cả người là bệnh. Hai mẹ con cô chẳng còn nơi nương tựa mà tới Thành Đô này, mẹ cô bị trầm cảm nặng, suốt ngày sống trong u buồn. Mạng của cô là do mẹ của Lục Hường Viễn cứu. Thật vậy, từ khi sinh ra cô vẫn thường hay bị bệnh, khi tới đây, bà Lục vẫn làm canh bồi bổ cho cô, bà chăm sóc cô thay cho người mẹ vẫn luôn đắm chìm trong u uất của cô, bà coi cô như con gái ruột của mình...

Đối với mẹ con cô thì nhà họ Lục chính là ân nhân của hai người.

Trường Hoan nhớ như in, khi mẹ Lục Hường Viễn chết vì bệnh tật, cô đã quỳ trước giường bà khóc như mưa, cô từng thề sẽ luôn ở bên Lục Hường Viễn cả đời dù có chuyện gì xảy ra chăng nữa. Cô sẽ chăm sóc anh ta, sinh con rồi dạy dỗ con cái cho anh ta, sẽ nối dõi tông đường cho nhà họ Lục. Tất cả là vì người mà bà Lục yêu nhất, vương bận nhất là anh ta, bởi vì bà đã yêu thương và chăm sóc cô nhiều năm như vậy.

Vì vậy mà lúc trước, lúc Lục Hường Viễn xảy ra chuyện, cô tình nguyện hy sinh tất cả cũng muốn giúp anh ta, muốn kéo anh ta khỏi cái vực sâu đáy.

Vì vậy mà bây giờ, dù có tận mắt nhìn thấy anh ta cùng Nhiếp Trường Tình làm tình ngay trước mặt thì cô cũng không có ý nghĩ từ bỏ anh ta.

“Em về đoàn phim đây...” Trường Hoan nghiêng ngả lão đảo mà bước đi, nhưng mới bước hai bước thì trước mắt cô bỗng tối sầm lại, hai chân nhũn ra, ngã xuống đất.

Trước khi ngã đi, cô nghe thấy tiếng Lục Hường Viễn gọi tên cô.

Trường Hoan, Trường Hoan...

Sao giọng anh ta nghe có vẻ đau lòng và hoảng loạn thế nhỉ?

Anh ta rõ ràng đã không còn yêu cô nữa mà.

Trường Hoan không muốn tỉnh lại, vậy nên cô cứ thiếp đi như thế.

Trong mơ, trước sân nhà họ Lục, trong nắng chiều ấm áp, bà Lục ngồi dưới mái hiên nhặt đậu tương, cô và Lục Hường Viễn thì cúi đầu làm bài tập, có con gió thổi qua mang theo một chiếc lá vương trên tóc cô, Lục Hường Viễn nhẹ nhàng nhặt chiếc lá đó ra.

Cô ngưng ngưng nhìn anh ta, còn anh ta nhe răng cười ngốc nghếch.

Bà Lục từ ái nhìn họ, cười đến không khép miệng được.

Hoàng hôn buông xuống, ông Lục đi làm về, cầm đồ ăn vặt ra dụ dỗ cô gọi ông là cha. Cô luôn xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, bà Lục thấy vậy vừa cười vừa đánh yêu chồng. Sau đó, cô và Lục Hường Viễn trốn trong góc, vừa ăn đồ ăn vặt vừa cười tít cả mắt như hai con chuột nhắt tham ăn.

Đến giờ đi ngủ thì Lục Hường Viễn sẽ đưa cô về, trên con hẻm nhỏ, cô túm chặt lấy tay áo anh ta, đi sau anh ta một bước, từng bước từng bước theo dấu chân anh ta.

Năm cô mười lăm tuổi, trong một đêm trăng sáng, Lục Hường Viễn hôn lên trán cô.

Chương 5-2: Chị có biết, lần đầu tiên anh Hường Viễn ngủ với em là lúc em bao nhiêu tuổi không? (2)

Trường Hoan khóc, cô khóc trong mơ, khóc cho tới khi tỉnh lại.

Trong phòng bệnh, không có Lục Hường Viễn, chỉ có Nhiếp Trường Tình đứng trước cửa sổ, hai tay khoanh trước ngực.

Trường Hoan chậm rãi quay mặt đi, Nhiếp Trường Tình cười lạnh một tiếng, nhướn mày, liếc cô một cái, “Chị à, chị có biết lần đầu tiên anh Hường Viễn ngủ với em là lúc em bao nhiêu tuổi không?”

Trường Hoan rung mình, nước mắt tràn đầy trong đôi mắt cô, cô mở to hai mắt, cắn chặt răng lại, cố giữ cho nước mắt không lăn xuống, cô không muốn để cho cô ta thấy cô khóc.

Nhiếp Trường Tình chậm rãi bước đến cạnh giường, hơi cúi người, đôi môi đỏ kiêu diễm cong lên, giọng nói ngọt ngào mềm mại, “Ừm... Khi đó, em vừa có kinh lần đầu thì phải... Chị mất tích một năm, người ta đều nói, chị chạy trốn với tên đàn ông nào đó, họ nói, bụng chị rất to... Anh Hường Viễn suốt ngày say rượu, em đau lòng quá nên đi khuyên anh ấy, lại không ngờ rằng...”

Nhiếp Trường Tình che miệng cười, “Nói thật với chị, anh Hường Viễn lợi hại thật đấy... Tôi hôm đó em đau muốn chết, chị à, chị không biết, lúc đó em còn đang phát dục nên chỗ này đau ối là đau...”

Cô ta vừa nói vừa chỉ ngực mình, hai má ửng đỏ, “Nhưng anh ấy chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, vừa hôn vừa cắn, đến hôm sau, ngực em toàn vết xanh tím chị ạ...”

“Chị, chị có tư cách gì mà muốn tranh với em chứ? Mẹ chị là bại tướng của mẹ em, đến một đứa con trai cũng không sinh được, thật là... Chị là con gái ruột của cha thì thế nào? Người cha thương yêu nhất vẫn là em, không phải sao?”

“Hường Viễn ưu tú như vậy, chỉ có em mới xứng với anh ấy. Nhiếp Trường Hoan, chị dựa vào cái gì mà gả cho anh ấy chứ? Bằng cái thân hình tàn hoa bại liễu này ư? Chị à, lúc em theo Hường Viễn, em mới chỉ mười lăm, em vẫn còn trinh...”

“Còn nữa, chị, vai nữ thứ số ba trong “Trường ca thiên hạ” của chị đã bị tổ đạo diễn đổi rồi... Người ta cảm thấy em thích hợp hơn chị, chị, chị đừng giận, chị cứ dưỡng bệnh cho tốt, thân thể là tiền vốn mà...”

Nhiếp Trường Tình nói một thôi một hồi mà Nhiếp Trường Hoan chỉ nằm đó không nói lời nào. Cô nằm trên giường, mặt tái nhợt lại vẫn đẹp như tranh. Nhiếp Trường Tình nhìn cô như vậy liền nhin không được mà siết chặt nắm đấm.

Cứ như đang đâm vào bông vậy, Nhiếp Trường Hoan càng bình tĩnh, càng không có phản ứng thì Nhiếp Trường Tình càng giận dữ, càng khó chịu.

Cô ta cúi đầu, ngón tay trắng nõn khẽ vuốt ve chiếc nhẫn ở ngón giữa, một lát sau, cô ta cong môi, bước gần thêm một bước, nói, “Đúng rồi, chị, em quên không nói với chị một việc, không biết ai nói với Hường Viễn là cái tên con hoang mà mẹ chị đang nuôi thực ra chính là tên nghiệt chủng mà chị đã sinh trong một năm mất tích kia...”

Trường Hoan đột nhiên mở bừng hai mắt làm Nhiếp Trường Tình giật nảy mình. Trong khoảng cách gần như vậy, đôi mắt đen nhánh, trong suốt của cô nhìn cô ta chăm chăm, ánh mắt sắc bén như dao đâm cho Nhiếp Trường Tình nhin không được mà thấy chột dạ, vội lùi lại nửa bước.

“Nhiếp Trường Tình, tốt nhất là cô bớt vênh vào một chút đi, cô đừng quên, con người ai cũng có điểm giới hạn, ai cũng có nghịch lân cã, nếu cô chạm đến điểm đó thì tôi vẫn có cách để đối phó cô đấy!”

Nhiếp Trường Tình nghe vậy liền theo bản năng mà hít sâu một hơi, rồi không cam lòng lừa Nhiếp Trường Hoan, “Chị à, chị đừng uy hiếp em, em có lòng tốt mới nói cho chị việc này. Từ lúc sáng sớm, Hường Viễn đã lái xe tới chỗ mẹ chị rồi, tốt hơn là chị nên cầu nguyện cho đứa con hoang kia bình an vô sự đi chị ạ.”

Nhiếp Trường Tình nói xong liền rời khỏi phòng bệnh, ra đến tận thang máy mà cô ta vẫn còn tức đến đau cả ngực. Cái đồ đệ tiện Nhiếp Trường Hoan này chỉ vì có chứng cứ chứng minh Tần Phương Hoa là kẻ thứ ba thông đồng với Nhiếp Tuấn nên cứ dùng nó uy hiếp cô ta. Để mãi thế này thì không được, cô ta vì nó mà lùi bước bao lần rồi. Tốt hơn hết là cô ta vẫn nên tìm cách lấy lại chứng cứ đó rồi hủy đi, chứ chẳng lẽ cô ta cứ để mặc cho Nhiếp Trường Hoan dẫn dắt cả đời sao?

Chương 6-1: Đưa bé bị nhốt trong xe (1)

Tốt hơn hết là cô ta vẫn nên tìm cách lấy lại chứng cứ đó rồi hủy đi, chứ chẳng lẽ cô ta cứ để mặc cho Nhiếp Trường Hoan dẫn đo cả đời sao?

Quản lý từng nói với cô ta, một khi “Trường ca thiên hạ” phát sóng thì nhân vật Phan Anh Cô của cô ta chắc chắn sẽ nổi tiếng rất nhanh. Nhân vật này thậm chí có thể so sánh với Mạc Tuyết Diên mà Dương Mịch đóng trong “Mỹ nhân tâm kế”. Quả thật là một vai diễn người nào đóng thì người đó sẽ nổi tiếng. Có vậy cô ta mới không từ thủ đoạn nào mà cướp vai diễn này của Nhiếp Trường Hoan, cô ta muốn cướp đi mọi cơ hội làm cô nổi tiếng, muốn giẫm cô dưới lòng bàn chân của cô ta cả đời này!

Trong phòng bệnh, Trường Hoan nghe Nhiếp Trường Tinh nói xong thì không màng cơ thể đang suy yếu vì một ngày một đêm chưa ăn uống gì mà ngồi phát dậy, rút kim truyền dịch rồi rời khỏi bệnh viện.

Cô và Lục Hường Viễn định cư tại Thành Đô, mẹ cô thì ở trong một huyện nhỏ cạnh thành phố này. Sau khi Đâu Đâu sinh được một tháng thì cô đưa thằng bé về để mẹ cô chăm sóc. Lục Hường Viễn cũng gặp thằng bé mấy lần nhưng anh ta chỉ biết thằng bé là đứa trẻ mồ côi mà mẹ vợ bé về nuôi.

Trường Hoan vẫy một chiếc taxi đi thẳng về huyện nhỏ.

Trên đường, Thẩm Bội Nghi gọi điện cho Trường Hoan, giọng bà nghe rất vui, “Hoan Hoan à, sao hôm nay đột nhiên Hường Viễn lại tới thăm mẹ và Đâu Đâu thế? Con còn ở trường quay ư? Sao hai đứa không về cùng nhau...”

Trường Hoan nghe bà nói mà ngầy ngẩn cả người, tai ù ù như có một đoàn kỵ binh với giáo vàng và ngựa sắt đang hành quân bên tai, ánh nắng chói chang đâm thẳng vào mắt cô, nước mắt sinh lý chảy ra.

Thẩm Bội Nghi vẫn vui vẻ nói tiếp, “Hường Viễn mang nhiều đồ tới đây lắm, nó bảo là hôm nay rảnh nên muốn đưa Đâu Đâu ra ngoài chơi nửa ngày. Đâu Đâu vui đến nhảy cẫng lên, lại vẫn còn nhớ mà hỏi tại sao con không về cùng...”

Lời nói của bà như một quả bom nổ tung bên tai, Trường Hoan siết chặt lấy di động, tim đập thình thịch như muốn lao ra khỏi lồng ngực, “Mẹ, mẹ nói gì cơ? Hường Viễn đưa Đâu Đâu đi đâu? Mẹ có biết không? Đi từ khi nào... Đã đi được bao lâu rồi...”

“Sao thế? Có chuyện gì à?” Thẩm Bội Nghi không hiểu ra sao, chuyện này cũng từng xảy ra rồi mà. Lục Hường Viễn vẫn rất thích Đâu Đâu, thỉnh thoảng mà rảnh rỗi thì anh ta sẽ đưa thằng bé đi công viên trò chơi. Có thể thì bà mới yên tâm giao đứa bé cho anh ta chứ.

Trường Hoan không biết mình đã cúp máy từ bao giờ, Lục Hường Viễn đưa Đâu Đâu đi từ hai tiếng trước, chỉ nói là đưa thằng bé tới Thành Đô chơi một ngày, ăn tối xong thì anh ta sẽ đưa nó về.

Trường Hoan bảo taxi quay đầu xe lại để về Thành Đô, sau đó cô gọi cho Lục Hường Viễn.

Tuyệt vọng như cô đại không ngừng sinh sôi trong lòng cô, Đâu Đâu chỉ là một đứa bé ba tuổi, chỉ cần một chút ngoài ý muốn là thằng bé có thể chết ngay. Hơn nữa, Đâu Đâu vẫn luôn thân thiết với Lục Hường Viễn, cậu bé chưa bao giờ biết đề phòng anh ta, nếu anh ta muốn làm gì thì đúng là dễ như trở bàn tay.

Cô gọi rất nhiều lần nhưng Lục Hường Viễn không nghe. Từng giây từng phút trôi qua, nỗi tuyệt vọng càng lúc càng lớn, điện thoại cũng sắp hết pin rồi. Cô có cảm giác mình chỉ là một con kiến bé tí xíu trong thế giới to lớn này, nhỏ bé đến mức mà mặc cho mưa gió vui đập, mặc cho vận mệnh đất trời, không thể phản kháng.

Đầu mùa hè, cứ đến giữa trưa là nắng rất gắt và nóng vô cùng, người đi đường đều ướt mồ hôi, lưng áo ướt sũng. Lúc này, ở trung tâm thành phố Thành Đô, trên một quảng trường đang trong quá trình xây dựng, quảng trường Tinh Diệu, có một chiếc ô tô màu đen đỗ tại đây, toàn bộ cửa kính đều có một lớp màn che lại, kín mít làm người không thể nhìn vào bên trong.

Bởi vì là giữa trưa nên nơi này không có một bóng người. Ánh nắng nóng bỏng chiếu thẳng lên chiếc xe không hề được che chắn, nhiệt độ trong xe không ngừng tăng cao, giờ đã hơn bốn mươi độ rồi.

Chương 6-2: Đứa bé bị nhốt trong xe (2)

Nếu có người tới gần chiếc xe thì có thể nghe thấy những tiếng động rất nhỏ, đó là tiếng thờ thoi thóp, đó là tiếng động dùng đầu đập vào cửa kính để muốn gọi người cứu, là hành động theo bản năng muốn sống sót của một đứa bé ba tuổi. Thằng bé sắp hôn mê đến nơi rồi, dưới ánh nắng chói chang như thế này, trong xe độ ẩm rất cao, không khí bức bối làm cho cậu nhóc bị cảm nắng nghiêm trọng, mắt nước, đại tiểu tiện đều không khống chế được...

Cậu bé rất yếu, tiếng đập đầu vào cửa xe càng lúc càng nhỏ, dù cho bây giờ có ai tới gần cũng chưa chắc đã nghe thấy gì.

Cách đó rất xa, trong một chiếc Land Rover màu đen, điều hòa mở mát lạnh, người đàn ông mặc tây trang màu đen có khuôn mặt tuấn tú ngồi trên ghế, lạnh lùng nhìn chiếc ô tô màu đen như được nướng dưới nắng hè chói chang kia.

Di động vẫn kêu không ngừng, toàn là Nhiếp Trường Hoan gọi đến.

Anh ta không nghe máy thì cô nhắn tin liên tục.

Ái chà, lo lắng như vậy mà còn bảo đứa bé này không có quan hệ máu mủ nào với cô thì quá buồn cười.

Lúc đầu khi nhìn mấy tấm ảnh đó thì anh ta chưa tin tưởng hoàn toàn, nhưng giờ đây anh ta không còn chút nghi ngờ nào nữa.

Tình cảm thời niên thiếu của anh ta đối với Nhiếp Trường Hoan không hề giả dối. Anh ta yêu cô, dù cho cô biệt tăm biệt tích trong quãng thời gian anh ta khổ sở gian nan nhất trong đời, dù cho cô quay về vòng tay của anh ta khi mọi chuyện xong xuôi, khi mà anh ta lại thăng quan tiến chức, thì anh ta cũng không bận tâm mà tiếp nhận cô, đính hôn với cô, thậm chí đã quyết định bắt đầu chuẩn bị hôn lễ của hai người.

Nhưng Nhiếp Trường Tình lại nói cho anh ta biết, một năm kia, cái năm mà anh ta rơi xuống đáy vực ấy, cô biệt tăm biệt tích là vì sinh con cho người đàn ông khác.

Mà đứa bé đó chính là Đầu Đầu, là đứa bé trai mà mẹ cô nuôi dưỡng bên người ba năm nay.

Tính tuổi của thằng bé thì thực sự trùng khớp với thời gian cô mất tích.

Anh ta có thể chấp nhận sự phản bội thời niên thiếu của cô nhưng không thể chấp nhận được việc cô sinh con cho người đàn ông khác.

Sự tồn tại của đứa bé là cây đinh sắc nhọn luôn ghim vào tim anh ta, làm anh ta ngày ngày đêm đêm sống trong đau đớn gầy vò.

Anh ta không thể bỏ cô vậy nên chỉ có thể làm cho đứa bé này biến mất khỏi thế giới này. Chỉ cần nó biến mất thì anh ta có thể quên đi cái quá khứ ghê tởm đó, anh ta vẫn sẽ cưới cô, sẽ toàn tâm toàn ý mà cùng cô sinh sống.

Nhưng, cô để ý đứa bé như vậy, lo lắng cho nó như vậy. từng từ từng chữ trong tin nhắn đều kích động không thôi, cách hành xử ấy khác hẳn với con người thường ngày của cô. Cô để ý đứa con hoang này như thế có phải là vì cô vẫn còn yêu tên đàn ông mà cô chạy trốn theo năm đó không?

Lục Hường Viễn nhích môi mỉa mai, nụ cười trào phúng đỏ nhạt đi rất nhanh, anh ta nâng cổ tay lên để nhìn đồng hồ. Tăm này là được rồi, giờ này thì tính mạng thằng bé chắc đã như nghìn cân treo trên sợi tóc.

Lục Hường Viễn trầm giọng ra lệnh cho lái xe, chiếc xe chậm rãi lăn bánh. Anh ta nhìn thoáng qua quả trứng Kinder bên cạnh, trước mắt chợt hiện lên đôi mắt lấp lánh như sao của Đầu Đầu, bàn tay mím mím đó bắt lấy tay áo anh ta, cười đến híp cả mắt, “Chú Hường Viễn, Đầu Đầu thích chú lắm...”

Đáng lẽ anh ta nên phát hiện từ sớm, đôi mắt của thằng bé giống hệt với mắt của Trường Hoan, anh ta nên nghi ngờ từ sớm...

Lục Hường Viễn siết chặt quả trứng trong tay, chặt đến đau cả tay.

“Dừng xe, quay lại đi...”

Đột nhiên, Lục Hường Viễn trầm giọng lên tiếng, lái xe vội vàng quay đầu xe. Anh ta quay đầu nhìn ra cửa sổ, nhìn về phía chiếc ô tô, mày nhíu chặt lại.

Dưới ánh nắng chói chang, một chiếc Bentley màu xám bạc không biết đã đỗ cạnh chiếc ô tô kia từ bao giờ, có hai người đàn ông cao lớn bước xuống đi về phía chiếc xe.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7-1: Đừng lẫn qua lẫn lại cô gái bé nhỏ này quá, nếu không sẽ hỏng mất đấy (1)

Dưới ánh nắng chói chang, một chiếc Bentley màu xám bạc không biết đã đỗ cạnh chiếc ô tô kia từ bao giờ, có hai người đàn ông cao lớn bước xuống, đi về phía chiếc xe.

Lục Hường Viễn không dám ở lại, anh ta vội vàng ra lệnh cho tài xế lái xe đi luôn. Chiếc xe chậm rãi tăng tốc, qua kính chiếu hậu, Lục Hường Viễn nhìn thấy một người đàn ông đã tới gần cửa xe, đang cúi người nhìn vào bên trong...

Một trong hai người đàn ông phải đập vỡ cửa kính xe mới bế đứa bé ra được, lúc này, cậu nhóc đã hôn mê, cả người đều đỏ bừng, thân thể nóng đến khác thường, hơi thở mỏng manh đến mức gần như không thể cảm thấy.

Đứng quần cậu bé ướt sũng, mùi thối tỏa ra xung quanh. Cung Trạch đưa tay bịt mũi, ghét bỏ mà lùi hẳn vào trong xe, Giang Thiếu Huân vẫn thản nhiên như thường, anh liếc đứa bé một cái rồi ra lệnh, “Nhanh chóng đưa tới bệnh viện nào gần đây nhất.”

Cấp dưới nghe vậy liền bế đứa bé đang thoi thóp lên chiếc xe khác, lúc này, Giang Thiếu Huân mới để ý tới hình dáng của đứa bé.

Thật ra, đối với anh thì trẻ con tầm tuổi này đều giống nhau, khuôn mặt tròn trịa mập mạp, ngoại trừ màu da có điểm khác biệt thì đứa nào cũng như đứa nào. Nhưng khi nhìn cậu với cái miệng mím chặt, mặt nhăn nhó thì một cảm giác quen thuộc nào đó nổi lên trong lòng anh.

Cảm giác này đến quá đột ngột mà anh lại không biết vì sao nó xuất hiện. Giang Thiếu Huân nhíu chặt mày lại, nhìn theo chiếc xe chở đứa bé đang biến mất dần trước mắt, chợt ra lệnh cho Tổng Hằng, “Đến bệnh viện.”

Hoàng hôn buông xuống, Đâu Đâu mê mải mang mớ đất, một khuôn mặt to đùng chẳng phải nam cũng chẳng phải nữ hiện ra trước mắt cậu. Cậu nhóc vội vàng giơ tay dụi mắt, giọng nói non nớt mà khàn khàn, “Ai đó...”

Cung Trạch cười tươi, “Cậu nhóc này mạng lớn thật đấy.”

Giang Thiếu Huân đứng dậy tới cạnh giường, Đâu Đâu quay sang nhìn anh, cặp mắt đen lúng liếng.

“Mắt thằng bé đẹp quá!”

Cung Trạch khen một câu. Đột nhiên như nhớ tới cái gì, anh ta quay đầu nói với Giang Thiếu Huân, “Giống hệt đôi mắt của cô gái đã đâm sầm vào anh ở khách sạn...”

Giang Thiếu Huân không nói lời nào, anh nhìn Đâu Đâu chăm chăm. Cậu nhóc này thực sự có một đôi mắt rất đẹp, lại còn trắng trẻo đáng yêu.

“Cháu có nhớ số điện thoại của người thân không?”

Thực ra, anh định để cho cảnh sát xử lý việc này, nhưng không hiểu sao anh cứ có cảm giác thân quen với cậu, đặc biệt là đôi mắt, đúng như Cung Trạch đã nói, giống hệt với đôi mắt của cô gái đó.

Đâu Đâu chớp chớp mắt, cậu gật đầu nói, “Nhớ ạ.”

Giang Thiếu Huân liếc Tổng Hằng một cái, anh ta vội vàng lấy di động ra, Đâu Đâu đọc số, “152xxxxxx77.”

“Cháu tên gì?”

“Đâu Đâu...”

“Tên này thú vị thật.” Cung Trạch xen mồm. Giang Thiếu Huân lại cúi xuống nhìn cậu bé, cậu nhóc cũng đang mở to mắt nhìn anh, ánh mắt trong suốt lại có chút đáng thương.

Tổng Hằng nhấn số gọi, đầu bên kia gần như là tiếp nhận ngay lập tức.

Hai mươi phút sau.

Vừa xuống xe, Trương Hoan liền vội vàng chạy vào bệnh viện, tóc cô rối bù, áo sơ mi ướt đầm mồ hôi, thậm chí giày còn mất một chiếc mà cô không hề hay biết.

Mãi cho đến khi lao vào phòng bệnh, nhìn thấy Đâu Đâu ngoan ngoãn nằm trên giường, thì nước mắt cô mới lăn xuống dưới. Suốt từ sáng đến giờ, cô vẫn sống trong lo âu sợ hãi, từng dây thần kinh đều căng như dây đàn, giờ cô mới thở phào nhẹ nhõm được. Vừa hết căng thẳng thì hai chân nhũn ra, chỉ còn vài bước là tới được cạnh giường mà chẳng còn sức mà bước nữa.

Cung Trạch quay sang liếc Giang Thiếu Huân một cái, ánh mắt ái muội vô cùng. Giang Thiếu Huân nhìn cô nhưng vẻ mặt vẫn bình thản như thường, không chút gợn sóng.

“Cảm ơn hai anh...”

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7-2: Đừng lẫn lộn cô gái bé nhỏ này quá, nếu không hỏng sẽ mất đấy (2)

Trường Hoan hít một hơi thật sâu, cô gượng tay muốn lau nước mắt, nhưng dù có lau bao nhiêu lần thì nước mắt vẫn cứ rơi, nhìn cô như vậy làm người nhìn không được mà thương tiếc.

Mồ hôi và nước mắt làm cho tóc cô dính chặt vào hai má và hai bên thái dương, còn có mấy lọn tóc dán lên phần da lộ ra trên cổ và vai cô. Màu đen của tóc đối lập với màu trắng của da tạo nên một nét đẹp giản dị mộc mạc, nhưng vẫn đủ để lay động lòng người.

Giang Thiếu Huân gật đầu. Đáng lẽ anh chỉ định đợi người nhà của cậu bé đến là đi ngay nhưng nhìn thấy cô anh lại không muốn đi nữa.

Trường Hoan rón rén đi tới đầu giường, nhìn khuôn mặt ngủ ngon lành của Đâu Đâu cô mỉm cười vui sướng, cô nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cậu, nước mắt lại chẳng biết vì sao mà rơi xuống. Nếu Đâu Đâu có mệnh hệ nào thì cô cũng không sống nổi nữa.

Cung Trạch vẫn lặng lẽ quan sát Trường Hoan, anh ta nhìn bóng lưng duyên dáng kia liền nhượng mảy liễu Giang Thiếu Huân, “Anh tư, đáng người đẹp quá...”

Anh ta hất cằm về phía Trường Hoan, Giang Thiếu Huân theo ý anh ta mà nhìn qua. Lúc này, vì đang ngồi nên chiếc áo sơ mi cô đang mặc căng ra, càng lộ rõ eo nhỏ mỏng cong. Chiếc sơ mi ướt đầm mồ hôi dính sát lấy cơ thể, mơ hồ có thể nhìn thấy làn da trắng như sữa. Mà đứng ở trong góc này, anh thậm chí còn nhìn thấy khuôn ngực tròn trịa của cô đang nhô lên hạ xuống theo nhịp thở. Cổ họng Giang Thiếu Huân khô khốc, nhưng về mặt vẫn không chút thay đổi, anh nhìn Cung Trạch rồi lạnh lùng nói, “Cậu về công ty được rồi đấy.”

Cung Trạch dang hai tay ra như tỏ vẻ hiểu ý, ôi trời, chương mắt anh ta thì cứ nói thẳng ra, giờ anh ta thành bóng đèn rồi chứ gì?

Cung Trạch dứt tay vào túi quần, xoay người rời khỏi, trước khi đi vẫn không quên trêu anh, “Anh ghen ba năm nay rồi nên cần kiểm chế một chút, đừng lẫn lộn cô gái bé nhỏ này quá không thì hỏng mất đấy...”

Nói xong không đợi Giang Thiếu Huân tức giận thì anh ta lùi mất.

Giang Thiếu Huân siết chặt nắm đấm, hừ, còn biết thức thời cơ đấy.

Trường Hoan kiểm tra một lúc thì thấy Đâu Đâu thực sự không sao, lúc này cô mới yên tâm và bình tĩnh lại.

“Anh này... Thực sự cảm ơn anh rất nhiều vì đã đưa Đâu Đâu tới bệnh viện, không biết, anh có thể nói cho tôi biết anh gặp Đâu Đâu ở đâu không?”

Trường Hoan đứng lên, xoay người đối diện với Giang Thiếu Huân. Cô cứ có cảm giác như đã gặp người đàn ông này ở đâu đó, nhưng nghĩ mãi mà vẫn không nhớ ra.

Giang Thiếu Huân không trả lời, một tay dứt vào túi quần, nhàn nhã như đang dạo trong vườn hoa mà tới gần cô, “Hao tổn tâm cơ để thiết kế ra trò này, cô thực sự không đơn giản chút nào.”

Trường Hoan ngẩng ra, “Hả?”

Về mặt ngây thơ mờ mịt của cô cứ như là không nhớ ra anh vậy, diễn viên có khác, kỹ thuật diễn hơn xa người thường, có thể tùy thời gian tùy địa điểm mà nhập diễn cho anh xem, tiếc rằng, anh đã gặp không ít người như cô rồi.

“Thằng bé là con cô đúng không?” Giang Thiếu Khanh nhếch môi, “Cô cũng nhẫn tâm thật đấy.”

“Tôi không hiểu anh đang nói gì cả, hơn nữa, Đâu Đâu không phải con tôi.” Trường Hoan mím chặt môi lại, trong đôi mắt cô chợt lóe một tia đau đớn. Bí mật này, cô đã từng hứa sẽ giữ cả đời, chắc chắn phải giữ cả đời.

Cô không thể liên lụy tới những người tốt bụng và vô tội kia được.

“Ồ?” Rõ ràng là Giang Thiếu Huân không tin cô.

“Tôi thực sự biết ơn anh vì đã cứu Daddy, tôi sẽ trả lại tiền mà anh đã trả cho bệnh viện...”

Trường Hoan vừa nói vừa cầm ví từ trong túi xách ra.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8-1: Vai diễn bị đổi (1)

“Tôi thực sự biết ơn anh vì đã cứu Daddy, tôi sẽ trả lại tiền mà anh đã trả cho bệnh viện...”

Trường Hoan vừa nói vừa cầm ví từ trong túi xách ra.

Cô lôi toàn bộ đồng tiền mặt ra rồi đưa tới trước mặt anh.

Từ trước đến giờ, toàn là anh đưa tiền cho phụ nữ, đây là lần đầu tiên có phụ nữ lại đưa tiền cho anh.

Cô nàng này, nếu không phải là người có tâm kế mà thiết kế màn kịch này thì chắc chắn là một người phụ nữ tốt.

“Anh... Đây anh, nếu anh thấy không đủ thì tôi... tôi có thể chuyển khoản qua wechat cho anh...”

Giang Thiếu Huân không cầm tiền của cô, chỉ cười như không cười mà nhìn cô. Anh châm một điếu thuốc, đưa lên miệng, tay áo được xắn lên đến khuỷu tay để lộ phần cánh tay săn chắc, cơ bắp cân xứng, chỉ nhìn cánh tay này cũng đủ để biết được người đàn ông này quản lý cơ thể của mình nghiêm khắc như thế nào.

Trường Hoan cầm chặt lấy xấp tiền mặt, đột nhiên giật mình, những hình ảnh bất chợt hiện lên trong đầu cô, những mảnh ký ức xấu hổ đến mức cô không muốn nhớ lại, anh chính là người đàn ông mà cô đâm phải trên hành lang khách sạn đêm hôm đó...

Bao sao anh lại cho rằng cô có ý đồ nên mới thiết kế ra việc này.

Mặt Trường Hoan chậm rãi đỏ bừng lên, hàng mi dài cong vút rủ xuống dưới, che khuất ánh mắt lấp lánh của cô, hàm răng trắng tinh cắn lên đôi môi hồng căng mọng, vết răng rất sâu. Nhìn cô như vậy, Giang Thiếu Huân thực sự muốn giơ tay để ngăn cô lại, không cho cô tự làm mình bị thương như thế nữa.

Người phụ nữ này thật sự rất đẹp, anh rất ít dùng từ này để miêu tả phụ nữ. Ở trong mắt anh, cô là người phụ nữ thứ hai được anh dùng từ này để miêu tả.

“Nhớ ra rồi?” Giọng nói của Giang Thiếu Huân vang lên bên tai cô, cô ngẩng phắt đầu lên, lúc này cô mới nhận ra, không biết từ khi nào anh đã đứng ngay trước mặt cô. Hai người đứng gần nhau như vậy khiến cô ngửi được mùi hương có xanh tươi mát trên người anh, một mùi hương làm cô rung mình sợ hãi, muốn tránh xa nó càng xa càng tốt.

Theo bản năng, Trường Huân lùi lại một bước. Đột nhiên, anh vươn tay nắm lấy chiếc cằm nhỏ nhắn của cô, vết chai trên ngón tay anh miết lấy làn da non mịn của cô.

“Đây anh...”

Trường Hoan nhú mồm, giờ tay muốn đẩy tay anh ra nhưng vừa chạm vào ánh mắt sâu hun hút của anh thì cô cứng người lại, ánh mắt ấy như muốn hút cô vào bên trong.

Giang Thiếu Huân quay mặt để hút một hơi thuốc rồi nhả ra một vòng khói rất đẹp, khói thuốc trắng chắn giữa hai người, không khí mà cô hít thở toàn mùi thuốc lá.

Trường Hoan hơi quay đầu như muốn tránh khỏi mùi thuốc nhưng bên tai lại vang lên giọng nói khàn khàn nam tính của anh, giọng nói mê hoặc lòng người như tiếng ca của người cá, làm người không thể trốn thoát.

“Cô hao tâm tổn trí như thế chỉ vì muốn tôi ngủ với cô ư?”

Giọng nói mê hồn nhưng những từ ngữ mà anh nói lại mang theo ý châm chọc khinh thường.

Trường Hoan lấy lại tinh thần, cô giờ tay đẩy anh ra, lùi lại thêm một bước, hai mắt nhìn anh trừng trừng, đề cao cảnh giác.

Giang Thiếu Huân hít mất lại, ánh mắt sắc bén như dao. Anh cúi đầu nhìn xuống ngón tay mình, đầu ngón tay vẫn còn vương lại cảm giác mịn màng nòn nà của làn da cô.

“Tiếc là, phụ nữ như cô... Tôi chẳng có chút hứng thú nào cả.”

Giang Thiếu Huân dí điều thuốc vào gát tàn, đầu thuốc lá vốn đang cháy thì tắt ngấm, dù còn chút ánh lửa thì chỉ cần một con gió nhẹ thổi qua sẽ biến mất ngay, giống như cô vậy, chẳng qua chỉ là một con kiến bé nhỏ, anh chỉ cần một ngón tay cũng có thể bóp nát.

Trường Hoan ngồi cạnh đầu giường. Giang Thiếu Huân đã đi từ rất lâu rồi mà mùi thuốc lá vẫn còn nhàn nhạt quanh đây, giống như cảm cô vẫn còn cảm thấy nóng ran vì anh đã chạm đến, mãi không biến mất.

Người đàn ông như vậy không phải loại người cô có thể trêu vào, hơn nữa, giờ cô đã là vợ chưa cưới của Lục Hường Viễn rồi.

Đâu Đâu chỉ tỉnh lại để ăn tối rồi lại ngủ thiếp đi. Bác sĩ nói thằng bé phải nằm viện, dù sao thì trẻ con vốn yếu ớt mà.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8-2: Vai diễn bị đổi (2)

Lúc này, Lục Hường Viễn gọi điện cho cô, “Trường Hoan, đuổi tên con hoang kia đi.”

“Hôm nay, anh đã làm gì thằng bé?”

“Nếu tôi làm gì thì nó đã chết từ lâu rồi.”

“Hường Viễn, anh còn yêu em không?”

Trường Hoan ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ, cả thành phố lấp lánh ánh đèn, xa hoa mà sầm uất, nhưng vẫn không thể chiếu sáng những góc tối âm u. Cô không hiểu vì sao hai người họ lại thành ra thế này, hai người yêu nhau chỉ cần được ở bên nhau mà sao lại khó đến thế.

Đầu bên kia, Lục Hường Viễn cười khàn, “Trường Hoan à, là cô phản bội tôi trước, là cô phản bội tình yêu của chúng ta trước.”

Trường Hoan không biết phải nói gì tiếp theo, trước đây, vì bản hợp đồng mà cô không thể nói cho Lục Hường Viễn biết bất cứ điều gì.

Bây giờ, hai người càng lúc càng xa nhau, đã bao lần cô muốn nói cho anh ta, giải thích với anh ta mọi chuyện, nhưng mãi vẫn không biết phải mở miệng như thế nào.

“Hường Viễn, hôn ước của chúng ta...”

“Nhiep Trường Hoan! Cô đừng quên cô đã thề những gì khi mẹ tôi mất!”

Lục Hường Viễn nói xong câu này liền cúp máy. Trường Hoan siết chặt di động, ánh trăng soi sáng trời đêm, sương đêm phủ quanh phòng, lạnh đến mức cô phải khoanh tay ôm lấy người mình. Sao cô quên được chứ? Làm sao cô có thể quên quá khứ tốt đẹp đó?

Nhưng mà, không quên thì sao?

Hình ảnh Lục Hường Viễn và Nhiep Trường Tình làm tình trước mặt cô giống như một cây gai, một cái dằm trong tim cô. Từ lúc đó tới giờ cô không dám tưởng tượng đến, không dám nghĩ đến, vì cứ nghĩ đến là trái tim cô lại rỉ máu.

Vì sao là Nhiep Trường Tình? Vì sao lại là Nhiep Trường Tình cơ chứ?

Lục Hường Viễn biết rõ rằng hai mẹ con Tần Phương Hoa và Nhiep Trường Tình là kẻ thù không đội trời chung của cô, là mối hận khắc cốt铭心 của cô. Vậy mà, anh ta vẫn chọn cô ta để trả thù cô.

Trường Hoan nhắm mắt lại, một giọt nước mắt nóng hổi lăn xuống, rơi trên bầu cửa sổ, con gió đêm thổi qua, chẳng mấy chốc bốc hơi không còn vết tích.

Sau khi Đâu Đâu xuất viện, Trường Hoan đưa thằng bé tới ở cùng Diệp Trần Trần, cô ấy rất yêu thằng bé mà thằng bé cũng rất quý cô nàng. Gia đình Diệp Trần Trần rất giàu có, cha mẹ cô ấy mua cho cô ấy một căn hộ xa hoa trong thành phố, họ còn cho hai người giúp việc lâu năm tới chăm sóc cô ấy.

Đề Đâu Đâu ở với cô ấy cô mới yên tâm được. Nói cho cùng thì ngày nghỉ của cô đã hết, cô không thể chăm sóc thằng bé, mà nếu để thằng bé cho mẹ cô thì cô không yên tâm được.

Khi Nhiếp Trường Hoan mệt mỏi quay lại đoàn phim thì Nhiếp Trường Tinh đã quay đến phân cảnh thứ hai rồi.

Những phân cảnh cô chụp trước đó đã bị cắt bỏ toàn bộ, mà Nhiếp Trường Tinh sẽ quay lại thay cô.

Lúc này cô mới nhớ ra những lời Nhiếp Trường Tinh nói khi cô nằm viện, mặc dù tức đến phát điên nhưng cô không nói được gì.

Đạo diễn chỉ bảo trợ lý ra giải thích với cô một chút, đồng thời thanh toán tiền cho cô dựa theo hợp đồng đã ký trước đây. Chị Triệu, người quản lý của cô khuyên cô đừng tranh chấp làm gì, dù sao thì cô chỉ là một diễn viên vô danh, đoàn làm phim còn chịu thanh toán tiền công thì cũng coi là để lại chút thể diện cho cô rồi.

Nhưng mà, cô thực sự rất thích vai Phần Anh Cô này, vừa nhận được kịch bản là cô chuẩn bị trong hơn một tháng, viết bản phân tích nhân vật, phân tích cốt truyện của phim. Trong quá trình quay phim một tháng này, để đóng tốt vai diễn, cô leo đèo theo chỉ đạo võ thuật của đoàn phim để học cưỡi ngựa, cách đánh võ, thậm chí bây giờ cô múa đao cũng ra dáng ra hình...

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chú: Daddy Mau Tới Cưới Mommy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9-1: Gặp nhau lần nữa (1)

Trong quá trình quay phim một tháng này, để đóng tốt vai diễn, cô leo đèo theo chỉ đạo võ thuật của đoàn phim để học cưỡi ngựa, cách đánh võ, thậm chí bây giờ cô múa đao cũng ra dáng ra hình...

Đạo diễn cũng rất hài lòng với kỹ thuật diễn của cô, lần nào quay cảnh của cô hầu như chỉ quay một lần là xong. Nhưng thế thì sao? Giờ cô vẫn bị người ta hủy vai chẳng chút lưu tình.

Đơn giản thôi, Nhiếp Trường Tinh có cái ô là Nhiếp Tuấn, cái ô đó lớn quá mà, lớn đến mức cô ta ngênh ngang chen chân, vênh vào cướp mất vai diễn vốn thuộc về cô.

Trường Hoan đỏ bừng cả mặt, cô nhìn về phía trường quay, lúc này, diễn viên đóng thế cho Nhiếp Trường Tinh đang ngồi trên lưng ngựa, áo choàng đồ tui tung bay trong gió, thanh đao dài vung lên vung xuống, mỗi một lần đều có đầu địch rơi xuống, máu vẩy ra làm người hoa cả mặt, máu bay đầy trời. Bản thân Nhiếp Trường Tinh ấy hả? Đang ngồi dưới ô che nắng, uống đồ uống mát lạnh, nhàn nhã thoải mái nghe trợ lý đọc lời thoại.

“Trường Hoan à, thôi, chúng ta về đi...”

Người quản lý khuyên cô đi về.

Ngồi trên xe, chị Triệu cảm thấy tay cô bắt đầu nói không ngừng, “Trường Hoan, em cũng nên nghĩ lại đi, đừng suốt ngày vùi đầu vào diễn nữa, có ích lợi gì đâu? Mất vai diễn này đáng tiếc thật đấy, chắc chắn nó sẽ nổi lắm. Nói thật, em mà nghĩ thoáng một chút, khéo đưa đẩy một chút thì đã chẳng phải lăn lộn mãi với mấy vai nữ thứ ba bốn rồi... Tới nay có một tiệc giao lưu, em tốt nghiệp học viện điện ảnh B đúng không? Chủ tiệc là phó chủ nhiệm của học viện này, người tham dự đều là những nhân vật nổi tiếng trong giới. Em về nhà trang điểm một chút, sáu giờ chị sẽ bảo lái xe tới đón em...”

Quản lý sợ Trường Hoan lắc đầu cự tuyệt, không đợi cô nói gì lại mở miệng nói, “Nếu em còn muốn diễn những vai mà em thích thì em bắt buộc phải tham gia bữa tiệc kiều này. Chị nói cho em biết, ngay cả hai đại hoa đán tên Băng Băng mà vẫn phải đi tới những bữa tiệc như thế này thì em lại tính cái gì? Trường Hoan à, em là một hạt giống tốt nhưng nếu em không chịu nắm bắt cơ hội thì sớm muộn gì cũng chết khô mà thôi...”

6h tối, Trường Hoan cầm một thỏi YSL tô lên môi.

Trường Hoan mặc một chiếc váy đen hở lưng với hai đường dây mảnh treo trên vai, đây là chiếc váy sexy nhất mà cô có trong tủ đồ, cô đi một đôi giày cao gót đế nhọn, mái tóc dài xõa tung trên vai, khuôn mặt trái tim nhỏ nhắn, hai má phớt hồng, ánh mắt như biết nói. Chà, chỉ trang điểm một chút mà khác xa với ngày thường rồi.

Có người, giống như một chiếc hộp đựng châu báu có vẻ ngoài không bắt mắt, chỉ có mở chiếc hộp đó mới biết nó chứa đựng những viên ngọc đẹp đẽ và quý báu như thế nào.

Chỉ có điều, có rất nhiều người chỉ biết xem mặt mà bắt hình dong, nhìn thấy chiếc hộp bình thường liền quay đầu rồi đi ngay.

Trường Hoan cầm túi xách, cô chỉnh trang lại lần cuối rồi mới đi xuống.

Lái xe là một anh chàng còn rất trẻ, vừa thấy cô bước ra liền không nhận ra cô. Trường Hoan bước lên xe mà anh chàng vẫn còn ngây ra như phỗng, mặt đỏ bừng bừng. Bình thường Trường Hoan đều ăn mặc vô cùng đơn giản, không trang điểm, mặc dù lái xe cho cô lâu như vậy nhưng đây vẫn là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy cô trang điểm đẹp như thế này.

“Chị Trường Hoan, chị trang điểm như thế này trông đẹp lắm. Nếu ngày thường mà chị cũng thế thì em khẳng định với chị, cả giới giải trí này sẽ nỗ lực luôn, em thấy chị còn đẹp hơn cả Bách Anh, ảnh hậu năm nay ấy chứ.”

Trường Hoan có chút thẹn thùng nói lời cảm ơn. Xe vừa lăn bánh vào cầu vượt với đèn đuốc sáng trưng thì Trường Hoan bắt đầu khấn nguyện, hình như vậy quá, hình như phần lưng lộ ra quá nhiều... biết thế thì cô mặc kín đáo hơn một chút cho xong...

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9-2: Gặp nhau lần nữa (2)

Nhưng giờ mà quay về thì không kịp được. Người quản lý ra ngoài đón cô, vừa thấy cô liền tròn tròn cả mắt, chị đi vòng quanh cô một vòng, không ngừng khen ngợi, “Đẹp quá. Lúc trước chị đi trường em, chỉ liếc mắt một cái đã chọn em ngay. Chà chà, ánh mắt chị vẫn còn tinh chán, đáng lẽ em nên trang điểm kiểu này ngay từ đầu rồi chứ!”

Quản lý vừa nói vừa đưa cô về phòng vip đặt trước, “... Hôm nay toàn là người có chút vai vế cả, đặc biệt là nhà sản xuất họ Từ. Ông ta có địa vị rất cao trong giới, trong các bộ phim, chỉ cần ông ta lên tiếng thì có thể được diễn vai mà ông ta chỉ định, ông ta mà coi trọng em thì...”

Bây giờ Trường Hoan đã cười lên lưng cọp rồi, có muốn leo xuống cũng chẳng xuống được, nhưng cô cũng không muốn vi phạm quy tắc sống của mình. Vì vậy, nếu chỉ cùng uống rượu hoặc ăn bữa cơm thì cô sẽ sẵn sàng chịu đựng, nếu mà đòi hỏi hơn thì cô chắc chắn sẽ không đồng ý.

“Em nghĩ lâu dài chút đi, chẳng lẽ cứ định thế này đến suốt đời sao? Diễn viên nữ có tuổi nghề rất ngắn, mà em thì cũng hai mươi hai rồi... Nói gì thì nói, em nên vì tương lai của mình mà suy nghĩ một chút em ạ...”

Một lúc sau, hai người đi tới cửa phòng, lúc này, Trường Hoan mới nhẹ nhàng nói, “Chị Triệu, em biết.”

Chị Triệu thở dài nhẹ nhõm một hơi, vỗ nhẹ vai cô, “Chúng ta vào thôi.”

Căn phòng rất lớn mà đã chật ních người, nửa giả trong nhóm người là những cô gái xinh đẹp với đủ loại hình, gọi cảm thanh thuần, diễm lệ ngây thơ, hay vừa đáng yêu vừa phóng đảng... muốn có gì thì có cái đó, mọi người đều trang điểm kỹ càng. Giờ nhìn lại thì chiếc váy mà Trường Hoan đang mặc đúng là dạng bảo thủ nhất ở đây.

Dù có là vậy thì cô vừa xuất hiện cũng vẫn thu hút mọi ánh nhìn của mọi người. Nhóm phụ nữ nhìn thấy cô thì ghen ghét đố kỵ, nhóm đàn ông thì dán chặt mắt vào người cô, ánh mắt trần trụi đầy dục vọng.

Trường Hoan rất trắng, làn da cô trắng như tuyết, không chút tí vết, chiếc váy màu ngấn màu đen vừa tôn làn da trắng lại vừa tôn cặp chân dài của cô. Chân cô thon gọn nhưng không gầy, thẳng tắp, như đang dụ dỗ người ta vờn tay đi sờ vậy.

Chị Triệu đẩy cô lên phía trước, Trường Hoan mím môi, cố lấy can đảm mà bước vào trong đám người, bắt đầu đi chào hỏi.

“Đây là nhà sản xuất Từ nổi tiếng của chúng ta...” Chị Triệu chỉ vào một người đàn ông trung niên mà giới thiệu cho cô.

“Chào ông, ngưỡng mộ đã lâu.” Trường Hoan vội vàng mở miệng, nụ cười duyên dáng, chưa nói đã cười, thực sự là vừa kiều mị lại đáng yêu. Ánh mắt hau hau của ông ta khiến cô khó chịu vô cùng.

“Tên gì?”

“Tôi là Nhiếp Trường Hoan.”

“Nhiếp Trường Hoan... tên hay đấy.” Ông ta cười làm lành, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, “Ngồi đi.”

Trường Hoan đang do dự thì chị Triệu đẩy cô ngồi xuống. Chỗ ngồi này chật quá, chân cô gần như dán lấy chân ông ta. Cô cuống quýt dịch ra bên ngoài một chút, động tác này của cô làm cho nhà sản xuất Từ cười rộ lên, “Trường Hoan à, năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi? Cô diễn phim gì chưa?”

Trường Hoan trả lời từng câu hỏi của ông ta. Nhà sản xuất Từ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đắm đuối, càng nhìn càng thấy vừa lòng, có người đẹp ở bên có khác, tâm trạng cũng tốt hẳn lên. Ông ta nói chuyện, vừa nói, bàn tay to bè đặt lên đùi cô...

Trường Hoan giật nảy mình, cô đang định đứng lên thì một gian phòng nhỏ trong phòng mở ra, một người đàn ông chỉ mặc sơ mi đen, tay kẹp một điếu thuốc đi vào. Xung quanh anh là một đám người vừa đi vừa cười hề hề nịnh nọt. Lúc này, nhà sản xuất họ Từ đột nhiên đứng bật dậy, cười tươi mà đi tới chỗ người đàn ông, “Anh Giang, hôm nay vận may của anh như thế nào?”

Giang Thiếu Huân thần nhiên liếc ông ta một cái, tích tữ như kim nói, “Cũng được.”

Anh lạnh nhạt như vậy nhưng người họ Từ kia vẫn cười tươi như hoa, “Anh Giang... có thể cho tôi vinh hạnh được mời anh dùng cơm trước khi...”

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10-1: Vết son môi của cô (1)

Giang Thiếu Huân thần nhiên liếc ông ta một cái, tích tữ như kim nói, “Cũng được.”

Anh lạnh nhạt như vậy nhưng người họ Từ kia vẫn cười tươi như hoa, “Nếu thế thì anh Giang... có thể cho tôi vinh hạnh được mời anh dùng cơm trước khi...”

Lúc này, Tống Hằng từ bên cạnh anh tiến lên một bước chặn nhà sản xuất Từ lại, đang muốn mở miệng cự tuyệt thay anh thì ánh mắt anh bắt lấy một thân ảnh.

Trong giây lát.

Giang Thiếu Huân liếc người họ Từ kia một cái, môi cong lên, cười nhạt, “Được thôi.”

Nhà sản xuất Từ vui mừng khôn xiết, “Ôi trời ơi, thực sự vinh hạnh cho tôi quá, anh Giang, mời anh, mời anh ngồi đây...”

Cả đám người đẹp nghe anh nói vậy cũng vui mừng không thôi nhưng không dám làm ồn, ngoan ngoãn lùi lại để anh đi qua. Trường Hoan vẫn còn ngây ra như phỗng vì quá ngạc nhiên thì cặp chân dài của Giang Thiếu Khanh đã đi tới chỗ cô, trực tiếp ngồi xuống cạnh cô.

Ánh mắt nhà sản xuất họ Từ lóe lên, nhóm phụ nữ đỏ bừng mắt nhìn Trường Hoan đầy đổ kị. Trường Hoan vẫn còn sững sờ, cô không nghĩ là hai người sẽ gặp lại nhanh như vậy.

Giang Thiếu Huân thấy cô ngơ ngác nhìn mình liền đặt điếu thuốc lên môi hít một hơi rồi phả khói vào mặt cô, Trường Hoan nhú mày lại, lại nghe giọng nói lạnh lẽo của anh vang lên bên tai, “Lần này cũng là ngoài ý muốn ư?”

Trường Hoan cắn môi lại, cô đứng dậy định rời khỏi thì nhà sản xuất họ Từ ấn vai cô xuống, ông ta cười làm lạnh, “Trường Hoan à, tối nay cô phải uống với anh Giang vài ly mới được...”

Trường Hoan cứng đờ cả người, phản cánh tay của anh kề bên cánh tay cô nóng như lửa vậy. Đùi anh cũng nóng không kém, cách vài dẹt mà vẫn như đang đốt cháy làn da non mịn trên đùi của cô. Lúc này, cô thực sự muốn có một cái lỗ để chui ngay xuống, bây giờ, quanh cô toàn người là người, chẳng còn chỗ trống để đổi, thành ra có muốn đổi cũng không đổi được.

Người Thành Đô đều biết, Giang Thiếu Huân tham gia các buổi tiệc tùng nhưng rất ít uống rượu, nếu ai mời rượu mà anh chịu uống thì đúng là một vinh dự lớn lao, rất hãnh diện.

Phó chủ nhiệm của học viện điện ảnh B cùng nhà sản xuất họ Từ cầm đầu nhóm người mời rượu anh nhưng anh chỉ nhấp môi rồi buông xuống, còn lại đều bị Tống Hằng uống.

Đến lượt Trường Hoan, theo bản năng cô đưa luôn chén rượu cho Tống Hằng còn bản thân cô tự uống trước để tỏ vẻ kính trọng, ai ngờ vừa mới đặt ly xuống thì một bàn tay to đã cầm chiếc ly lên.

Ly rượu vang trong suốt vẫn còn lưu lại vết son môi của cô, da mặt cô vốn mỏng, thấy thế liền đỏ bừng cả mặt.

Giang Thiếu Huân cầm ly rượu rồi nói, “Rót rượu.”

Trường Hoan cầm chai rượu, tay run rẩy không thôi. Lúc này xung quanh đều im lặng, ánh đèn chiếu thẳng mặt cô, lộ ra phần thái dương đang rịn mồ hôi. Cô thực sự không uống được rượu, mới uống một ly mà cô đã thấy hoa mắt, mặt đỏ bừng bừng.

Rượu bắn vào cánh tay màu mặt của anh, Trường Hoan giật mình, cô vợ vàng đặt bình rượu xuống rồi rút một tờ khăn giấy lau cho anh. Giang Thiếu Huân nhìn cô, ánh mắt như sẫm lại, anh cầm ly rượu đầy, há miệng, ngậm ngay chỗ vết son của cô mà bắt đầu uống.

Cả căn phòng im lặng, ngay cả Trường Hoan cũng trợn to mắt vì kinh ngạc. Cô vợ vàng cúi gằm đầu xuống để tránh ánh nhìn của anh, dù vậy cô vẫn cảm giác được ánh mắt anh đang nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chủ: Daddy Mau Tới Cưới Mommy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10-2: Vết son môi của cô (2)

Giang Thiếu Huân đặt ly rượu xuống, không nhìn cô thêm nữa. Người xung quanh bắt đầu nín hót, anh lại thản nhiên như không, chỉ thỉnh thoảng mới nói một hai câu. Đến khi nhà sản xuất họ Từ nói đến một bộ phim mới, đang nói về nữ chính thì anh mới dò hỏi một câu.

Anh vừa mở miệng thì người xung quanh vênh tai lên nghe. Trường Hoan ngồi im nghe người ta nói, nhưng hồn cứ bay đi đâu.

Thực ra cô không thích mấy bữa tiệc kiểu này, nên chẳng mấy chốc là cô bắt đầu nghĩ vẩn vơ – Đầu Đầu ăn cơm chưa? Đầu Đầu có nhớ cô không? Tối về phải gọi điện cho Đầu Đầu vì cô đã hứa với thằng bé từ hôm qua.

Nhớ tới Đầu Đầu thì cô nhin không được mà mỉm cười, một nụ cười tươi và rất dịu dàng. Giang Thiếu Huân nhìn thấy nụ cười này liền nhủ mảy lại.

Anh rút một điều thuốc ra nhưng chưa châm lửa, nhìn từ trên xuống dưới Trường Hoan một lượt rồi mới quay sang nhìn nhà sản xuất Từ, “Nghe nói bộ phim mà ông mới đầu tư đang chọn diễn viên, phải không?”

“Đúng vậy.” Giọng nói của anh rất bình thản như chỉ hỏi băng quơ nên ông ta không biết anh có ý gì, vợ vàng trả lời.

Giang Thiếu Huân vuốt ve điều thuốc, nhếch môi cười một cách bí hiểm, hờ hững nói, “Ông chọn được nữ chính chưa?”

Hôm nay, có tới 90% những người tham gia buổi tiệc là vì việc này, vậy nên câu hỏi của anh vừa ra liền khiến mọi người đều quay sang nhìn nhà sản xuất họ Từ.

“Vẫn chưa.” Anh hỏi nên ông ta bắt buộc phải trả lời.

Nhóm phụ nữ hôm nay trang điểm ăn diện như thế là muốn được ông ta coi trọng rồi cho họ một vai nào đó trong phim.

Nói thật, một bộ phim với quy mô lớn như vậy chẳng cần phải làm nữ chính, chỉ cần xuất hiện trong phim thôi cũng đủ nâng giá trị con người của họ rồi.

Mọi người đều đang tập trung vào cuộc nói chuyện thì Trường Hoan vẫn ngẩn ngời, chẳng biết cô đang suy nghĩ gì nữa. Giang Thiếu Huân nhìn cô như vậy thì cười nhạt một tiếng rồi quay đầu đi, giọng nói lạnh lùng vang lên, “Rõ ràng là muốn làm lại cứ cô làm ra vẻ thanh cao, giả vờ như thế cho ai nhìn hả?”

Nhà sản xuất họ Từ ngây ngẩn cả người, trong lúc nhất thời khản trương không thôi, ông ta không biết anh đang nói ai.

Mọi người im bật lại, tựa hồ một chiếc kim rơi xuống cũng nghe thấy tiếng.

Xung quanh đột nhiên yên tĩnh cũng khiến cho Trường Hoan lấy lại tinh thần, đôi mắt đen láy mê mẩn nhìn xung quanh.

Đầu tiên là nhà sản xuất Từ, ông ta có vẻ như muốn nói lại thôi, tiếp theo là Giang Thiếu Huân, mặt anh vừa lạnh như băng lại mang chút chế giễu.

“Anh Giang...”

Trường Hoan khẽ gọi một tiếng, nụ cười ôn nhu biến mất, thay vào đó là dè phòng và kháng cự.

Giang Thiếu Huân bỏ điều thuốc khỏi miệng rồi dúi vào gạt tàn, anh đứng bật dậy, bước ra ngoài mà chẳng buồn nhìn ai.

Trường Hoan ngậy ra, mặt ửng đỏ vì xấu hổ, ông Từ nhìn cô với ánh mắt đầy ý vị sâu xa.

Tự nhiên bên cạnh lại mất đi một người làm cô có chút khản trương, cô chỉ thất thần một chút mà đã xảy ra chuyện gì vậy?

Câu nói vừa rồi cùng mấy hành động ám muội của Giang Thiếu Huân là sao? Sao đột nhiên anh lại bỏ về?

Cô cố gắng sắp xếp lại suy nghĩ trong lòng thì chợt thấy ánh mắt vừa vội vàng vừa luống cuống của chị Triệu.

Trường Hoan đứng lên, lúc này không ai ngăn cản cô nữa. Chị Triệu kéo cô vào một góc, giọng nói không nén được vui mừng nhưng vẻ mặt lại bất an và lo lắng, cẩn thận dò hỏi, “Trường Hoan, em quen với anh Giang ư?”

Trường Hoan không hiểu rõ cái chữ quen mà chị Triệu đang nói ở đây có nghĩa là gì, cô suy tư một lúc mới trả lời, “Gặp nhau hai lần.”

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chú: Daddy Mau Tới Cưới Mommy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11-1: Em không muốn tự rước lấy nhục (1)

Trường Hoan không hiểu cái chữ quen mà chị Triệu đang nói ở đây có nghĩa là gì, cô ngẫm nghĩ một lát rồi mới trả lời, “Gặp nhau hai lần.”

“Chị thấy anh Giang đối xử với em khác lắm, không giống như mới gặp em hai lần đầu.” Chị Triệu không nén được mừng rỡ, dụ dỗ cô, “Nếu em ôm được cặp đùi vàng của anh Giang thì sẽ chẳng cần phải lo lắng chuyện tương lai nữa, em có thể mặc sức tung hoành trong giới giải trí này. Đến lúc đó, Nhiếp Trường Tinh chỉ là một con tôm nhãi nhép, có gì phải sợ chứ?”

Trường Hoan ngây ra, gương mặt lạnh lùng mà anh Tuấn của anh đột nhiên hiện lên trong đầu cô, ánh mắt lạnh như băng ấy chỉ liếc qua một cái cũng đủ làm tim cô đông cứng lại, nào dám có suy nghĩ nào khác nữa.

Trường Hoan vứt bỏ hết những ảo tưởng trong đầu, lắc đầu với chị Triệu, cô cười tự giễu, “Chị đừng nói đùa nữa, sao thế được? Người như anh ấy làm sao thiếu phụ nữ bên cạnh chứ?”

“Lúc anh ta vào đây chẳng thèm nhìn ai cả mà tới ngồi cạnh em. Hơn nữa, chắc là em không biết, anh ta chưa uống rượu người khác mời bao giờ nhưng lại uống rượu của em. Em là ngoại lệ đấy, em có biết điều này có ý nghĩa gì không?”

Trường Hoan ngơ ngác nhìn chị, thấy cô như vậy, chị Triệu nói nhanh, “Trường Hoan, đây là cơ hội tốt, cơ hội này lại bày ngay trước mắt em, em đừng bỏ lỡ!”

Cùng anh Giang ư? Một người đàn ông lạnh lùng cao ngạo không thể với tới? Trường Hoan nghĩ cũng chẳng dám nghĩ ấy chứ, nhưng cô không đành lòng cự tuyệt ý tốt của chị Triệu nên chỉ có thể im lặng.

Sao chị Triệu không hiểu cô nghĩ gì chứ, sau khi nói một thôi một hồi chị thờ dài, “Lát nữa ông chủ cũng sẽ tới, em nghĩ cho kỹ đi.”

Sau khi bắt đầu, bữa tiệc cũng không có gì đặc sắc, trong phòng oanh oanh yến yến huyền ảo không ngừng, vội vàng tìm kiếm kim chủ lại cũng âm thầm khinh bỉ lẫn nhau, mà vị kim chủ lớn nhất trong lòng mọi người kia như một ngôi sao băng chỉ vụt qua rồi biến mất ngay.

Trường Hoan ngồi trong góc vừa xoa vừa nắn mắt cá chân, nó đang nhức nhối vô cùng. Không biết có nên ra ban công gọi điện thoại cho Đâu Đâu không? Nói cho Đâu Đâu biết cô về muộn để cậu đi ngủ sớm, không cần chờ cô về.

Đang do dự khó quyết thì bỗng nhiên trong phòng rối loạn, tất cả mọi người đều nhìn về hướng lối vào, Trường Hoan cũng hiếu kỳ ngược mắt nhìn theo liền thấy Giang Thiếu Huân trong chiếc sơ mi đen, tay cầm điều thuốc, vẻ mặt nghiêm túc bước vào.

Trường Hoan giật mình, sao anh lại quay về đây?

Cung Trạch cũng đi theo Giang Thiếu Huân vào phòng khiến cho các cô gái trong phòng xuân tâm rạo rực. Cung Trạch mặt mày hăm xuân lại anh Tuấn như vậy, ánh mắt anh ta hướng về phía cô nào liền khiến cô gái đó đỏ mặt không dám nhìn thẳng. Trường Hoan nhũn mảy, nhìn kiểu nào cũng thấy anh ta giống một tên công tử ăn chơi trác táng.

Cung Trạch nhìn lướt qua phòng, lo lắng phát hiện Trường Hoan đang ngồi trong góc, môi cong lên cười ám muội. Ái chà, thú vị, thú vị thật.

“Sao cô ấy lại ở đây? Anh tư, cô gái này theo tới tận đây à?”

Giang Thiếu Huân lấy chén rượu từ trong khay của người phục vụ nhấp một ngụm, cũng không nhìn qua chỉ lạnh lùng hỏi, “Cậu nói ai?”

Cung Trạch cười tủm tỉm nhìn Trường Hoan, trong lời nói có thâm ý khác, “Anh tư, từ trước tới nay anh vốn không thích tham gia những bữa tiệc xã giao như thế này, hôm nay lại cố ý ở lại có phải là vì nguyên nhân đặc biệt nào đó không?”

Giang Thiếu Huân mặc kệ anh ta, thấy có người bung ly rượu tiến tới bên này, nhũn mảy nhắc chân đi về góc vắng người.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11-2: Em không muốn tự rước lấy nhục (2)

Trường Hoan thấy anh đi rồi mới thở phào nhẹ nhõm, lại thấy không còn sớm nữa quyết định lên ra ban công gọi điện cho Đầu Đầu. Khi cô quay về thì buổi tiệc cũng sắp kết thúc. Trường Hoan nhìn cảnh mọi người náo nhiệt trò chuyện trong sảnh lớn, cảm thấy bản thân đang ở đây nhưng lại không có cách nào hoà nhập với nơi này.

Tối nay chắc chắn không được như ý chị quản lý rồi, kiểu gì cô cũng lại trắng tay ra về cho xem. Cô cũng quen rồi, đây có phải là lần đầu tiên đâu, nếu không thì vì sao một diễn viên vừa có tài vừa có sắc như cô vẫn mãi chỉ là một diễn viên vô danh kia chứ?

Tiệc tối kết thúc, mọi người vây quanh Giang Thiếu Huân cùng Cung Trạch đi ra ngoài. Trường Hoan nhìn thân hình cao lớn của anh bị bao phủ trong đám người thì nhẹ nhõm không thôi, cô cầm túi xách chuẩn bị rời khỏi thì chị quản lý đột nhiên đi tới, nắm lấy cổ tay cô không cho cô đi.

“Trường Hoan, chờ một chút.”

Trường Hoan quay đầu lại, hơi nhú mày, “Chị Triệu...”

Chị Triệu mỉm cười, cố gắng nhỏ giọng, lời nói có chút vội vàng, “Buổi tiệc kết thúc rồi, em đi qua chào tạm biệt anh Giang đi.”

Hàng mi dài của Trường Hoan chậm rãi rủ xuống, giọng nói trong trẻo, “Chị Triệu, em thật sự không quen làm những chuyện này, chị đừng ép em nữa.”

“Sao em vẫn không hiểu chuyện như vậy chứ?” Chị Triệu trừng mắt nhìn cô, chỉ tiếc rên sát không thành thép, “Chẳng lẽ em muốn bị người ta bắt nạt cả đời sao?”

Trường Hoan cắn nhẹ môi, bình tĩnh trả lời, “Em muốn thành công nhưng không phải là dùng cách này.”

Chị Triệu chợt cười rộ lên, những lời này của Trường Hoan thật quá ngây thơ, chị nhìn cô như nhìn một đứa trẻ chưa hiểu chuyện đời, “Trường Hoan, sao em lại khờ như vậy? Em nhìn những cô gái kia đi, vì tiền đồ ai mà không phải liều mạng tranh đấu? Trời đã ban cho em tài năng, nhan sắc và cơ hội, những thứ mà bao nhiêu người muốn cũng không được, em đừng lãng phí nó như thế!”

Trường Hoan cúi đầu, mi mắt chớp chớp, “Chị Triệu, những thứ chị nói em đều hiểu, nhưng em...”

“Đi ra đây!” Chị Triệu bỗng nhiên kéo cô chạy ra ngoài, chạy tới cửa mới thả tay cô ra.

“Nhìn thấy chưa?” Chị Triệu chỉ vào vị trí cách đó không xa.

Trường Hoan nhìn theo hướng chị chỉ thì thấy bên cạnh chiếc Bentley màu đen có rất nhiều cô gái đang đứng kiểng chân chờ mong, toàn là những nàng chân dài xinh đẹp.

“Mấy cô gái này có thể vì lợi ích mà đi tranh, đi giành, những thứ đó em cũng muốn thì tại sao em lại không thể làm như họ chứ? Em cứ khư khư cố chấp mấy cái quan niệm lý luận của em để làm gì? Nó quan trọng tới thế sao? Trường Hoan, chị nói cho em biết, trong giới giải trí này, thứ rẻ mạt nhất chính là tôn nghiêm và mặt mũi.”

Sự thật luôn phủ phàng. Bóng đêm càng thâm trầm, Trường Hoan hít một hơi khí lạnh, nhìn người đàn ông tựa như ngôi sao được mọi người vây quanh ở xa xa, tây trang màu đen càng khiến thân hình anh cao lớn hơn, đôi mắt anh còn lạnh lẽo hơn cả màn đêm.

Lúc anh đi lướt qua cô, quản lý véo mạnh cổ tay cô ra hiệu, nhưng dường như tay chân của Trường Hoan đã bị xích sắt khóa chặt trên mặt đất nên không thể động đậy, cả người cứng đờ. Anh đi qua cô, đôi mắt lạnh lẽo ấy không hề nhìn cô lấy một lần.

Chị Triệu tức giận giậm chân, Trường Hoan thấy vậy chỉ cười nhẹ một tiếng, giọng nhẹ nhàng, “Chị xem, lúc anh ấy đi qua còn không thèm liếc em lấy một cái, nếu em có tiến lên cũng chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi.”

Người quản lý chỉ tiếc rên sát không thành thép, thở dài một tiếng, “Em cứ bướng bỉnh đi!”

Trường Hoan hơi mỉm cười, anh như ngôi sao xa xôi trên bầu trời, giống như truyền thuyết chỉ có thể nghe thấy mà không nên trêu chọc, cũng không trêu chọc nổi.

Trường Hoan vừa xoay lưng muốn đi nhưng cánh tay lại bị ai kéo lại.

“Nhiếp Trường Hoan!”

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12-1: Âm thầm trợ giúp (1)

Trường Hoan xoay lưng muốn rời đi nhưng cánh tay lại bị ai kéo lại.

“Nhiếp Trường Hoan!”

Chị Triệu đứng cạnh cô, có chút không đành lòng nhưng rồi cũng không dám tiến lên. Nhìn thấy ông chủ Phó Lâm An đang nổi giận đùng đùng, Trường Hoan run rẩy cả người.

Phó Lâm An tức giận vô cùng, “Nhiếp Trường Hoan, lúc đầu khi ký hợp đồng cô đã nói câu gì cô còn nhớ hay không? Tôi giữ cô lại là để cô tới kiểm tiền cho tôi chứ không phải là để nuôi một đại tiểu thư thân thể quý báu!”

“Xin lỗi...” Trường Hoan lí nhí nói xin lỗi, cô cũng không biết nên nói gì bây giờ nữa.

Dáng vẻ này của cô càng khiến ông ta giận dữ hơn, “Xin lỗi? Nhiếp Trường Hoan, đã bao nhiêu lâu rồi cô không nhận được lời mời quay phim hay đóng quảng cáo nào? Công ty không phải là nơi từ thiện, Phó Lâm An này cũng không nuôi người rảnh rỗi!”

“Nhiếp Trường Hoan, cô cho là cô làm bộ làm tịch như vậy liền thanh cao lắm sao? Tôi nói cho cô biết, đã vào giới giải trí này làm kỹ nữ cũng đừng mong lập đền thờ!”

Giọng nói của ông ta rất lớn, đến cả người xung quanh cũng có thể nghe được rõ ràng. Ông ta không tát cô, nhưng từng từ từng chữ trong lời nói của ông ta càng làm cô đau đớn và nhục nhã hơn rất nhiều. Mặt Trường Hoan đỏ bừng vì xấu hổ, cô không muốn ở đây thêm một phút giây nào nữa.

Trường Hoan giật mạnh tay muốn thoát khỏi ông ta, nhưng không ngờ ông ta lại nắm mạnh hơn, “Nhiếp Trường Hoan, cô có biết dựa vào anh Giang đối với công ty và cả với cô có ý nghĩa như thế nào không?”

Nhiếp Trường Hoan lắc đầu, “Tôi không biết và cũng không muốn biết, tôi chỉ là diễn viên, bổn phận của tôi là diễn...”

“Bây giờ tới một vai diễn mà cô cũng không có thì cô định làm diễn viên kiểu gì? Nhiếp Trường Hoan, nếu như cô còn muốn tiếp tục ở trong giới giải trí thì nhất định phải làm theo lời tôi nói, hình như anh Giang cũng hơi thích cô, nếu cô nắm được cơ hội này...”

“Tôi không phải là kỹ nữ!”

Trường Hoan cố sức giằng tay ra, đang mang giày cao gót lại giật mạnh tay như vậy khiến cô không giữ được trọng tâm mà ngã ra sau. Phó Lâm An đứng đó nhìn cô ngã xuống đất, bắp chân trắng nõn lập tức chảy máu rất nhiều.

Chị Triệu cũng không ngờ Trường Hoan lại ngã sấp xuống như vậy, chị vừa kinh ngạc vừa sợ hãi vội vàng chạy qua đỡ Trường Hoan dậy. Thấy ông chủ vẫn chưa hết giận chị Triệu liền đứng chắn trước mặt Trường Hoan, cười làm lành, “Ông chủ, ông đừng nóng, Trường Hoan không hiểu chuyện, trở về tôi sẽ dạy dỗ cô ấy, nơi này nhiều người thế này, ngộ nhỡ truyền ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng không tốt tới Trường Hoan và công ty của chúng ta.”

“Hôm nay cô ta gây ra họa lớn như vậy còn sợ ảnh hưởng không tốt gì nữa?” Phó Lâm An liếc quản lý một cái, “Cô cũng có trách nhiệm trong chuyện này.”

“Dạ dạ dạ... là tôi không tốt, tôi chưa dạy bảo họ tốt...”

“Chị Triệu...” Trường Hoan không đành lòng nhìn quản lý vì mình mà bị trách mắng, cố nén đau đớn nói, “Việc này không liên quan tới chị Triệu, đều do tôi tự ý quyết định...”

Phó Lâm An giận dữ vô cùng, muốn tiến lên đánh cô, không ngờ có một bàn tay từ đâu vươn tới giữ chặt lấy cổ tay ông ta, lực đạo mạnh mẽ khiến ông ta không thể thoát khỏi.

Một vệ sĩ mang kính mắt màu đen đi tới, lạnh lùng nói, “Thưa ông, xin ông hãy chú ý hành vi của ông một chút, nếu ông dám đánh cô gái này chúng tôi chỉ có thể mời ông đi ra ngoài.”

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12-2: Âm thầm trợ giúp (2)

“Anh...” Phó Lâm An không ngờ sẽ có người đứng ra cản trở, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, “Anh dám can thiệp vào chuyện riêng của tôi?”

“Thưa ông, ông đứng ở chỗ này thì phải tuân thủ theo quy định ở đây!”

Về mặt người vệ sĩ lạnh lùng bình tĩnh, Phó Lâm An còn muốn nói gì thì người trợ lý đứng cạnh chợt ngăn ông ta lại, ghé vào tai ông ta nói nhỏ một câu. Sắc mặt Phó Lâm An thay đổi rất nhanh, ông ta vội vàng thu lại vẻ giận dữ trên mặt, liếc xéo Trường Hoan một cái rồi mới quay người hăm hăm bỏ đi.

Quản lý vội vàng đi qua đỡ Trường Hoan, xót xa nhìn vết thương trên chân cô. “Trường Hoan, để chị đưa em tới bệnh viện, nếu để lại sẹo sẽ không tốt đâu...”

“Em không sao đâu chị Triệu...” Trường Hoan đang muốn từ chối thì vệ sĩ kia đi tới, khách khí nói, “Cô Nhiếp, để chúng tôi đưa cô đi bệnh viện.”

Một chiếc xe đen chạy tới dừng trước mặt cô, không để cho cô nói lời cự tuyệt, người vệ sĩ lập tức mở cửa xe ra...

Trong phòng cấp cứu, chân Trường Hoan bị đặt lên ghế, cô nhìn chăm chăm vào vết thương mà không biết phải làm sao. Lúc này, từ ngoài cửa truyền tới những tiếng bước chân hỗn loạn, mấy người bác sĩ mặc áo blouse trắng đẩy cửa bước vào phòng.

Vị bác sĩ dẫn đầu hơn 50 tuổi, râu tóc đã bạc, bộ dạng hiền lành. Theo sau lưng ông còn có bốn, năm người, vừa nhìn liền có cảm giác đây là những bác sĩ tài giỏi.

Chị Triệu sững sờ hỏi, “Viện trưởng Trần, sao ông lại tới đây?”

Viện trưởng Trần cười với chị sau đó mới cúi đầu nhìn Trường Hoan, “Đề bác xem vết thương của cháu nào, cháu đừng sợ, sẽ không đau...”

Trường Hoan có chút bối rối, ngơ ngác ngắc gập đầu.

Viện trưởng Trần cẩn thận kiểm tra vết thương rồi nói, “Không bị thương tới gân cốt, chỉ cần sát trùng rồi bôi thuốc là được.” Sau khi nói xong liền ngồi xuống viết đơn thuốc, một người trong số đó chủ động đi lấy thuốc. Ông ta viết xong cách dùng rồi đưa cho Trường Hoan.

Đoàn người rời khỏi phòng, chị Triệu vẫn chưa hết ngỡ ngàng hỏi Trường Hoan, “Trường Hoan, sao lại thế này? Toàn là bác sĩ nổi tiếng thôi, ngay cả anh họ Bách Anh có tới thì chưa chắc đã được họ khám cho đâu...”

Trường Hoan cúi đầu cắn môi, “Em cũng không biết...”

Chị Triệu không nói thêm gì nữa, chỉ nhủ mày không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Đợi khi vết thương được xử lý xong thì Trường Hoan rời khỏi phòng khám, vừa ra ngoài liền thấy người vệ sĩ lúc nãy vẫn còn đang ở đây. Anh ta thấy cô đi ra liền chạy tới, “Cô Nhiếp, vết thương của cô không sao chứ?”

“Không sao, chuyện hôm nay... Cảm ơn anh nhé!” Trường Hoan nhẹ nhàng nói, vừa mới dứt lời người vệ sĩ liền cười khẽ, “Không sao là tốt rồi, nhưng mà cô Nhiếp không cần phải cảm ơn tôi đâu, người cô cần cảm ơn là một người khác...”

Trường Hoan sững sờ, ngây ngẩn đứng tại đó. Những chuyện đã xảy ra đêm nay hiện ra trong đầu cô, từng chuyện từng chuyện rõ ràng rành rành nhưng tới cuối cùng không hiểu sao lại dừng lại ở gương mặt lạnh lùng của Giang Thiếu Huân... Trường Hoan đột nhiên cắn chặt hàm răng, cô ném ý nghĩ vừa mơ hồ lại đáng sợ kia ra khỏi đầu.

Sao có thể thế được? Giang Thiếu Huân ư? Sao có thể là người đàn ông lạnh lùng sắt đá đó chứ? Cô đã đắc tội với anh thì làm sao anh có thể giúp cô được?

Lúc này người vệ sĩ ra khỏi bệnh viện, anh ta rút điện thoại, bấm số.

“Anh Giang, điện thoại của anh.” Trên xe, Tống Hằng đưa điện thoại di động tới trước mặt Giang Thiếu Huân. Giang Thiếu Huân mở mắt vươn tay, nhận điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tới Cưới Mommy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13-1: Gặp chuyện không may (1)

“Anh Giang, điện thoại của anh.” Trên xe, Tổng Hằng đưa điện thoại đi động tới trước mặt Giang Thiếu Huân. Giang Thiếu Huân mở mắt, vươn tay nhận điện thoại.

“Anh Giang, tất cả đều đã sắp xếp thoả đáng theo ý anh, cô ấy không sao.”

“Ừ.” Một tiếng lạnh nhạt vang lên, sau đó lập tức tắt máy. Tổng Hằng nhận lấy điện thoại, Giang Thiếu Huân lại tiếp tục nhắm mắt, ngủ quên anh tuấn bị ánh đèn bên ngoài chiếu lên lúc sáng lúc tối, gương mặt đậm nhạt hờ hững khiến người ta không thể nào đoán được cảm xúc của anh.

.....

Sau khi trở về, Trường Hoan liền nhận được tin nhắn của chị Triệu báo rằng cô đã bị buộc tạm đình chỉ công tác, cô nhìn đôi chân quần đầy băng của mình mà thở dài một hơi. Diệp Trăn Trăn gọi điện tới, biết được những chuyện đã xảy ra, tức giận mắng Phó Lâm An một trận toi bời, sau đó mới ra lệnh cho Trường Hoan lập tức thu dọn hành lý tới nhà cô ấy.

Bị đình chỉ công tác nên lịch trình của Trường Hoan tạm thời trống rỗng, cô thu dọn hành lý tới cửa biệt thự chờ. Không bao lâu sau, Diệp Trăn Trăn lái xe về.

Cửa xe vừa mở đã thấy thân thể bé nhỏ của Đầu Đầu nhảy xuống. Hai mắt Trường Hoan sáng rực, cô chạy tới ôm Đầu Đầu, cậu nhóc vui mừng nhào vào lòng cô, dang tay ôm lấy cổ cô, đôi chân mập mạp kẹp chặt lấy eo cô. Cái miệng chúm chím của cậu không ngừng hôn lên mặt cô, giọng nói vừa mềm lại vừa ngọt, “Hoan Hoan, Đầu Đầu nhớ mẹ lắm.”

Trường Hoan mỉm cười hôn khắp mặt Đầu Đầu nhưng vành mắt thì nhịn không được mà đỏ dần lên.

Diệp Trăn Trăn xuống xe từ phía bên kia, áy náy nhìn Trường Hoan, “Trường Hoan, xin lỗi cậu, nhà mình có chút việc gấp nên lát nữa mình phải chạy qua đó.”

Trường Hoan vội vàng hỏi, “Trăn Trăn, đã xảy ra chuyện gì à?”

Diệp Trăn Trăn nhún mày rồi lắc đầu, “Không có gì đâu, hai hay ba ngày nữa mình sẽ trở về, mẹ con cậu cứ ở nhà chờ mình.”

“Ừ.” Trường Hoan bế Đầu Đầu, đợi khi xe của Diệp Trăn Trăn đi khuất mới vào nhà.

Nói là hai ba ngày nhưng thực tế Diệp Trăn Trăn vừa đi liền không biết ngày về. Trong thời gian này cô ấy cũng gọi điện thoại tới nói chuyện trong nhà chưa xong, bảo Trường Hoan và Đầu Đầu cứ an tâm ở nhà cô ấy. Thẩm Bội Nghi cũng gọi điện thoại tới vài lần, Đầu Đầu từ nhỏ đi theo bà, lâu rồi không gặp nên bà rất nhớ nó. Bởi vậy Trường Hoan lại gọi điện báo cho Diệp Trăn Trăn một tiếng rồi về nhà thăm Thẩm Bội Nghi.

Vừa quay về huyện nhỏ thì Trường Hoan lại nhận được điện thoại của chị Triệu. Lúc đó Trường Hoan đang ở trong sân phơi quần áo, Đầu Đầu ngồi trên nệm nhưng trong phòng khách chơi trò xếp gỗ. Nghe thấy tiếng chuông cậu nhóc lập tức cầm điện thoại đi động đưa cho Trường Hoan, cô mỉm cười, xoa đầu cậu rồi mới nhận điện thoại.

“Trường Hoan, chị rời Thịnh Nguyên rồi.” Giọng của chị Triệu lộ vẻ mệt mỏi chán nản.

Trường Hoan giật mình, có chút hoảng hốt hỏi, “Chị Triệu, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Chị Triệu cười nhạo một tiếng, dường như đã say, lầm bầm, “Họ không cần chị nữa... Nói chị nông cạn, nói chị không biết nhìn người, không biết nhìn xa trông rộng...”

Tim Trường Hoan nhói lên như bị kim đâm vậy, cô lờ mờ nghe được tiếng huyền não từ đầu bên kia, hoảng sợ hỏi, “Chị Triệu, chị đang ở đâu?”

Giọng nói của chị Triệu nghẹn ngào như không cam lòng, cố chấp hỏi, “Trường Hoan, nếu chị đi em có đi cùng chị không? Em là do chị một tay đào tạo, chị thật sự không cam lòng giao em cho người khác...”

Chị Triệu càng nói càng kích động, Trường Hoan phải gắng hỏi mãi mới biết được vị trí của chị. Cô vội vàng giao Đầu Đầu cho Thẩm Bội Nghi rồi bắt xe tới đó.

Từ huyện nhỏ tới quán bar nhạc nhẹ mất hai giờ, khi Trường Hoan đến thì chị Triệu đã say như chết, không nói được một câu đầy đủ.

Chương 13-2: Gặp chuyện không may (2)

Trường Hoan đưa chị Triệu về chung cư của chị ấy, chị Triệu mơ màng tựa đầu trên vai Trường Hoan, bắt đầu nói mớ.

“Chị vừa tốt nghiệp đại học liền vào Thịnh Nguyên, năm năm, chị làm ở đây năm năm rồi, vậy mà giờ họ nói không cần chị là đuổi chị ngay được, đến một lý do chính đáng cũng chẳng có...”

“Ha ha, chẳng qua là ghét bỏ chị, ghét bỏ chị không có thành tích đáng kể nào, không phải sao? Nhưng mà... hai năm đầu chị mới tới, chị đã dẫn về bao người có tài nhưng bọn họ đã cướp của chị, bọn họ đã cướp hết của chị...”

Nói một thôi một hồi thì chị Triệu cũng tỉnh táo lại, chị không khóc nữa nhưng trong mắt hiện rõ mắt mờ cùng đau lòng. Trường Hoan thở dài, cô cũng biết là cô liên lụy chị Triệu nhưng lại không biết phải an ủi chị như thế nào. Tương lai của cô cũng đang mờ mịt vô cùng...

Đúng lúc này Thẩm Bội Nghi bỗng nhiên gọi điện thoại tới. Trường Hoan nhanh chóng mở máy nhưng cô không nghe được giọng nói chậm rãi ôn hòa thường ngày của bà mà nghe thấy giọng nói vội vàng của một phụ nữ xa lạ, Trường Hoan hoảng hốt, lo lắng bất an...

“Trường Hoan, cô đi đâu vậy? Nhà cô xảy ra chuyện rồi... Chập tới, em gái cô đột nhiên dẫn theo mấy tên côn đồ đến, vừa chửi vừa đập phá đồ đạc, mẹ cô vì che chở cho Đầu Đầu mà bị đánh gãy tay, Đầu Đầu cũng bị ngã vỡ đầu. Tôi đã báo cảnh sát và gọi xe cứu thương đưa mẹ cô cùng Đầu Đầu tới bệnh viện thành phố...”

Tại Trường Hoan ong ong, cô lao như điên ra ngoài.

Nhiếp Trường Tinh, Nhiếp Trường Tinh, cô đã nhượng bộ cô ta tới mức này rồi, vì sao cô ta còn không chịu buông tha cô?

Cô ta dám làm mẹ cô cùng Đầu Đầu bị thương, cô chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô ta, chắc chắn sẽ không!

Bệnh viện thành phố.

Lúc Trường Hoan chạy tới, Đầu Đầu còn đang ở trong phòng cấp cứu, may mắn là Thẩm Bội Nghi chỉ bị gãy tay chứ không bị thương nghiêm trọng. Đầu Đầu bị thương ở sau gáy, lúc đưa tới đây máu vẫn chảy không ngừng, may mắn đưa vào viện sớm nên được cứu chữa kịp thời, giờ đã ổn định lại. Nhưng Trường Hoan còn chưa kịp vui mừng thì đã phải đối mặt với mức viện phí cao ngất ngưởng.

Trường Hoan tiến vào giới giải trí chưa lâu, cô vẫn còn là một diễn viên nhỏ vô danh nên tiền công nhận được khi đóng phim không nhiều, bởi vậy cũng không dễ dành được bao nhiêu. Lần trước Đầu Đầu nhập viện, Trường Hoan gần như đã dùng hết tất cả số tiền tiết kiệm, bây giờ cô làm gì còn tiền để đóng viện phí nữa...

Vốn là một diễn viên nhỏ, để có thể nuôi sống gia đình cô phải quay phim chụp quảng cáo quanh năm suốt tháng. Mà bây giờ, bộ phim đang đóng bị người khác cướp mất, bản thân cô lại bị công ty đình chỉ công tác, trong lúc nhất thời, cô cũng không biết phải làm sao nữa.

Ngơ ngác ngồi ở cửa phòng bệnh, không biết đã ngồi bao lâu, đột nhiên Trường Hoan nắm lấy điện thoại, ngón tay lướt thật nhanh... Có thể... Có thể... Lục Hường Viễn... Ôm một tia hy vọng trong lòng, Trường Hoan gọi cho Lục Hường Viễn.

“Hường Viễn...”

“Chuyện gì?” Đầu bên kia truyền tới giọng nói lạnh lùng xa cách của Lục Hường Viễn khiến Trường Hoan nghẹn họng.

Trái tim của cô như bị ai đó bóp chặt, gương mặt tái nhợt, không biết qua bao lâu mới khàn giọng trả lời, “Hường Viễn, hiện tại anh có thời gian hay không? Đầu Đầu nó...”

Đang họp giữa chừng anh ta lại bỏ ra ngoài nghe điện thoại, tưởng rằng bốn tháng xa cách có thể khiến cô có chút thay đổi, không ngờ vừa mở miệng lại nói về đứa con hoang kia, mặt Lục Hường Viễn lạnh đi, đáy lòng lại hận Trường Hoan nhiều thêm một phần.

Trợ lý từ trong phòng họp chạy tới giục anh ta quay trở lại, Lục Hường Viễn hơi gật đầu, lạnh lùng nói, “Hiện tại tôi đang rất bận, có chuyện gì thì lát nữa nói sau.”

Bạn đang đọc truyện *Ôm Láy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14-1: Tại sao Giang Thiều Huân lại tới đây.. (1)

Trường Hoan ngơ ngác, anh ta cứ tưởng như vậy ư? Mà kể cũng đúng, tình cảm của bọn họ vốn đã đổ vỡ từ lâu, anh ta hận không thể giết chết Đâu Đâu, làm sao có thể giúp cô được chứ? Tất cả đều là cô ảo tưởng, đều là cô ảo tưởng...

Trường Hoan xót xa, nước mắt bỗng nhiên tuôn trào. Cô phải làm sao đây? Nhiếp Trường Tinh có Nhiếp Tuân thương yêu che chở, còn cô chỉ là một diễn viên vô danh thì lấy gì mà đòi chống lại cô ta chứ?

Trong đầu cô chợt hiện lên gương mặt anh...

Di động reo lên, trên màn hình hiện ra một dãy số xa lạ, Trường Hoan theo phản xạ mà mở máy, bên tai truyền tới một giọng nói có chút quen thuộc nhưng không đứng đắn.

“Trường Hoan à?”

“Xin chào, xin hỏi ông là...” Trường Hoan có chút nghi ngờ, giọng nói của người này rất quen nhưng cô không thể nhớ nổi là ai.

Tiếng cười của người đàn ông vang lên bên tai, “Tôi là nhà sản xuất Từ, cô còn nhớ tôi không?”

Trường Hoan ngơ ngác một chút bỗng chốc nhớ tới buổi tiệc tại câu lạc bộ, ông ta chính là người đã đặt tay lên đùi của cô, mới nghĩ đến thôi mà cô đã thấy rùng mình vì ghê tởm.

Nhưng mà hiện tại cô đã bị đình chỉ công tác, ông ta còn tìm cô để làm gì?

Trường Hoan miễn cưỡng lấy lại tinh thần, cười cay đắng, “Tất nhiên là nhớ rồi, ông Từ, ông tìm tôi có chuyện gì không?”

“Là thế này, bộ phim sắp tới của tôi đang thiếu một vai nữ thứ số hai, tôi cảm thấy nó rất thích hợp với cô, không biết cô có hứng thú hay không?”

Tin tức này đối với Trường Hoan chẳng khác gì ánh rạng đông xuất hiện trong đêm tối, cô vội vàng đồng ý, “Có hứng thú, tôi rất có hứng thú...”

“Nếu vậy, tối nay cô tới đây một chút, chúng ta gặp mặt rồi nói chuyện.” Nhà sản xuất Từ nói địa chỉ xong liền cúp máy.

Trường Hoan ngần ra, nếu như vừa rồi là ánh rạng đông xuất hiện giữa bóng tối thì thứ cô phải đối mặt bây giờ chỉ có bóng đêm vô tận.

Mặc dù bước vào giới giải trí nhưng Trường Hoan vẫn luôn cố gắng giữ mình trong sạch. Dẫu vậy, cô cũng chẳng phải là tờ giấy trắng đơn thuần, cô hiểu hàm ý trong lời nói của nhà sản xuất Từ.

Nếu là buổi thử vai sẽ báo trước thời gian và địa điểm để diễn viên có thể chuẩn bị thật tốt, công khai rõ ràng, làm sao có thể mời cô một cách qua loa như vậy, lại còn là một mình cô và mời vào buổi tối?

Nhưng mà... Trường Hoan cúi đầu cắn môi, dường như cô không còn sự lựa chọn nào khác.

...

Trước khi đến chỗ hẹn Trường Hoan trở về nhà thay quần áo, cô cố gắng chọn bộ đồ giản dị và kín đáo nhất rồi mới lên xe taxi đến nhà hàng.

Nhà hàng Trường Kỳ nằm ở trung tâm thành phố, là nhà hàng Nhật nổi tiếng nhất nhì Thành Đô. Người phục vụ mặc kimono dẫn đường cho Trường Hoan tới phòng vip. Trường Hoan đẩy cửa vào thì thấy nhà sản xuất Từ đã ngồi bên trong, đang nhàn nhã uống trà.

Thấy bên ông ta đặt một bộ kimono của nữ ngay bên cạnh là cô cảm thấy không ổn ngay. Ông Từ ngẩng đầu nhìn cô, vuốt cằm cười, “Trường Hoan, cô mặc bộ kimono này cho tôi xem một chút, vai nữ thứ số hai trong phim là một cô gái người Trung Quốc học văn hóa Nhật Bản từ rất nhỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chủ: Daddy Mau Tới Cưới Mommy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14-2: Tại sao Giang Thiều Huân lại tới đây.. (2)

Tối nay, Trường Hoan ăn mặc như vậy so với trong bữa tiệc hôm đó lại càng thêm câu hồn đoạt phách! Mới đầu nhà sản xuất Từ còn e ngại Giang Thiều Huân nên không dám làm quá, nhưng sau đó, lại thấy Giang Thiều Huân không hứng thú với Trường Hoan. Hơn nữa, giờ đây, trong gian phòng nhỏ hẹp này chỉ có hai người thì những tâm tư xấu xa của ông ta có che cũng không thể giấu được.

Trường Hoan đứng cách nhà sản xuất Từ không xa, bất chợt, ông ta kéo mạnh tay cô. Trường Hoan hô lên một tiếng sợ hãi rồi ngã ngồi lên người ông ta, hoàn toàn bị vây trong vòng tay của ông ta.

Trường Hoan tức giận vô cùng, liều mạng giãy giụa, lại bị ông Từ siết chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn, “Trường Hoan, chẳng phải cô muốn đóng vai nữ thứ số hai sao? Đêm nay, chỉ cần cô theo tôi, đừng nói vai nữ thứ, cho dù cô có muốn vai nữ chính tôi cũng cho cô...”

Trường Hoan bỗng nhiên ngừng giãy giụa, trong đầu hiện lên hình ảnh Đầu Đầu nằm trên giường bệnh truyền máu, Thẩm Bội Nghi với một tay bó thạch cao một tay lau nước mắt canh giữ bên giường bệnh của Đầu Đầu.

Bây giờ, cô còn có thể làm gì khác nữa? Cô không có tiền, không thể dựa vào người mẹ yếu đuối, cha thì không quan tâm, ngay cả người chồng sắp cưới vẫn ôn hoà yêu thương cô thì nay cũng như người dung nước lã, bây giờ cô chỉ còn Đầu Đầu, cô không thể mất thắng bé được...

Thấy cô ngừng giãy giụa, ông Từ cười tươi ra vẻ hài lòng, “Trường Hoan thật là ngoan, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô tôi đã thích cô rồi. Cô xem xem, gương mặt nhỏ nhắn này của cô còn xinh đẹp hơn cả nữ chính Khâm Định, chỉ tiếc cô chưa đủ nổi tiếng nên không thể để cô đóng vai nữ chính được. Chờ sau khi bộ phim này nổi tiếng, mọi người sẽ chú ý tới cô, vai nữ chính trong bộ phim tiếp theo của tôi chắc chắn là dành cho cô rồi...”

“Tôi không quan tâm, hiện tại tôi chỉ muốn... tiền, ngay bây giờ, chỉ cần tiền...” Trường Hoan nỉ non. Có gì khác nhau chứ? Giống như Lục Hường Viễn đã nói, cô đã không còn sạch sẽ từ lâu rồi, cần gì phải giả vờ thanh cao nữa?

“Cô gái ngốc, sau khi cô đóng vai nữ thứ này không phải sẽ có rất nhiều tiền sao? Không không không, chỉ cần tới nay cô theo tôi, ngày mai cô muốn bao nhiêu tôi sẽ cho cô bấy nhiêu!” Nhà sản xuất Từ ôm chặt Trường Hoan, hít hà hương thơm trên người cô, say mê lắm bầm, hơi thở nóng bỏng đục ngầu phun lên da thịt non mềm sau tai của Trường Hoan, nơi ấy đã sớm đỏ bừng từ lâu, vừa đáng yêu lại quyến rũ.

Trường Hoan nhắm mắt nằm im như khúc gỗ. Nhà sản xuất Từ đưa một ly rượu tới bên môi Trường Hoan, dỗ dành bảo cô uống, những ly rượu trắng mát lạnh tác dụng chậm mà mạnh, Trường Hoan cứ uống một ly rồi lại một ly cho tới khi hai mắt mờ đi, sản xuất Từ không dần lòng nổi lên xoay người đè cô xuống tấm tatami...

Rượu trắng tràn ra khoe môi, chậm rãi chảy xuống cằm cổ trắng như tuyết, Trường Hoan đã say. Từ lượng của cô vốn không tốt, chỉ uống một chút là đã say mềm rồi.

Khi say chắc chắn sẽ xuất hiện ảo giác, nếu không thì sao nhà sản xuất Từ trước mặt cô lại có thể biến thành một người khác?

Cửa phòng bị người ở bên ngoài kéo mạnh ra, người đàn ông cao lớn uy nghiêm đột nhiên bước vào, bàn tay ấm áp mạnh mẽ cầm lấy cánh tay nõn nà của cô, rồi kéo cô ra từ dưới người ông Từ, sau đó ôm chặt cô vào lòng...

“Từ nay về sau tôi không muốn nhìn thấy tên Từ Phong này nữa!”

Giang Thiếu Huân nói xong liền bế Trường Hoan rời khỏi phòng.

Trường Hoan mờ mịt ngẩng đầu, mùi thuốc lá hương bạc hà quẩn quanh chớp mũi cô, trước mắt cô càng trở nên mơ hồ - Giang Thiếu Huân, sao anh lại tới đây...

Mặt của Trường Hoan tái nhợt, nhưng trong lòng vẫn còn một chút hy vọng nên không nói gì, cầm quần áo tới phòng thay đồ. Sau khi thay xong lễ phục Nhật Bản, có người tới giúp cô búi tóc theo kiểu Nhật, cô ta định trang điểm cho cô luôn nhưng cô kiên quyết không chịu.

Đột khi cô xuất hiện lần nữa, ông Từ vừa ngẩng đầu thấy cô là nhìn không chớp mắt, ánh mắt say mê dán chặt lấy cô. Làn da của Trường Hoan vốn trắng như tuyết, bộ kimono màu anh đào càng khiến gương mặt cô rạng rỡ như hoa, eo thon nhỏ, phần cơ thể còn lại đều được vải vóc phủ kín nhưng càng kín lại càng khơi lên dục vọng muốn khám phá.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15-1: Cuối cùng vẫn mất kiểm soát (1)

Trước mắt cô càng trở nên mơ hồ - Giang Thiếu Huân, sao anh lại tới đây?

Trường Hoan mờ mịt kéo vạt áo trước ngực, mùi thuốc lá hương bạc hà nhàn nhạt quẩn quanh bên chớp mũi cô, hình ảnh trước mắt càng lúc càng mơ hồ.

.....

Trường Hoan nắm chặt ống tay áo của người đàn ông, cô muốn nhìn rõ gương mặt đó, men say dâng lên, đầu đau như búa bổ khiến cô không nhìn được

mà khe khẽ rên rỉ.

Lúc Giang Thiếu Huân đặt cô lên giường đã bị tiếng ní non của cô mê hoặc. Tay anh chống xuống nệm, cúi đầu, đánh giá cô gái đang nằm dưới thân anh.

Xinh đẹp! Đây là ấn tượng đầu tiên của anh khi nhìn thấy cô. Tinh xảo, từ gương mặt tới dáng người đều hoàn hảo. Chính anh cũng không hiểu tại sao anh lại chú ý tới cô, chẳng lẽ là vì cô xinh đẹp? Ánh mắt anh cũng không nòng cạ như thế!

Trường Hoan hơi nhíu mày lại, cô xinh đẹp như vậy nên cho dù là nhíu mày vẫn mang theo một vẻ đẹp rất riêng. Vẻ mặt cô lộ ra chút khổ sở, cô đã say rồi, tại sao trong lúc say vẫn còn khổ sở kia chứ? Lốp son đã sớm bị rượu trắng cuốn trôi để lộ ra đôi môi màu hồng phấn.

“Đừng mà...”

“Đừng mà?” Giang Thiếu Huân cười mỉa mai, “Vừa nãy không phải chính cô vội vã muốn nằm dưới thân người đàn ông kia sao? Nhiếp Trường Hoan, cô định đòi bụng ăn quàng như vậy à?”

Anh nhếch môi, cười khinh miệt, vừa muốn chống người đứng dậy, không ngờ Trường Hoan đột nhiên thấy khó chịu, hai tay vô thức quơ quơ lại bắt trúng cổ áo của Giang Thiếu Huân...

Không biết do cô say nên khoẻ hơn hay là do anh cố ý, Trường Hoan vừa kéo nhẹ một cái thì thân thể rắn chắc của anh liền đè lên người cô...

“Đừng đi...” Hường Viễn, đừng đi...

Trường Hoan hét lên trong lòng, nhưng trùng hợp là ba chữ Lục Hường Viễn lại không thoát ra khỏi miệng, “Em lạnh, ôm em một lần đi...” Nước mắt tuôn rơi từ trong đôi mắt đang nhắm chặt, Trường Hoan nức nở ní non như con thú con bị bỏ rơi.

Phần thân dưới đột nhiên truyền tới cảm giác khô nóng làm anh rùng mình, đôi tay cô quàng qua cổ anh, thân thể anh càng dán sát lấy thân thể mềm mại nóng bỏng của cô. Chỉ cần là đàn ông bình thường thì sao lại có thể không có phản ứng cơ chứ?

Không phải anh chưa từng gặp người nào xinh đẹp hơn cô, nhưng chỉ có cô hết lần này tới lần khác trêu chọc anh, khiến anh mất khống chế. Phản ứng của cơ thể nhuộm đen đôi mắt đào hoa của Giang Thiếu Huân, đôi mắt ấy đang trào dâng dục vọng ướt át...

Thất lưng chỉ bị kéo nhẹ một chút là lộ ra đôi chân trần trụi bên dưới bộ kimono, vạt áo trước người đã sớm lệch khỏi vị trí sẵn có, từng mảng da thịt trắng nõn lộ ra trong không khí, quần áo nửa kín nửa hở càng thêm kiều diễm khiêu khích...

Giang Thiếu Huân đỏ cả mặt, vốn dĩ anh không định chạm vào cô, nhưng cô lại dù cố ý hay vô tình khiêu khích mê hoặc anh, trong nháy mắt Giang Thiếu Huân thay đổi quyết định.

“Nhiếp Trường Hoan.” Anh khẽ gọi tên cô, ngón tay lướt qua cánh môi đỏ thắm, vừa mềm lại vừa mịn, mùi vị chắc chắn là không tồi, “Những thứ Từ Phong có thể cho cô, tôi càng có thể cho cô!”

Giang Thiếu Huân cúi người nhưng không phải là hôn lên đôi môi đang hé mở của Trường Hoan mà đưa tay cời hết tất cả những thứ vướng víu trên người cô. Da thịt trắng nõn đặt trên ga giường màu đen càng nổi bật hơn, cảm giác đối lập đánh sâu vào thị giác, như đổ thêm dầu vào ngọn lửa dục vọng trong lòng người đàn ông...

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tới Cưới Mommy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15-2: Cuối cùng vẫn mất kiểm soát (2)

Giang Thiếu Huân biết thân thể cô rất mê người, nhưng không ngờ thực tế so với tưởng tượng của anh càng thêm mê hoặc, nhiều một chút sẽ mập, thiếu một chút sẽ gầy. Ngực căng tròn, eo thon nhỏ, bụng bằng phẳng, xuống một chút nữa chính là đôi chân thon dài thẳng tắp...

Ánh mắt sắc bén mà đầy chiếm hữu của anh nhìn cô như đang đánh giá một tác phẩm nghệ thuật. Mà Trường Hoan thì đang mơ màng, cô chẳng hề biết người đàn ông mà cô vẫn muốn tránh xa lại đang quan sát cô không chút kiêng kỵ như vậy.

“Lạnh...” Trường Hoan nghiêng người nằm co ro, mái tóc phủ kín gương mặt, tư thế ngủ của một người không có cảm giác an toàn.

Giang Thiếu Huân vén mái tóc đang che khuất gương mặt cô lên, nhìn cô chăm chú. Thân thể người con gái mảnh mai, ngón tay anh lướt từ xương cột dọc theo cột sống, dừng lại một thời gian ngắn ở khớp xương trên sống lưng cô rồi tiếp tục trượt tới phía trước, cuối cùng dừng lại ở trên móc khóa áo ngực.

Bờ vai mảnh khảnh, xương hồ điệp* cong cong rõ ràng, ngón tay Giang Thiếu Huân gầy nhẹ một chút móc khoá liền bung ra.

*: phần xương sau lưng hơi nhô lên khi cử động, giống như hai cái cánh. (vị trí mọc ra cánh thiên thần)

Trường Hoan cảm thấy cả người lạnh lẽo. Cô mơ mơ màng màng cảm giác có người đang cời quần áo của mình, cô muốn chạy trốn nhưng không thể nào trốn khỏi bàn tay của người đó, cuối cùng thân thể nhũn ra, trần trụi nằm ngang trên giường, nở rộ dưới mắt anh...

Không biết vì lý do gì mà nước mắt lại rơi, Trường Hoan khe khẽ nức nở, nước mắt ướt đầm gò má và cả mái tóc. Cảm giác hai chân đang bị ai đó mở ra, cô muốn trốn tránh nhưng thân thể nặng nề của người đàn ông đã ép xuống...

Trường Hoan có cảm giác như rơi vào vực sâu vạn trượng, bóng tối và tuyệt vọng từng bước từng bước nuốt trọn cơ thể cô.

Thân thể bị đẩy mạnh về phía trước, anh đâm vào trong cô, trong nháy mắt cơ thể như bị chém thành hai nửa, mồ hôi lạnh tuôn ra vì đau đớn.

Khi đau đớn bắt đầu giảm bớt, Trường Hoan không biết bản thân mình đang ở đâu, cảm giác không thể khống chế được ý thức làm cô hoảng hốt vô cùng, trong lúc mê mẫn cô như quay lại đêm đó, lúc ấy cũng có một người đàn ông đã mạnh mẽ chiếm lấy cô như vậy.

Thân thể rắn chắc nặng nề đè ép cô, lấn qua lộn lại giày vò, nghiền ép. Linh hồn cô như đang ở trên chiếc thuyền nhỏ lắc lư trên biển, lúc chìm lúc nổi. Cho đến khi Trường Hoan không thể chịu đựng được nữa, cô vươn tay muốn đẩy bả vai người đàn ông, đôi mắt mờ lung ửng đỏ khẽ mở nhìn người kia.

“Cầu xin anh...” Trường Hoan run rẩy.

Giang Thiếu Huân nghe thấy cô nghẹn ngào cầu xin thì ngẩn ngơ, trước đây cũng từng có một người nằm dưới thân anh, khóc lóc xin anh buông tha như vậy...

Trong nháy mắt những hình ảnh đứt đoạn vụt qua nhưng rồi nhanh chóng biến mất không còn tăm hơi...

Giang Thiếu Huân cúi đầu hôn lên khoe mắt người phụ nữ, “Ngoan, cố gắng chịu đựng một chút...”

Trường Hoan run lên, đột nhiên tròn to mắt nhưng mà đôi môi Giang Thiếu Huân đã chậm rãi chuyển tới bờ môi cô, nhẹ nhàng mút lấy đôi môi non mềm...

.....

Đau!

Trường Hoan mở mắt ra, chỉ hơi nhúc nhích cánh tay cũng khiến toàn thân cô đau đớn.

Bên tai vang lên tiếng hít thở chậm chậm mạnh mẽ của người đàn ông, tay anh vẫn đang đặt bên hông cô, cảm giác dính dính giữa hai chân khiến gò má của Trường Hoan đỏ ửng.

Cô không phải là cô gái nhỏ chưa hiểu sự đời, ngay từ lúc mới tỉnh cô đã biết cảm giác khác thường trên cơ thể đại biểu cho điều gì.

Trường Hoan cười khổ, cuối cùng cô vẫn không thể thoát khỏi quy tắc của giới giải trí.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Láy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16-1: Chúng ta không đấu lại họ 1

Trường Hoan cười khổ, cuối cùng cô vẫn không thể thoát khỏi quy tắc của giới giải trí.

Quay đầu định nhìn người đàn ông bên cạnh, nhưng khi ánh mắt vừa chạm vào gương mặt kia, Trường Hoan bỗng nhiên mở to mắt, cả người cứng lại như vừa bị sét đánh vậy.

Là... Là anh.

Một Giang Thiếu Huân không còn lạnh lùng cao quý và phòng bị như khi đứng trước mọi người...

Sao lại là anh?

Đi chứng sau con say nhật dần, đầu óc cô cũng tỉnh táo hơn một chút, cô chậm rãi nhớ lại, tối hôm qua là anh đã đập cửa xông vào, đưa cô đi..

Trường Hoan không tìm được khe mí mắt, đôi mắt xinh đẹp mang theo sự nghi ngờ nhìn về phía Giang Thiếu Huân mà suy tư, cô không muốn thực hiện quy tắc ngầm với người khác, cho dù là Từ Phong hay là Giang Thiếu Huân thì cô đều không muốn.

Trường Hoan từ từ ngồi dậy, cô vội vàng bước xuống giường mặc kệ cho cơ thể vẫn còn bủn rủn và đau đớn không thôi, cô đẩy mấy lớp áo kimono sắc sỡ ra để lấy phần áo lót màu trắng khoác lên người, tùy tay kéo chiếc thắt lưng thắt ở eo. Trường Hoan bước ra cửa nhưng chợt dừng lại, quay đầu nhìn thoáng qua người đàn ông vẫn đang ngủ say trên giường.

Tâm tư của cô chưa từng thay đổi, lúc trước là vậy, sau này cũng như vậy.

Nếu như thật sự đến đường cùng, có lẽ cô sẽ lựa chọn giao dịch tiền bạc, nhưng người đó, tuyệt đối không phải là Giang Thiếu Huân.

Cô biết, cô luôn biết rằng, cô là cô bé lọ lem, nhưng cô không còn gặp được hoàng tử của mình nữa.

Trường Hoan quay người, lau nước mắt trên mặt, Đầu Đầu vẫn đang chờ cô, mẹ vẫn cần cô, cô sẽ không khóc nữa.

...

Trường Hoan trở về nhà tắm rửa, cô kỳ cọ khắp người, nhưng những dấu vết nằm rải rác trên cơ thể không tài nào kỳ cọ sạch được, mặc dù hoàn toàn không nhớ những chi tiết tối hôm qua, nhưng chỉ nhìn những dấu vết này thôi thì đã đủ khiến người khác liên tưởng.

Tối qua, chắc họ đã rất điên cuồng..

Cho dù Trường Hoan không muốn thừa nhận thì thực sự là cô đã phát sinh quan hệ với Giang Thiếu Huân.

Có lẽ đối với anh, đêm qua chỉ là một đêm tình phong lưu, nhưng đối với Trường Hoan nó chẳng tốt đẹp gì, và cô tuyệt đối sẽ không xem nó là cơ hội để một bước lên trời.

Khi bệnh viện gửi tin nhắn đến, Trường Hoan đang hầm canh xương cho Thẩm Bội Nghi, lần này Thẩm Bội Nghi bị thương gân cốt, tuổi tác của bà lại cao, sợ là phải mất khá nhiều thời gian mới khôi phục lại được.

Cuối cùng Trường Hoan vẫn quyết định kể tất cả mọi chuyện với Diệp Trăn Trăn, Diệp Trăn Trăn không đợi cô nói hết đã vừa giận vừa xốt mà mắng cô một trận, Trường Hoan cúp máy chưa được 5 phút, Diệp Trăn Trăn đã gửi tiền đến.

Trường Hoan đọc tin nhắn ngân hàng báo, cô muốn nhắn tin nói một tiếng cảm ơn với cô ấy, nhưng hai người thân thiết nhiều năm như vậy giờ mà nói cảm ơn thì quá mức xa lạ. Cô thầm ghi nhớ những điều này trong lòng, mãi mãi cũng không cho phép bản thân quên đi.

Chỉ là, cô không thể dựa dẫm vào bạn bè cả đời được, gia đình của Diệp Trăn Trăn cũng có rất nhiều vấn đề, là bạn bè nhưng cô không thể chia sẻ mà chỉ biết dựa dẫm hoặc liên lụy cô ấy, cô vẫn cảm thấy rất buồn vì việc này.

Trên đường đến bệnh viện, Trường Hoan gọi điện cho Thẩm Bội Nghi, giọng nói non nớt của Đầu Đầu ở đầu dây bên kia khiến trong lòng của Trường Hoan dịu lại, dường như toàn bộ sự mệt mỏi trên người cô đều tan biến.

Sau khi làm mẹ, cô mới hiểu sâu sắc câu nói, phụ nữ dù có yếu đuối thế nào thì một khi làm mẹ đều trở nên mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16-2: Chúng ta không đấu lại họ 2

Cái đầu nhỏ của Đầu Đầu quần đầy băng gạc, cô y tá chăm sóc cho Đầu Đầu nói, hôm qua nửa đêm Đầu Đầu thức dậy, không tìm thấy mẹ cứ khóc suốt, sau đó Thẩm Bội Nghi nhất quyết đến chăm sóc cậu mặc cho cánh tay còn đang bị thương của mình, lúc này cậu nhóc mới thút tha thút thít nằm ngủ bên cạnh bà.

Sáng nay, sau khi xác định cậu nhóc đã thoát khỏi nguy hiểm, bác sĩ chuyển Đầu Đầu đến phòng bệnh thường.

Thời gian này, giường bệnh trong bệnh viện thoải mái hơn rất nhiều so với tháng cao điểm, Thẩm Bội Nghi và Đầu Đầu chiếm hẳn một phòng bệnh dành cho hai người.

Thẩm Bội Nghi vừa uống canh vừa nhìn Trường Hoan trò chuyện, chơi đùa với Đầu Đầu.

Nghe bác sĩ nói, Đầu Đầu phải khâu những năm mũi nên phải cạo mất một phần ba quả đầu, còn quần một đồng băng gạc nữa chứ, vốn đầu đã nhỏ giờ trông càng nhỏ hơn, nhìn cậu nhóc lúc này, Trường Hoan không kim được nước mắt.

May mắn là cậu bé vẫn còn nhỏ, nhanh quên, được ăn được chơi thì sẽ quên mất vết thương vẫn còn đau, viên mất ừng đo nhưng vẫn có thể mỉm cười rạng rỡ.

Trường Hoan không thể diễn tả tâm trạng của mình lúc này, cô xoa một bên đầu không bị thương của Đầu Đầu, nhìn cậu uống từng ngụm canh nhỏ, hiện giờ cậu đã có thể cầm thìa rất giỏi.

Đầu Đầu vừa được ba tuổi rưỡi, gương mặt trắng trẻo mũm mĩm, cái miệng nhỏ mềm mại khê cong lên, đôi mắt đen láy tựa như hai viên ngọc màu nho đen sáng bóng, bởi vì sinh ra đã có vẻ ngoài đáng yêu như vậy nên Đầu Đầu được rất nhiều người yêu quý.

Sống bên những người tốt bụng nên cô vẫn luôn nghĩ mọi người đều lương thiện như nhau, nhưng thực tế không phải vậy, có người tốt thì cũng có người xấu. Chính vì sự chủ quan và bất cẩn của cô nên Đầu Đầu mới bị thương nhiều lần trong khoảng thời gian ngắn ngủi này.

“Hoan Hoan, mấy chú kia còn đến nữa không?” Đầu Đầu đột nhiên mở miệng trong khi đang chơi đồ chơi xếp gỗ do Trường Hoan cầm đến.

Trường Hoan ngậy ra hỏi cậu, “Chú? Chú nào?”

Đầu Đầu cầm mảnh gỗ, đôi mắt to ngây thơ nhìn Trường Hoan, nhưng giọng nói nhỏ dần, “Cò xấu xa dẫn mấy chú kia đến...” Nghĩ đến chuyện đáng sợ đó, cơ thể mềm mại của cậu nhóc ngay lập tức cứng đờ, bàn tay nhỏ nắm chặt lại, cả người dường như đang run lên.

Thảm Bội Nghi quay mặt đi, khề lau nước mắt, nhưng làm thế nào cũng không thể nén nỗi nỗi xót xa trong lòng.

Trường Hoan không thể nhìn được nữa, dang tay ôm chặt Đầu Đầu vào lòng, “Sẽ không đâu...” Trường Hoan lắc đầu, cố nén nước mắt, mỉm cười dỗ dành Đầu Đầu, “Họ sẽ không đến nữa, sẽ không làm hại Đầu Đầu nữa...” Cô xoa cái đầu nhỏ của Đầu Đầu, dịu dàng dỗ dành...

Đứa trẻ ba tuổi đã bắt đầu biết ghi nhớ sự việc, Trường Hoan không biết bản thân nghe câu chuyện hôm đó từ miệng của Đầu Đầu với tâm trạng thế nào.

Lúc Nhiếp Trường Tinh dẫn theo mấy người đó đi vào thì Thảm Bội Nghi đang cho Đầu Đầu ăn cơm, trên người còn đang đeo tạp dề, những người đó không nói một lời đã bắt đầu đập phá đồ đạc, khi đập đến phòng của Trường Hoan, Đầu Đầu bắt đầu khóc, bọn họ chê Đầu Đầu quá ồn ào nên đẩy cậu ngã trên mặt đất.

Trẻ con nào chịu được sự bạo hành như vậy, đầu của Đầu Đầu đập mạnh vào cửa, phút chốc đã ngất xỉu.

Thảm Bội Nghi kể tiếp những chuyện diễn ra sau đó, bà vừa kể vừa run rẩy không ngừng vì tức giận.

Vừa thấy Đầu Đầu chảy máu, Thảm Bội Nghi như phát điên mà lao vào đánh những người đó, nhưng sức lực của bà căn bản không đấu lại họ, cuối cùng bà chỉ có thể ôm cậu bé vào lòng, dùng thân mình làm lớp chắn để bảo vệ cậu.

Nhiếp Trường Tinh không dám gây ra án mạng nên nhìn thấy một già một trẻ đều bị thương và chảy máu thì vội vàng bảo người rời khỏi.

“Trường Hoan, chúng ta không đấu lại họ.” Thảm Bội Nghi khề thờ dài, sau đó lắc đầu, “Mẹ cứ tưởng chúng ta đã trốn đủ xa rồi, nhưng bây giờ xem ra, cho dù chúng ta trốn đằng trời, e rằng cũng vô dụng...”

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tới Cưới Mommy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17-1: Cô mãi mãi sẽ không bỏ rơi Đầu Đầu 1

Nghe thấy lời này của Thảm Bội Nghi, Trường Hoan ôm Đầu Đầu, không nhịn được khóc như mưa, “Đều là lỗi của con...”

Thảm Bội Nghi hiền từ nhìn Đầu Đầu, “Sao có thể trách con được, khi con vừa nhận Đầu Đầu về, mẹ đã cảm thấy thằng bé có duyên với nhà chúng ta, nó trông giống con, nhưng sau này dần dần lớn lên, lại không giống con nữa, đặc biệt là gương mặt này, trông thật xinh xắn...”

Trường Hoan không nhịn được cúi đầu nhìn Đầu Đầu, đúng vậy, gương mặt của Đầu Đầu vốn dĩ vẫn hơi giống cô, nhưng mà bây giờ bắt đầu lộ ra một khí chất rất đặc biệt, làm thế nào cũng không che giấu được.

Người đó cao quý, đáng vẻ này của Đầu Đầu có lẽ là giống với anh ta.

Trường Hoan khó tránh cảm thấy hơi lo lắng, sau này Đầu Đầu lớn thêm chút nữa mà hỏi cha của mình đang ở đâu thì cô nên trả lời như thế nào đây?

“Hoan Hoan, sao mẹ ngăn ra vậy?” Đâu Đâu nghiêng đầu, miệng nhỏ mỉm cười nhìn Trường Hoan, dáng vẻ này lại khiến cô có chút giật mình, không hiểu vì sao trước mắt cô lại xuất hiện dáng vẻ như cười như không của Giang Thiếu Huân lúc đang nhìn cô...

Không, không.

Trường Hoan gạt bỏ suy nghĩ thiếu thực tế trong đầu, Nhíp Trường Hoan mày điên rồi sao? Chẳng qua mày từng ngủ với anh một đêm, lại dám liên tưởng Đâu Đâu và anh có...

Điều này sao có thể chứ?

Năm đó, cha ruột của Đâu Đâu tuy rằng cũng là một người đàn ông có quyền thế, nhưng anh ta không có năng lực một tay che trời như Giang Thiếu Huân.

Nhưng mà, người đàn ông năm đó, cô nhớ rằng cũng mang họ Giang...

Không, không thể nào, sao lại có sự trùng hợp đến vậy, cô tuyệt đối sẽ không tin, Trường Hoan vội vàng gạt bỏ suy nghĩ khác thường này.

Cho dù thế nào, người năm đó không cần Đâu Đâu, vậy thì Đâu Đâu sẽ hoàn toàn thuộc về cô, không liên quan đến bất kỳ ai cả...

Trường Hoan không nghĩ linh tinh nữa, tập trung chơi xếp gỗ với Đâu Đâu.

Chỉ là đến khi Đâu Đâu đi ngủ, Trường Hoan không nhận được lại nghĩ đến những suy nghĩ lúc này, cô cúi đầu nhìn gương mặt đang say ngủ của Đâu Đâu, bất giác giờ tay vuốt những sợi tóc mái mềm mại, bất kể là ai, cho dù người đàn ông đó giàu có quyền lực thế nào, nếu như anh ta đã bỏ rơi Đâu Đâu, vậy thì, cô sẽ không bao giờ giao Đâu Đâu cho anh ta.

Trường Hoan ở cạnh Đâu Đâu hai ngày, sau khi sắp xếp y tá chăm sóc cho Thẩm Bội Nghi và Đâu Đâu, cô vội vàng rời khỏi bệnh viện.

Lúc này mục đích của cô rất rõ ràng, chính là đến tìm chị Triệu, quản lý của cô.

Cô là do một tay chị Triệu nâng đỡ, chỉ có chị ấy biết phát triển như thế nào mới là tốt nhất đối với cô.

Trường Hoan đi vào bãi đậu xe dưới tầng hầm, bãi đậu xe rộng lớn, yên tĩnh đến khiến người khác bất an, từ trước đến nay Trường Hoan hơi sợ phải ở những nơi như thế này.

Tìm được xe, vừa định mở cửa xe, đột nhiên, Trường Hoan phát hiện một bóng đen vừa xuất hiện trong kính chiếu hậu.

Trường Hoan giật nảy mình, có chút căng thẳng quay đầu lại...

“Cô Nhíp.” Một giọng nói hơi quen thuộc chậm rãi vang lên từ sau lưng.

“Là anh, người vệ sĩ... hôm đó?” Trường Hoan ngẩng người một lúc rồi thờ phào nhẹ nhõm, “Anh tìm tôi, có việc gì không?”

Người đàn ông đứng sang bên cạnh, đằng sau anh ta là một chiếc xe màu đen đã được mở cửa từ trước, “Cô Nhíp, ông chủ muốn gặp cô.”

“Cậu chủ? Chính là người đã bảo anh đưa tôi đến bệnh viện, đồng thời tìm viện trưởng Trần đến xem vết thương cho tôi hôm đó sao?”

Vệ sĩ gạt đầu, “Đúng vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17-2: Cô mãi mãi sẽ không bỏ rơi Đâu Đâu 2

Tuy trong lòng Trường Hoan vẫn có chút cảnh giác, nhưng suy cho cùng thì người đó đã từng giúp đỡ cô, lại tìm bác sĩ kiểm tra vết thương cho cô, về tình về lý, cô cũng nên đích thân nói một tiếng cảm ơn.

Chiếc xe đi vào khu biệt thự xa hoa nhất tại Thành Đô rồi dừng trước một ngôi biệt thự nằm giữa sườn núi, cổng lớn mở ra, có năm hay sáu người giúp việc mặc đồng phục đi đến.

Trường Hoan được mọi người vây quanh, cô rụt rè bước vào trong, cũng không dám thở mạnh, nhìn ra xa, một bãi cỏ rộng lớn dường như không thấy giới hạn, cả tòa biệt thự vừa đẹp lại vô cùng xa hoa, khiến người khác hoa cả mắt, dường như không tài nào rời mắt được.

Hiện giờ tuy Nhíp Tuấn đã trở nên giàu có, Nhíp Trường Tinh và Tần Phuong Hoa cũng theo đó được ngồi xe sang ở biệt thự, nhưng so với tất cả mọi

thứ ở đây căn bản không thể nào sánh bằng.

May mà Nhiếp Tuấn không có bản lĩnh đó, nếu không thì cái đuôi của Nhiếp Trường Tinh sẽ vểnh lên tận trời!

Trường Hoan ngồi xuống sofa trong phòng khách, có chút lúng túng căng thẳng, thím Trương, người giúp việc với gương mặt hiền hòa bưng một ly trà đến, nhận ra sự căng thẳng của cô nên dịu dàng an ủi, “Thưa cô, cô uống chút trà cho đỡ khát.”

Trường Hoan mỉm cười cảm kích, cô uống một ngụm nhỏ, hương thơm thanh thoát làm dịu tâm trạng căng thẳng của cô.

Uống được nửa ly trà, Trường Hoan không nhịn được hỏi thím Trương, “Xin hỏi, người chủ nhà này đâu rồi ạ?”

Ở trong một môi trường xa lạ sẽ luôn khiến người khác hồi hộp bất an, hơn nữa Trường Hoan không biết đối phương là ai, cũng không rõ mục đích của đối phương là gì, cô đương nhiên càng thấp thòm hơn.

Chỉ là vừa hỏi xong thì sau lưng đã vang lên tiếng bước chân chậm rãi, sau đó thím Trương và những người giúp việc khác đều nghiêng người cúi chào, “Cậu chủ...”

Thím Trương cùng nhóm người giúp việc cung kính đứng một bên, Trường Hoan đứng dậy quay đầu, nhưng đến khi cô nhìn rõ người đó, đôi mắt to tròn ngay lập tức tràn đầy sự kinh ngạc...

Giang Thiếu Huân mặc áo màu xám nhạt, kết hợp với một chiếc quần jean, tóc tai không cầu kỳ, anh bước vài bước xuống, một tay của anh đút vào trong túi, tay còn lại đặt trên tay vịn cầu thang, lười nhác lại ung dung, đôi mắt xinh đẹp nhìn Trường Hoan, nhưng trong đáy mắt tỏa ra vài phần xa lạ, như là lần đầu tiên gặp cô vậy.

Trường Hoan thận trọng đứng ở đó, nhìn Giang Thiếu Huân, trong mắt ngoại trừ căng thẳng còn mang theo chút xấu hổ, suy cho cùng giữa họ vừa xảy ra một chuyện không thể miêu tả.

Điều mà Trường Hoan không thể ngờ là, chủ nhân của ngôi biệt thự này lại là Giang Thiếu Huân, người giải vây cho cô cũng là anh mà người mời cô đến đây cũng vẫn là anh.

“Lên đây.” Giang Thiếu Huân dập tắt điếu thuốc đang kẹp trong hai ngón tay, nhìn Trường Hoan, chỉ nói hai chữ này rồi quay người trở lại tầng hai.

Trường Hoan đứng chôn chân một lúc, trong lòng thăm thò dài một tiếng, cuối cùng vẫn cúi đầu đi theo.

Cô đi theo bước chân của anh, lúc lên tầng, thím Trương đưa một đôi giày mới dùng để đi trong nhà cho cô, sau khi Trường Hoan đeo vào thì đi theo Giang Thiếu Huân đến phòng làm việc ở tầng hai.

“Rầm...”

Cửa phòng tự động đóng lại sau lưng, Trường Hoan giật mình, chờ khi cô phản ứng lại thì thấy Giang Thiếu Huân ngồi trên sofa, đôi chân dài thẳng tắp gác lên bàn trà, khoe môi cong lên như cười như không nhìn cô.

Trường Hoan không nhịn được đan tay vào nhau, hàng mi dài rủ xuống, che đôi mắt đầy sương mù của cô.

Giang Thiếu Huân luôn im lặng không nói gì, bầu không khí yên tĩnh đến dường như sắp ngưng đọng. Trong phòng bật điều hòa mà cô vẫn toát mồ hôi, mồ hôi lạnh. Cứ luôn im lặng mãi thế này cũng không được, cần có người đến phá vỡ sự im lặng giữa hai người.

Trường Hoan cắn môi, cuối cùng ngẩng đầu, chậm rãi đi về phía trước hai bước, “Anh Giang, anh tìm tôi có việc gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18-1: Năm mươi triệu... 1

Giang Thiếu Huân ung dung nhìn Trường Hoan, ngón tay thon dài khẽ vuốt cằm, đôi chân đang vắt chéo đôi sang một tư thế khác.

“Nhiếp Trường Hoan đúng không?”

Giọng nói cuốn hút của anh vang lên, đọc chính xác tên của cô khiến Trường Hoan hốt hoảng trong giây lát.

“Đúng, tôi là Nhiếp Trường Hoan.” Cô liếc anh một cái rồi cụp mi lại ngay, giống như một đứa trẻ vô tội, trong sáng thuần khiết như một tờ giấy trắng.

“Thủ đoạn của cô thật sự không tồi.” Giang Thiếu Huân bỗng nhiên nói.

“Anh nói... gì?” Trường Hoan ngẩn ra.

Giang Thiếu Huân cong môi, trong ánh mắt mang theo một chút châm biếm, nhìn cô từ trên xuống dưới, làm mặt cô nóng ran, trong lòng không nhận được mà thẹn quá hóa giận.

Cô lại không phải hàng hóa trên kệ, vì sao để người khác đánh giá mình như vậy, vừa định mở miệng nói gì đó, giọng của Giang Thiếu Huân lại vang lên, “Nhiep Trường Hoan, cô phí tâm tư phát sinh quan hệ với tôi, để tôi ngủ với cô, nếu như tôi không thành toàn cho cô, không phải đã lãng phí tâm huyết của cô rồi sao?”

Thoáng chốc, mặt Trường Hoan đỏ bừng, ngay cả cổ cũng đỏ đến có thể nhỏ máu, Trường Hoan ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt mở to, “Anh Giang, anh nói vậy là có ý gì?”

“Nghe không hiểu ư? Cô tiếp cận tôi hết lần này đến lần khác, không phải muốn để tôi ngủ cùng cô sao? Hiện giờ cô đã thành công rồi.” Giang Thiếu Huân cười nhạt, đôi mắt đen láy dường như mang theo sự châm biếm, không chờ Trường Hoan mở miệng, anh nói tiếp, “Ra giá đi, Nhiep Trường Hoan, nhân lúc tôi vẫn còn hứng thú với cô, cô có thể công phu sư tử ngoạn một lần...”

Trường Hoan bị những câu nói liên tiếp của anh đã kích, suy nghĩ hoàn toàn không theo kịp nữa, “Ra giá? Ra giá gì?”

Giang Thiếu Huân thấp giọng cười hai tiếng, “Nhiep Trường Hoan, khả năng giả vờ của cô thật lợi hại.”

Anh dừng lại một lúc, nhìn thẳng vào mắt cô, “Được, tôi không phiền nói rõ với cô, Nhiep Trường Hoan, cô rất may mắn, đã ôm được đùi của người giàu nhất Thành Đô, vì vậy, ra giá đi, xem như tiền bao nuôi của tôi dành cho cô...”

Àm...”

Dường như sấm sét vừa đánh bên tai cô, Trường Hoan chỉ cảm thấy hai tai ong ong, cô mở to mắt, mặt cắt không còn giọt máu.

Giang Thiếu Huân như đang dụ hoặc một con thú nhỏ vào bẫy, giọng nói trầm thấp, “Tôi đã xem qua tư liệu của cô, hai năm trước cô vào Thịnh Nguyên, nhận mười phim truyền hình lớn nhỏ, đóng ba quảng cáo, nhưng đến giờ cô vẫn là một diễn viên vô danh.”

Trường Hoan không nhận được cần môi, dáng vẻ không phục, đôi mắt sáng lên, “Đó đều là những vai tầm thường, còn có một số vai quần chúng, sao có thể gây ấn tượng được...”

“Nói thế nào thì Thịnh Nguyên đã bồi dưỡng cô ba năm nhưng cô vẫn không thể nổi tiếng.”

Trường Hoan cắn môi, không nói gì, đúng vậy, những gì Giang Thiếu Huân nói đều là sự thật, nhưng điều này lại có liên quan gì đến việc anh ta muốn bao nuôi cô?

“Năm tháng trước, tôi đã mua lại Thịnh Nguyên, cũng có nghĩa là từ giờ tôi là ông chủ của cô, nếu tôi bao nuôi cô, cô cảm thấy cô sẽ có được những gì?”

“Tôi sẽ... có được những gì?”

Bạn đang đọc truyện *Ôm Láy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18-2: Năm mươi triệu... 2

Giang Thiếu Huân mỉm cười, như đã thắng chắc cô, “Tôi sẽ nâng đỡ cô, mọi nguồn lực của Thịnh Nguyên đều sẽ tập trung cho cô, cô nên hiểu rằng, Thịnh Nguyên hiện tại không phải là Thịnh Nguyên của trước đây, không phải một Thịnh Nguyên mà ngay cả một vai diễn cũng không giữ được cho cô.”

“Cho cô một phút, cô nghĩ đi.”

Điều kiện mà Giang Thiếu Huân đưa ra cho cô thật sự rất lớn, bất kể là ai cũng sẽ ngay lập tức có câu trả lời, nhưng Trường Hoan chỉ cúi đầu đứng ở đó, bóng tối che khuất nửa gương mặt của cô, năm phút trôi qua mà cô vẫn không hề lên tiếng.

Sự nhẫn nại của người đàn ông thường có giới hạn.

Đặc biệt là khi anh ta dự định chinh phục một người phụ nữ.

Sự nhẫn nại của Giang Thiếu Huân lúc này đã đạt đến cực hạn.

“Thế nào, cảm thấy điều kiện tôi đưa ra vẫn chưa đủ?” Giang Thiếu Huân cười lạnh, mở tập chỉ phiếu viết vài nét lên trên, sau đó đẩy đến trước mặt

Trường Hoan, “Mười triệu, một năm, đủ rồi chứ?”

Trường Hoan ngây người, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Giang Thiếu Huân, không nói gì.

Giang Thiếu Huân thấy cô im lặng, lại cười lạnh một tiếng, viết một tờ khác, “Hai mươi triệu, thế nào?”

Trường Hoan giật mình, cơ thể bắt đầu mất kiểm soát mà run lên.

Giang Thiếu Huân cảm nhận được sự thay đổi của Trường Hoan, chậm rãi đứng dậy, đi đến trước mặt Trường Hoan, dáng người cao lớn đã hoàn toàn che lấp cơ thể bé nhỏ của cô.

Anh đột nhiên giơ tay nâng cằm cô lên, buộc cô phải ngẩng đầu nhìn anh, cảm giác mịn màng ở ngón tay, ánh mắt động lòng người, đây chính là nguyên nhân khiến anh muốn dốc tiền cho cô.

Ngón tay của Giang Thiếu Huân lướt qua cánh môi không nhuộm đã đỏ của Trường Hoan, miết qua miết lại, hàm răng trắng ẩn hiện dưới bờ môi đầy đặn, cảm giác ướt át thật khiến người khác muốn nuốt trọn.

“Năm mươi triệu, đã đủ rồi chứ?”

Trường Hoan không dám tin mờ to mắt nhìn người đàn ông trước mặt, rõ ràng, con số này đã khiến cô kinh ngạc đến ngây người.

Năm mươi triệu, con số lớn như vậy, một con số mà cả đời cô cũng không kiếm được, nhưng người đàn ông này lại có thể, nói cho là cho, quá mức dễ dàng.

Có lẽ là ánh mắt của Trường Hoan làm anh hài lòng hoặc có lẽ là anh đã đọc được đáp án từ biểu cảm của Trường Hoan.

Giang Thiếu Huân buông tay, ném chi phiếu trước đó vào thùng rác, đặt bút viết con số năm mươi triệu lên tờ chi phiếu mới, đặt trước mặt cô.

Như đang gián tiếp hỏi cô: Năm mươi triệu, đã đủ để mua cô chưa?

Tờ chi phiếu đó như mang theo một loại ma lực, Trường Hoan nhìn chăm chăm vào nó, không tài nào rời mắt.

Năm mươi triệu có nghĩa là gì?

Có nghĩa là cô không cần phải bôn ba đã có thể mang đến cho Đâu Đâu một cuộc sống tốt nhất, có nghĩa là Thẩm Bội Nghi không cần lo lắng phải nhìn sắc mặt của người khác, có nghĩa là cô sẽ có khả năng đưa họ đi thật xa không cần phải quan tâm những chuyện thị phi ở nơi này nữa.

Đây luôn là mơ ước của Trường Hoan.

Điều này đối với cô mà nói mê hoặc biết bao?

Chỉ cần cô vươn tay, tất cả mọi thứ sẽ trở thành hiện thực, Trường Hoan từ từ giơ tay, ngón tay của cô sắp chạm vào một góc của tờ chi phiếu...

Khóe môi Giang Thiếu Huân vẽ một nụ cười châm biếm, nụ cười ấy dường như đang nói rằng, anh biết kết quả sẽ như thế này.

Nhưng giây tiếp theo, ánh mắt của Trường Hoan đã thay đổi, cô cắn môi, trong đôi mắt long lanh xinh đẹp dường như có một ngọn lửa, cô giật lấy tám chi phiếu, xé thành từng mảnh vụn, ném vào người Giang Thiếu Huân!

Sắc mặt của Trường Hoan bởi vì tức giận mà đỏ bừng, cô cố gắng điều chỉnh lại hơi thở đang dồn dập, từ từ nở một nụ cười lạnh, giọng nói vô cùng kiên quyết, “Anh Giang, anh nhìn nhầm người rồi, Nhiếp Trường Hoan này cho dù thế nào cũng sẽ không làm tình nhân của người khác.”

Lời nói của Trường Hoan là đang khiêu khích, hành động của Trường Hoan là đang mạo phạm, nhưng cậu Giang của Thành Đô, nào dễ dàng bị người khác mạo phạm như vậy?

Thật ra sau khi Trường Hoan làm xong hành động này thì cô cũng đã bắt đầu bình tĩnh trở lại, mà bình tĩnh rồi thì cô khó tránh lo sợ hành động vừa rồi chọc giận Giang Thiếu Huân, ngay lúc này, cô cũng chỉ có thể nhắm mắt lao về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chủ: Daddy Mau Tới Cưới Mommy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19-1: Cô thật sự đã cúت rồi 1

Muốn giết muốn băm, tùy anh vậy!

Giang Thiếu Huân không nổi giận trái lại mỉm cười, tiếng cười trầm bổng nhưng khiến người khác rùng mình, “Cô Nhiếp, cô nên hiểu thế nào gọi là có chừng có mực.”

Trường Hoan cúi đầu, giấu đi vẻ hoảng loạn, giọng nói vội vàng, “Tôi phải về rồi, cảm ơn anh Giang đã giúp đỡ tôi lần trước.”

Nói xong, Trường Hoan quay người định đi ra cửa, nhưng còn chưa kịp bước, cổ tay đã bị người đằng sau kéo lại, chỉ nghe thấy một giọng nói còn lạnh hơn cả băng vang lên, “Nhiếp Trường Hoan, cô nghĩ là cô làm như vậy, còn có thể bình yên rời khỏi đây ư?”

Giọng nói của anh quả thật rất lạnh, khiến người khác sợ hãi, Trường Hoan run rẩy, giãy giụa muốn tránh khỏi tay anh, bắt đầu hoảng loạn, “Anh Giang, xin anh tự trọng...”

“Tự trọng?” Giang Thiếu Huân cười lạnh thành tiếng, sau đó cả người Trường Hoan đã bị Giang Thiếu Huân bế lên ném trên sofa.

Chất liệu da thật mềm mại bên dưới giúp cô không bị thương, nhưng cô vẫn bị choáng váng một chút, đến khi Trường Hoan phản ứng lại, Giang Thiếu Huân đã đè lên người cô, giữ chặt cô giữa hai cánh tay rắn chắc.

Trường Hoan vươn tay giữ khoảng cách của họ, trên gương mặt thanh tú lại kiên cường, viết rõ hai chữ kháng cự.

“Anh Giang, xin anh thả tôi ra...”

“Làm cũng đã làm rồi, ngủ cũng đã ngủ rồi, còn làm bộ làm tịch cái gì?” Giang Thiếu Huân bóp chặt cằm cô, giọng nói lạnh như băng.

“Anh Giang, xin anh tự trọng một chút, hôm đó là do tôi uống say nên mới...”

“Nên mới nhận nhầm người đúng không?” Giang Thiếu Huân giữ chặt cằm của Trường Hoan, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đôi mắt của cô, “Vậy nên, hôm đó bất kể là ai, cũng có thể ngủ với cô chứ gì?”

Lời nói gần như là sỉ nhục, ngấm mang theo sự phẫn nộ của người đàn ông, như một lưỡi dao cứa vào lòng tự trọng của Trường Hoan.

Trường Hoan ngay lập tức nổi giận, “Xin anh tôn trọng tôi một chút!”

“Tôn trọng? Cô vẫn còn quan tâm đến tôn nghiêm của chính mình sao?” Bàn tay to của Giang Thiếu Huân vuốt ve người Trường Hoan, Trường Hoan không nhìn được rên lên một tiếng, vừa sợ hãi vừa chống cự bắt đầu co người lại, cô biết, nếu như anh thật sự muốn cưỡng ép cô thì cô căn bản không thể trốn thoát.

Giang Thiếu Huân không hề bỏ qua bất kỳ biểu cảm nào trên gương mặt của cô, giọng nói ngày càng lạnh lùng châm biếm, “Hôm đó, không phải tôi, thì chính là Từ Phong...”

Sắc mặt của Trường Hoan trắng bệch như tờ giấy, dường như anh đã chạm vào vết thương chí mạng của cô.

Giang Thiếu Huân lạnh lùng nhìn Trường Hoan chằm chằm, vẻ mặt như chế giễu, cô bỗng chốc phản ứng lại, từ sau lỗi lầm không thể cứu vãn hôm đó thì anh đã gắn cho cô cái mác người phụ nữ xấu xa, vô liêm sỉ.

Có nói nhiều hơn đi nữa, với anh mà nói, đều là cô đang giả vờ thanh cao, cô quyết định giữ im lặng, cố chấp nhìn thẳng vào anh.

Giang Thiếu Huân nhìn thấy sự kháng cự trong mắt của Trường Hoan, bỗng nhiên cảm thấy người phụ nữ này có lẽ không đáng để anh hao tốn quá nhiều tâm tư như thế, vì vậy anh buông tay, rời khỏi người cô, quay lưng lại chỉ tay ra ngoài, “Cút.”

Trường Hoan như vừa tỉnh giấc sau cơn ác mộng, ngay lập tức đứng dậy, chỉnh lại những nếp nhăn trên quần áo, vội vàng rời khỏi phòng làm việc.

Từ đầu đến cuối, cho đến khi Trường Hoan chật vật rời khỏi phòng làm việc, Giang Thiếu Huân cũng không nói thêm một lời nào nữa.

...

Bên ngoài không biết đã mưa từ lúc nào, cơn mưa lớn khiến cành lá của cây phong trong vườn đập vào nhau kêu xào xạc.

Giang Thiếu Huân đứng trước cửa sổ sát đất, trong tay cầm một điếu thuốc, lặng lẽ nhìn ánh đèn ngoài kia đang bao phủ lấy cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19-2: Cô thật sự đã cút rồi 2

Đồng bừa bộn trong phòng đã được người dọn dẹp từ lâu, giờ chẳng còn chút dấu vết nào, Tống Hằng chậm rãi đi đến trước mặt Giang Thiếu Huân, nhẹ giọng báo cáo, “Dạ thưa, cô Nhiếp vừa rời khỏi đây.”

Lúc này, trời mưa rất to nhưng Trường Hoan vẫn lao thẳng vào màn mưa không chút do dự. Trên dưới nhà họ Giang đều biết cô đã đắc tội cậu chủ của họ nên chẳng ai dám giữ cô lại.

“Ừm.” Giang Thiếu Huân khẽ trả lời, ngoài cửa sổ, mưa càng lúc càng lớn, không ai đoán được trong lòng anh đang nghĩ gì.

“Anh Giang, anh cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút, tôi sợ rằng trời sẽ mưa suốt đêm nay.”

Giang Thiếu Huân đập điều thuốc mà anh chưa hút lấy hơi nào, vừa đi tới cửa thì anh đột nhiên dừng lại nhưng không quay đầu.

Giọng nói lạnh nhạt vang lên trong căn phòng yên tĩnh, “Nếu như người phụ nữ đó quay lại xin tha thứ thì không ai được phép quan tâm cô ta!”

Sau lưng truyền đến câu trả lời cung kính của Tống Hằng, “Dạ vâng.”

...

Mưa to cả một đêm, nhưng biệt thự nhà họ Giang lại không thấy ai đến gõ cửa.

Mãi tới rạng sáng Trường Hoan mới về tới chung cư, người cô ướt sũng, lạnh đến run lên cầm cập, hai hàm răng va vào nhau không nói được thành lời.

Chung cư trống rỗng và lạnh lẽo, mùi ẩm mốc tràn ngập trong phòng, đây là lần đầu tiên Trường Hoan trở về chung cư của cô và Lục Hường Viễn sau lần gặp anh ta và Nhiếp Trường Tinh trong này. Không ngờ rằng, mấy ngày này cô không về đây thì Lục Hường Viễn cũng chưa từng quay về.

Nhưng giờ đây, Trường Hoan chẳng còn chút sức lực nào để quan tâm tới việc này nữa, người cô đã lạnh đến mức sắp đóng thành băng. Trường Hoan vội vàng đi tắm nước nóng rồi leo lên giường, cuộn mình trong chăn ngủ mê mết.

Khi Diệp Trần Trần tìm được Trường Hoan là ngày hôm sau, cô ấy gọi cho cô mà cô không nghe máy nên rất lo lắng, cô ấy tìm cô cả nửa ngày mới phát hiện cô đang sốt cao tại chung cư.

Diệp Trần Trần chưa từng nhìn thấy Trường Hoan như thế này bao giờ, cả người lạnh cóng không có một chút hơi ấm nào, gọi thế nào cũng không dậy, giống như đã chết vậy.

Nếu không phải Trường Hoan vẫn còn thở cho thấy cô còn sống thì có lẽ Diệp Trần Trần đã khóc đến ngất mắt.

Sau khi Trường Hoan tỉnh lại liền thấy tin tức liên quan đến Giang Thiếu Huân trên truyền hình, tin tức nói rằng anh đang qua lại với một người phụ nữ thần bí nào đó, cử chỉ mập mờ, có lẽ không bao lâu sau sẽ có tin tốt.

Trường Hoan xem tin tức này không phản ứng nhiều cho lắm, cô thần nhiên chuyển sang đài khác.

Cô biết rõ lời nói hôm qua của Giang Thiếu Huân đối với cô là một gợi ý trao đổi tình tiền, cô là một trong vô số những lựa chọn của anh, cô không đồng ý, đương nhiên sẽ có cả đồng người tình nguyện đón nhận.

Ngày hôm sau, Thẩm Bội Nghi đến thăm cô, Trường Hoan chỉ nói bản thân bị cảm lạnh chứ không nói với bà chuyện về Giang Thiếu Huân.

Tay của Thẩm Bội Nghi còn bó bột nên cử động không được thuận lợi, nhưng điều này không ngăn cản được việc bà cần nhắc, bà vừa nhìn thấy Trường Hoan bị như vậy liền bắt đầu nói dông dài, Trường Hoan biết bà đang quan tâm cô nên cũng để mặc cho bà nói.

Thẩm Bội Nghi chỉ bị thương ở cánh tay, sớm đã có thể xuất viện về nhà, nhưng vết thương của Đầu Đầu thường lúc ổn lúc không, bác sĩ chưa cho xuất viện. Hơn nữa, trong nhà giờ vẫn còn bừa bộn lắm, kể từ khi Nhiếp Trường Tinh tới đập phá thì đồ đạc nát đổ vẫn giữ nguyên, chưa có ai dọn dẹp, vậy nên bà cũng không về nhà.

Trường Hoan không ngờ rằng Nhiếp Trường Tinh lại dám đến bệnh viện.

Như mọi lần, cô ta khoác trên mình bộ cánh hàng hiệu đắt tiền, đi đôi cao gót 10cm, đế giày vừa nhọn vừa mảnh, vậy mà cô ta vẫn bước đi vô cùng vững chắc. Giỏi thật.

Lúc này Trường Hoan đang rửa mặt trong nhà vệ sinh, tóc tai rối bù, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mà kiêu kỳ của Nhiếp Trường Tinh từ trong gương.

Nhiếp Trường Tinh cười mỉa mai, khoé môi cong lên đầy khiêu khích với Trường Hoan.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20-1: Khách không mời mà đến 1

Trường Hoan lấy khăn giấy lau nước trên mặt, quay người lại với vẻ mặt bình thản, “Cô đến đây làm gì?”

“Em đến thăm chị mà, chị gái thân yêu.” Nhiếp Trường Tinh mỉm cười khiêu khích, “Đưa con hoang kia còn chưa xuất viện, sao chị cũng vào đây rồi?”

Trường Hoan nghĩ đến những chuyện mà Nhiếp Trường Tinh đã làm với Thẩm Bội Nghi và Đầu Đầu, sắc mặt bỗng chốc khó coi vô cùng. Nhiếp Trường Tinh đối xử với cô thế nào cô không so đo, một con chó cắn cô, cô không thể cũng cắn lại nó được, nhưng động đến gia đình, cũng là chạm đến ranh giới cuối cùng của cô.

“Chị, sao sắc mặt chị lại khó coi thế?” Nhiếp Trường Tinh mỉm cười, chậm rãi bước đến trước mặt Trường Hoan, cô ta thấp hơn Trường Hoan nửa cái đầu, nhưng bởi vì mang giày cao gót nên cô ta đứng bằng với Trường Hoan, vẫn cái vẻ vênh vào hung hăng đó, cô chưa thấy cô ta nhường nhịn ai bao giờ.

“Chị đang giận em vì đập ngôi nhà tồi tàn dưới quê của chị, hay là đang giận em làm đứa con hoang kia bị thương?”

“Nhiếp Trường Tinh, tôi cảnh cáo cô lần cuối, cho dù là chó trắng thì nếu bị ép đến đường cùng cũng sẽ biết cắn người đấy!” Trường Hoan lạnh lùng nhìn Nhiếp Trường Tinh, phải kiềm chế lắm cô mới không đập cái ly trong tay vào mặt cô ta.

Nhiếp Trường Tinh mỉm cười vô tội, “Sao chị lại uy hiếp em, chị tưởng em sợ nhurợc điểm trong tay chị à? Hơn nữa em cũng không làm gì quá đáng mà, chẳng phải chị không thừa nhận đứa trẻ đó là con chị hay sao? Nếu vậy chị cần gì phải đổ mặt tía tai với em?”

Ánh mắt của Nhiếp Trường Tinh bỗng nhiên đặt trên những ngón tay đang nắm chặt ly của Trường Hoan, giả vờ nhận ra mà bật cười, “Em biết rồi, chị đang giận em đã giành mất vai diễn Phần Anh Cô trong “Trường ca thiên hạ”, nhưng mà chị này, ai bảo chị không có bản lĩnh? Ai bảo chị không có người chống lưng, đương nhiên sẽ bị em đạp dưới chân rồi...”

Mặt Trường Hoan càng tái nhợt hơn mấy phần, việc mất vai diễn Phần Anh Cô là vết thương lớn trong lòng cô, sự nuối tiếc và ảm ức không tài nào diễn đạt bằng lời, nhưng giờ chuyện đã thành thế này, cô cũng không còn cách nào nữa.

Đối với Nhiếp Tuấn, Nhiếp Trường Tinh còn quan trọng hơn cả đứa con gái ruột của ông ta, có ông ta chống lưng thì cô ta có thể mặc sức tung hoành, còn cô thì chỉ có thể để người khác chà đạp.

Nhìn thấy gương mặt của cô biến sắc, Nhiếp Trường Tinh mới cảm thấy hả hê, nhưng lại cố tình nói, “Chị không nói, lẽ nào... Cũng không phải đang so đo chuyện này? Ôi, không phải là bởi vì anh Hướnɡ Viển chứ? Việc đó thì thật sự không thể trách em rồi, nếu như chị không trốn đi sinh đứa con hoang kia cho người đàn ông khác thì anh Hướnɡ Viển đã chẳng căm ghét chị như vậy? Không có một người đàn ông nào lại thích bị cấm sừng cả chị gái của em...”

Những lời cô ta nói, từng câu từng chữ đều cứa vào vết thương cũ trong lòng Trường Hoan, nhưng đáng nói, cô ta lại phát hiện, cho dù cô ta độc miệng thế nào, nét mặt của Trường Hoan trước sau đều bình thản, đôi mắt đen láy nhìn cô ta không hề dao động, thậm chí khoé môi lại khẽ cong lên một nụ cười nhạt, cô càng như thế thì càng khiến cô ta tức điên lên.

Cô ta vốn dĩ đang chiếm ưu thế, nhưng đối mặt với một Trường Hoan bình tĩnh, cô ta lại thua một bậc.

Nhiếp Trường Tinh không nhịn được cau mày, cắn môi, “Nhiếp Trường Hoan, nghe những lời này mà chị không buồn, không khổ sở sao?”

“Trường Hoan có buồn hay không, liên quan gì đến cô?”

Bên ngoài phòng bệnh bỗng nhiên truyền đến giọng nói của Diệp Trăn Trăn, chưa vào đã nghe thấy tiếng, đến khi Nhiếp Trường Tinh phản ứng lại, cô ta đã bị Diệp Trăn Trăn kéo tóc lúi ra ngoài, rồi “rầm” một cái, cửa phòng đóng lại.

Diệp Trăn Trăn nhướn mày, trực tiếp khóa cửa lại, mặc kệ Nhiếp Trường Tinh, quay người nói với Trường Hoan, “Trường Hoan, sau này con chó điên này lại đến, cậu cứ trực tiếp báo cảnh sát là được, cần gì để mặc nó phát điên cắn người chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chú: Daddy Mau Tới Cưới Mommy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20-2: Khách không mời mà đến 2

Nhiếp Trường Tinh không ngừng đập cửa bên ngoài, Diệp Trăn Trăn nổi giận, hét lớn một câu, “Mẹ kiếp, cô còn đập cửa nữa tôi sẽ báo cảnh sát cô có tin hay không?”

Nhiếp Trường Tinh mắng tục một câu, nhưng cuối cùng không tiếp tục làm loạn nữa.

Thấy bên ngoài đã không còn động tĩnh, Diệp Trăn Trăn mới thở ra một hơi, đặt một túi to đầy hoa quả và đồ chăm sóc sức khỏe lên bàn, kéo tay của Trường Hoan hỏi, “Sao Nhiếp Trường Tinh biết cậu nhập viện?”

Trường Hoan ngẩn ra, một lúc sau lắc đầu, cô không biết tại sao cô ta biết được việc cô nhập viện.

Diệp Trăn Trăn cau mày, “Loại người này kinh tởm như ruồi nhặng, cũng chỉ có cậu nhìn được cô ta.”

“Không phải mình có thể nhìn cô ta mà là không muốn đôi co với cô ta, nếu như mình đôi co với cô ta, sợ rằng cô ta sẽ làm hại người nhà của mình, nhưng bây giờ nhìn lại thì mình đã sai.” Trường Hoan trầm giọng, cô thật sự đã sai rồi, cô càng nhường nhịn thì Nhiếp Trường Tinh càng lấn tới.

Gương mặt Diệp Trăn Trăn đầy phiền muộn, “Mình thấy hiện tại cô ta không khác gì một con chó điên rồi... Trường Hoan, sau này cậu có gặp cô ta, vẫn nên tránh đi thì hơn, không tránh được thì trực tiếp báo cảnh sát, còn có Đầu Đầu...”

Nói đến Đầu Đầu, Trường Hoan khó tránh buồn bã, người làm mẹ như cô, thật sự đã quá thất bại.

“Thôi được rồi... Chờ thêm một thời gian, tốt hơn hết thì mình vẫn nên đón Đầu Đầu đến chỗ của mình.”

Đôi mắt Trường Hoan ửng đỏ, sau một lúc lâu mới nhẹ nhàng ôm lấy Diệp Trăn Trăn, “Trăn Trăn, cảm ơn cậu...”

Sau khi Diệp Trăn Trăn rời khỏi, y tá đến đưa thuốc cho Trường Hoan, lúc này Thẩm Bội Nghi gọi điện đến nói Đầu Đầu khóc không chịu tiêm, khó khăn lắm y tá mới dỗ dành được cậu, nhưng mãi vẫn không tiêm được, cậu nhóc rất hoảng sợ, khóc rất dữ dội...

Trường Hoan nghe thấy, không quan tâm đến việc uống thuốc mà mặc áo khoác đi thăm con, bởi vì khoa khác nhau, phòng bệnh của Trường Hoan ở cách xa phòng của Thẩm Bội Nghi, cô ở tầng 15, Thẩm Bội Nghi ở tầng 6, vì để Đầu Đầu không lo lắng cho cô nên mọi người đều giấu chuyện cô nhập viện.

Trường Hoan vội vàng đi đến phòng bệnh của Thẩm Bội Nghi, chưa bước vào đã nghe thấy bên trong truyền đến tiếng khóc của Đầu Đầu, cùng với giọng nói giương cao vì kích động của Thẩm Bội Nghi.

“Ông ra ngoài, tôi không muốn nhìn thấy các người! Các người ra ngoài hết cho tôi! Cút ra ngoài, có nghe thấy không!”

Trong lòng Trường Hoan chợt căng thẳng, nhanh chóng đẩy cửa vào trong, “Mẹ, sao vậy, đã xảy ra chuyện gì...”

Vừa đẩy cửa vào, Trường Hoan ngây người, trong phòng bệnh không lớn, lại có thêm nhiều vị khách không mời mà đến.

Nhiếp Tuấn, Tàn Phụng Hoa, Nhiếp Trường Tinh, cùng với... Lục Hường Viễn, người mà cô đã không gặp từ rất lâu.

Khoảnh khắc Trường Hoan đẩy cửa, những người đó đều quay đầu nhìn sang, Lục Hường Viễn nhìn Trường Hoan chằm chằm, một lúc lâu mới chậm rãi rời mắt.

Nhiếp Trường Tinh đương nhiên chú ý đến sắc mặt của Lục Hường Viễn, thấy anh ta như vậy cô ta liền lạnh mặt, vẻ mặt khó coi vô cùng.

Mặt Thẩm Bội Nghi trắng bệch lại, bà ôm lấy Đầu Đầu đang khóc thút thít trên giường, viên mắt bà ửng đỏ, môi mím chặt, cả người đều căng thẳng đề phòng.

Trường Hoan hít sâu một hơi, trực tiếp đi lướt qua mọi người đến bên cạnh Thẩm Bội Nghi, vươn tay đón lấy Đầu Đầu.

Có những người này ở đây, rõ ràng không gian vẫn còn rất rộng, nhưng Trường Hoan lại cảm thấy bí bách và khó thở không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chủ: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21-1: Nhiếp Trường Tinh, cô nào loạn đủ chưa? 1

“Hoan Hoan...” Đầu Đầu nghẹn ngào gọi cô, bàn tay nhỏ bé lập tức ôm lấy Trường Hoan, vùi vào lòng cô, nhất định không chịu buông tay.

Nhiếp Trường Tinh lập tức châm biếm, “Thằng bé gọi chị đấy, á chà, sao mà cảm động thế nhỉ? Ruột thịt chắc cũng chỉ được thế này thôi!”

Trường Hoan không đáp lại cô ta, chỉ bế Đầu Đầu ngồi trên giường, ngẩng mặt, thờ ơ nhìn Nhiếp Tuấn, “Các người tới đây làm gì?”

Nhiếp Tuấn nhủ mảy, ông ta nhìn qua mới có hơn năm mươi tuổi, nhưng diện mạo lại uy nghiêm. Ánh mắt và lông mày Trường Hoan rất giống ông ta, nhìn cô như vậy ông ta không khỏi mềm lòng vài phần, nhưng lại nghe Trường Hoan nói như thế thì tức giận không thôi.

“Thái độ của con là gì thế? Cha đến thăm mẹ con thì có gì không ổn sao?” Nhiếp Tuấn nhủ mảy, dùng dáng vẻ người cha dạy dỗ Trường Hoan.

Trường Hoan nhin không được cười khẩy, “Ông đến đây để thăm mẹ tôi? Trước đây ông không đến bà ấy vẫn sống rất tốt, ông vừa tới thì khiến bà ấy tức giận thành như vậy...”

“Cô nói chuyện với cha cô như thế à? Bình thường mẹ cô vẫn dạy cô như thế sao? Một chút phép tắc cũng không có!” Tần Phuong Hoa lập tức tiến lên trách mắng.

Lúc này Trường Hoan thực sự tức giận, nếu nói cô chỉ chán ghét Nhiếp Trường Tình thì đối với Tần Phuong Hoa, chỉ có sáu chữ có thể hình dung, đó là căm thù đến tận xương tủy.

Nếu không phải Tần Phuong Hoa, Thẩm Bội Nghi cũng sẽ không bị tức giận đến mức bệnh tim.

Nếu không phải Tần Phuong Hoa, Thẩm Bội Nghi cũng sẽ không bị buộc ly hôn, phải mang cô đi tha hương, rồi bị bao nhiêu bệnh tật quẩn thân.

Trường Hoan bế Đầu Đầu đứng lên, đôi mắt đen sẫm nhìn Tần Phuong Hoa, ánh mắt lạnh lẽo đến thấu xương, cô giơ tay lên, chỉ vào cửa, “Tần Phuong Hoa, đây là bệnh viện, không phải nhà họ Nhiếp, mẹ tôi không muốn nhìn thấy bà, tôi cũng không muốn nhìn thấy bà, vậy nên, bà rút ra ngoài cho tôi!”

“Mày... đồ đẻ tiện! Mày cũng dám nói với tao như vậy, chồng...”

Tần Phuong Hoa vừa then lại vừa tức, nước mắt tràn mi, che mặt khóc với vẻ thương tâm lắm.

Trường Hoan nhìn bà ta cố ý làm ra vẻ như vậy chỉ cảm thấy ghê tởm muốn nôn. Lúc trước, chính đáng về “hoa sen trắng”* này của bà ta đã câu đi hồn phách của Nhiếp Tuấn, bây giờ đã qua mười mấy năm, bà ta cũng đã sống nửa đời người rồi lại vẫn còn dùng chiêu này, thật sự không còn gì ghê tởm hơn nữa!

*: nguyên văn là bạch liên hoa.

Nhiếp Tuấn lại chết mê chết mệt dáng vẻ này của Tần Phuong Hoa, lập tức trừng mắt trách cứ Trường Hoan, “Con cầm miệng cho cha, con xem xem cái dáng vẻ của con lúc này là thế nào hả? Mẹ con đã dạy con ngỗ ngược với người lớn trong nhà đúng không? Xin lỗi Phuong Hoa ngay, con có nghe không?”

Nhiếp Tuấn cực kỳ coi trọng thể diện, trong mắt ông ta, Trường Hoan làm như vậy là bất hiếu, mà dù sao Trường Hoan cũng là con gái ông ta, vậy nên, tất nhiên là mọi lỗi lầm này đều đổ lên người Thẩm Bội Nghi.

Trường Hoan nghe vậy lại cười lạnh một tiếng, “Ông Nhiếp, vừa rồi tôi vẫn chưa nói xong, không chỉ là Tần Phuong Hoa, còn có ông cùng với cô con gái ngoan của ông nữa, hiện tại đều rút ra ngoài cho tôi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!”

Từ trước đến nay Trường Hoan vẫn luôn nhẫn nhịn chịu đựng, vì có Thẩm Bội Nghi và Đầu Đầu nên trước giờ cô đều nuốt mọi tủi nhục vào lòng, nhưng mà hiện giờ, nếu như bộ không có tác dụng thì không bằng dứt khoát xé rách mặt.

“Cha, cha nghe chị nói cái gì kia!” Nhiếp Trường Tình lập tức tủi thân ôm lấy cánh tay của Nhiếp Tuấn, “Uổng công cha đã lo lắng cho dì Thẩm và chị, còn đặc biệt đến thăm hai người, vậy mà chị lại...”

Nhiếp Trường Tình ủy khuất khóc nức nở. Lục Hường Viễn cũng hơi nhủ mảy, từ trước tới nay Trường Hoan vẫn luôn dịu dàng ngoan ngoãn, sao hôm nay cô lại như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21-2: Nhiếp Trường Tình, cô nào loạn đủ chưa? 2

Bác Nhiếp đã đến bệnh viện thăm hai người, đáng lẽ Trường Hoan nên nhân cơ hội này mà cải thiện quan hệ cha con, nhưng cô lại cố tình nào loạn thành như vậy...

Đắc tội Nhiếp Tuấn thì có ích lợi gì?

“Trường Hoan, tôi nghĩ cô bị bệnh nên hồ đồ rồi, nhanh xin lỗi bác trai đi!”

Lục Hường Viễn tiến lên một bước, nắm lấy cánh tay Trường Hoan, nhủ mảy, khuyên một câu.

Trường Hoan lạnh lùng liếc anh ta một cái, trực tiếp đẩy tay anh ta ra, “Dựa vào cái gì mà em phải xin lỗi? Không có khả năng!”

Bốp!

Tiếng vang rất to và rõ ràng, đúng là một cú tát như trời giáng. Mặt Trường Hoan lập tức sưng và đỏ lên, làn da trắng nõn hẳn rõ năm ngón tay, Lục Hường Viễn nhìn không được đau lòng, “Trường Hoan, cô không sao chứ...”

“Nhiep Trường Hoan, tôi thay cha cô dạy dỗ cô!” Tần Phương Hoa vẩy vẩy bàn tay bị đỏ lên, lại muốn ra tay, Lục Hường Viễn chặn chừ một chút nhưng vẫn đứng chắn trước mặt Trường Hoan...

“Tần Phương Hoa, bà dám đánh con gái của tôi, tôi sẽ liều mạng với bà!” Thẩm Bội Nghi vẫn ngồi một bên trầm mặc bỗng nhiên đỏ mắt nhìn về phía Tần Phương Hoa, vì nóng lòng muốn bảo vệ con gái nên bà chẳng thêm bận tâm đến cánh tay còn đang bó bột mà lao vào đánh nhau với Tần Phương Hoa.

Vì quá bất ngờ nên Tần Phương Hoa không kịp phòng bị, bà ta bị Thẩm Bội Nghi đẩy ngã trên mặt đất. Thẩm Bội Nghi giống như phát điên mà ngồi lên trên người bà ta, liên tiếp tát cho bà ta mấy cái.

Mọi chuyện rồi tung lên. Nhiep Trường Tinh nhìn thấy mẹ mình bị đánh liên vọt lên nắm lấy tóc Nhiep Trường Hoan, không ngừng mắng chửi, “Nhiep Trường Hoan, mẹ chị không phải người tốt đẹp gì, chị cũng giống như vậy!”

Nhiep Trường Tinh dùng hết sức lực, không chút nương tay mà giật lấy tóc Trường Hoan.

Trường Hoan chỉ cảm thấy da đầu đau đớn vô cùng, Nhiep Trường Tinh thậm chí giật đứt tóc của cô, Trường Hoan đau đến mức chảy cả nước mắt. Vì phải che chở cho Đầu Đầu trong lòng cô chỉ có thể né tránh, hơn nữa cô muốn dùng hết sức cũng không được chứ nói gì đến việc giờ tay đánh lại cô ta. Đầu Đầu sợ hãi, hét chói tai không ngừng, nhưng Nhiep Trường Tinh giống như phát điên vậy, cô ta giờ tay muốn cào mặt của Trường Hoan.

Cô ta muốn hủy hoại gương mặt xinh đẹp này, cô ta muốn Nhiep Trường Hoan không bao giờ có thể đi diễn được nữa. Cô ta muốn hủy hoại cô, phá hủy mọi thứ cô có. Ai bảo cô xinh đẹp hơn cô ta, ai bảo cô dễ dàng có được tất cả những gì cô ta muốn, ai bảo cô đã có con còn muốn chiếm lấy trái tim của Lục Hường Viễn!

Dù sao Thẩm Bội Nghi còn đang bị thương nên chẳng mấy chốc Tần Phương Hoa đã tóm lấy cơ hội, bà ta đá vào cánh tay bó thạch cao của Thẩm Bội Nghi. Đau đớn lập tức kéo đến, Thẩm Bội Nghi kêu thảm thiết một tiếng rồi ôm lấy cánh tay bó bột ngã lăn ra. Tần Phương Hoa thở hồng hộc đứng dậy, đập mạnh Thẩm Bội Nghi một cái rồi mới xoay người sang giúp Nhiep Trường Tinh đánh Trường Hoan.

“Mấy người đang làm gì thế hả? Dừng ngay lại cho tôi!” Nhiep Tuấn gầm lên. Ông ta không dám tin bản thân đã nhìn thấy gì nữa, Tần Phương Hoa, người vợ luôn khéo léo nhã nhặn, Nhiep Trường Tinh, cô con gái riêng của vợ luôn ngoan ngoãn nghe lời, thế nhưng lại giống như mấy người đàn bà chanh chua, cùng nhau xúm vào đánh con gái ruột của ông ta!

Nhiep Trường Tinh có Tần Phương Hoa hỗ trợ giống như hổ mọc thêm cánh. Thấy móng tay thật dài của Nhiep Trường Tinh sắp cào vào mặt Trường Hoan, mà Trường Hoan chắc chắn sẽ không tránh được mà ngã xuống, Lục Hường Viễn cầm lấy tay cô, kéo cô ra đằng sau để bảo vệ.

Ánh mắt Lục Hường Viễn tràn đầy phẫn nộ, anh ta trừng mắt nhìn Nhiep Trường Tinh, vươn tay đẩy cô ta sang một bên, ánh mắt lạnh lẽo như nước hồ bị đóng băng.

“Nhiep Trường Tinh, cô nào loạn đủ chưa?”

Nhiep Trường Tinh trợn tròn mắt, vừa không cam lòng lại phẫn nộ hét lên, “Anh Hường Viễn! Anh che chở cho chị ta, tại sao anh vẫn còn che chở cho chị ta? Chị ta đối xử với anh như vậy, chị ta làm bao nhiêu chuyện không biết xấu hổ như vậy, vì sao anh còn muốn che chở cho chị ta?”

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22-1: Anh ta buông tha cho cô, ai tới buông tha cho anh ta? 1

Phòng bệnh vốn dĩ còn đang ồn ào, lại vì một câu gầm lên của Lục Hường Viễn mà đột nhiên im phăng phắc.

Nhiep Trường Tinh bị anh ta đẩy mạnh như vậy liền mất trọng tâm mà va phải Tần Phương Hoa, Tần Phương Hoa lo lắng cho con gái, vội vàng đỡ cô ta đứng vững.

Sau khi Nhiep Trường Tinh đứng vững, cô ta mở to hai mắt vì kinh ngạc bởi Lục Hường Viễn lại đột nhiên giúp Nhiep Trường Hoan như thế, đôi mắt

đẹp mang theo tức giận và tủi thân, giống như làm nũng mà kêu một tiếng, “Anh Hường Viễn...”

Lục Hường Viễn coi như không nghe thấy, nhìn cũng không nhìn cô ta lấy một cái, lập tức xoay người qua chỗ Nhiếp Trường Hoan, dịu dàng hỏi cô:

“Trường Hoan, cô có bị thương ở đâu không?”

Vừa hỏi vừa theo thói quen muốn vươn tay đụng vào khuôn mặt sưng đỏ của cô.

Theo phản xạ, Nhiếp Trường Hoan tránh tay anh ta, sau đó đẩy anh ta ra, bước nhanh đến chỗ Thẩm Bội Nghi còn đang ngã trên mặt đất.

Lục Hường Viễn giờ tay, xấu hổ đứng đó, anh ta nghiêng răng nghiêng lợi, chút thương tiếc không đành lòng này cũng dần dần biến mất, ánh mắt ban đầu còn chứa lo lắng cũng chậm rãi biến thành âm trầm.

Nhiếp Trường Hoan, cô có tư cách gì mà đối với tôi như vậy? Bao lâu nay, tôi vẫn đợi cô quay đầu lại tìm tôi, vậy mà cô...

Có lẽ trong lòng cô, tình yêu với tôi sớm đã trở thành một đoạn quá khứ nực cười đúng không...

“Mẹ, mẹ không sao chứ?”

Nhiếp Trường Hoan đỡ Thẩm Bội Nghi đứng lên, đôi mắt Thẩm Bội Nghi đỏ bừng, bà nhẹ nhàng lắc đầu, Trường Hoan đỡ bà nằm lên giường. Thẩm Bội Nghi không nói lời nào, chỉ xoay người ôm lấy Đầu Đầu còn đang không ngừng nức nở.

“Mẹ, mẹ cảm thấy thế nào, nếu không thoải mái để con đi gọi bác sĩ...”

Nhiếp Trường Hoan đắp chăn cho bà, nghĩ đến cánh tay của bà, không khỏi lại đau lòng hơn.

“Nhiếp Trường Hoan, sớm biết có ngày hôm nay thì lúc trước cần gì phải làm như thế.” Lục Hường Viễn cười khẽ một tiếng, đôi môi mỏng hiện lên châm chọc.

Nhiếp Trường Hoan nhủ mày, Lục Hường Viễn nói gì cô mơ hồ có thể đoán được, nhưng hiện tại cả thể xác và tinh thần của cô đều mệt mỏi, cho dù anh ta nhục mạ cô thế nào thì cô cũng chẳng còn sức mà đáp trả.

Nhưng mà đáng về “một câu không nói” này của cô lại chọc giận Lục Hường Viễn, khiến anh ta không thể kìm chế muốn phát tiết áp lực, phần nộ cùng bất mãn trong lòng.

“Nhiếp Trường Hoan, nếu cô không làm chuyện dơ bẩn khó coi kia thì làm sao sẽ có ngày hôm nay? Cô che chở nghiệt chủng này như thế, vì nó mà cô để cho đi bị thương thành như vậy, Nhiếp Trường Hoan, cô mới là đầu sỏ gây nên mọi chuyện, chẳng trách ai được...”

“Anh nói đủ chưa? Nếu nói đủ rồi vậy mời anh lập tức rời khỏi nơi này.”

Nhiếp Trường Hoan không quay đầu lại, vẻ mặt bình tĩnh hạ lệnh đuổi khách. Mấy năm nay ở bên cạnh Lục Hường Viễn cô luôn nhẫn nhịn thuận theo, nhưng mà hiện giờ cô lại lãnh đạm xa cách như vậy làm cho anh ta bắt đầu cảm thấy bất an.

“Nhiếp Trường Hoan, nhiều năm như vậy mà tôi lại không biết cô là một người phụ nữ ai cũng có thể làm chồng được, chắc Đầu Đầu chính là nghiệt chủng cô sinh ra năm đó...”

“Anh câm miệng lại!”

“Hoan Hoan, con thật sự là do mẹ sinh ra sao?”

Lời nói Trường Hoan vừa dứt thì giọng nói nhỏ nhỏ của Đầu Đầu lại vang lên, cậu bé vẫn còn đang nức nở nên câu hỏi mang chút nghẹn ngào. Câu hỏi của cậu giống như lưỡi dao sắc bén cứa vào lòng Trường Hoan, máu chảy đầm đìa.

Cho tới bây giờ cô cũng không dám nói, trước đây không dám, hiện giờ cũng không dám.

“Ha ha, Trường Hoan à, chuyện cô làm, ngay cả cô cũng không dám thừa nhận, có phải tự cô đều cảm thấy chột dạ đuối lý đúng không?”

Lục Hường Viễn đợi mãi không thấy Trường Hoan trả lời, vừa bực vừa tức, từ đầu đến cuối, cô không phản ứng gì với lời anh ta nói, cô càng như vậy thì con tức trong lòng anh ta càng lớn.

Hai mắt Lục Hường Viễn đỏ ngầu, anh ta trừng mắt nhìn Nhiếp Trường Hoan, chỉ cảm thấy một nỗi không cam lòng bùng lên thiêu đốt trái tim anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22-2: Anh ta buông tha cho cô, ai tới buông tha cho anh ta? 2

“Hương Viễn, chúng ta hủy bỏ hôn ước đi.”

Nhiếp Trường Hoan vốn vẫn còn cúi đầu bỗng nhiên ngẩng mặt nhìn về phía anh ta, đôi mắt trắng đen lầy, trong suốt tươi đẹp, rồi lại chứa đựng vẻ mờ mịt và mê mang, làm người cảm thấy thương xót.

Lục Hương Viễn chợt nghe thấy lời ấy, đầu tiên là ngẩn ra, sau lại cười lạnh một tiếng.

Đây chẳng phải là lần đầu tiên anh ta nghe cô nói như vậy, không biết cô đã nói câu này bao nhiêu lần rồi nhỉ?

“Hủy bỏ hôn ước sao? Tôi nói cho cô biết, Nhiếp Trường Hoan, trên đời này làm gì có chuyện đơn giản như vậy? Cô đã phản bội tôi, làm mấy chuyện khiến người buồn nôn như vậy mà còn muốn phủi mông một cái rồi đi à? Không có cửa nhé! Cho dù chết, cô cũng phải chết bên cạnh Lục Hương Viễn này!”

Thẩm Bội Nghi nhìn không được nữa, xoay người ngồi dậy, “Hương Viễn à, dù sao đi cũng nhìn cháu lớn lên, hơn nữa tình cảm giữa cháu với Trường Hoan đâu phải một sớm một chiều, cháu hãy nể tình phần tình cảm này mà buông tha cho Trường Hoan của dì, dì cầu xin cháu...”

“Dì Thẩm, cháu không làm được!” Lục Hương Viễn siết chặt nắm đấm, ánh mắt đỏ bừng tràn đầy tơ máu.

Anh ta buông tha cho cô, vậy ai tới buông tha cho anh ta?

Anh ta không thể bỏ qua khúc mắc này, vĩnh viễn không thể bỏ qua được, người con gái mà anh ta yêu thương lại cùng người đàn ông khác sinh ra một nghiệt chủng.

Nhưng đáng buồn hơn là, chuyện đã tới mức này rồi mà anh ta vẫn không thể, vẫn không muốn từ bỏ cô.

“Hương Viễn, coi như dì cầu xin cháu được không...”

Thẩm Bội Nghi giả vờ muốn xuống giường quỳ xuống, Trường Hoan ôm chặt lấy bà, cô không muốn bà quỳ trước Lục Hương Viễn, “Mẹ, mẹ không cần làm như vậy, việc này tự con sẽ giải quyết...”

Đâu Đâu thấy bà như vậy liền sợ hãi khóc lên, Thẩm Bội Nghi không để ý gì nữa, bà đau lòng ôm lấy Đâu Đâu, một già một trẻ ôm nhau khóc làm cho người ta không đành lòng.

Nước mắt Trường Hoan rơi như mưa, Lục Hương Viễn đã nói một câu rất đúng, cô là đầu sỏ gây nên mọi chuyện, tất cả mọi thứ đều do cô gây ra, cô sai rồi...

Nhiếp Trường Tinh vừa không cam lòng lại ghen ghét nhìn Lục Hương Viễn và Nhiếp Trường Hoan, móng tay được gọt giữa tí mị gần như đâm thủng lòng bàn tay cô ta.

Cô ta luôn nghĩ rằng, hôm nay sẽ là ngày mà Lục Hương Viễn rũ bỏ mọi quan hệ với Nhiếp Trường Hoan, nghĩ rằng, cuối cùng thì cô ta cũng sẽ được như ý nguyện mà cô được trái tim của Lục Hương Viễn, nhưng câu trả lời của anh ta đã đánh tan tất cả ảo tưởng của cô ta.

“Lục Hương Viễn!”

Lục Hương Viễn chau mày, vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn về phía Nhiếp Trường Tinh, còn chưa nói gì, chỉ nghe “bốp” một tiếng, liền ăn ngay một cái tát của Nhiếp Trường Tinh.

“Lục Hương Viễn, anh là đồ vô lương tâm!” Nhiếp Trường Tinh vừa tức vừa giận lên án, “Em, hơn mười tuổi đã đi theo anh, vậy mà anh lại bảo đáp em như thế này sao...”

“Nhiếp Trường Tinh, có phải cô bị điên rồi hay không?” Mắt Lục Hương Viễn đỏ ngầu, siết chặt lấy tay Nhiếp Trường Tinh, cúi đầu, nghiêng răng nghiêng lợi cắn cô ta.

“Em có bị điên cũng là do anh ép em, Lục Hương Viễn, anh lại vì người phụ nữ dè tiện này mắng em, đánh em, anh còn có lương tâm hay không?” Nhiếp Trường Tinh nghĩ đến những lời nói và hành động vừa rồi của Lục Hương Viễn, cuối cùng không nhịn được nữa mà che mặt gào khóc.

Sắc mặt Lục Hương Viễn khó coi đến cực điểm.

Nhiếp Trường Hoan im lặng nhìn tròn cười trước mặt, chẳng hiểu sao lại thấy sáng khoái vô cùng.

Đột nhiên cô phát hiện, chút lưu luyến của cô đối với Lục Hương Viễn cuối cùng cũng biến mất không còn chút dấu vết nào. Thật ra, đáng lẽ từ lúc anh ta ra tay muốn giết Đâu Đâu thì cô đã nên hết hy vọng rồi, nhưng mọi việc không dễ dàng như thế, có nói thế nào thì chuyện tình cảm giữa cô với anh ta không phải là chuyện chỉ trong một sớm một chiều, nó là mối tình đầu, là những kỷ ức tốt đẹp nhất của cả một thời niên thiếu của cô...

Chương 23-1: Bọn họ đã không quay lại được... 1

Tại sao anh ta lại trở thành một người đàn ông lạnh lùng như vậy? Tại sao cô lại vì anh ta mà nhẫn nhịn lâu như thế? Có nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra.

Trường Hoan không muốn tiếp tục nghe bọn họ tranh cãi ầm ĩ nữa, xoay người chỉ ra cửa, thân nhiên nói, “Muốn khóc thì ra ngoài khóc, muốn ồn ào thì ra ngoài mà ồn ào, nơi này là bệnh viện, cũng không phải biệt thự nhà họ Nhiếp mà mặc cho mấy người nổi điên như thế!”

“Trường Hoan, mẹ vợ tương lai sinh bệnh, tôi lấy thân phận con rể ở lại chăm sóc bà ấy chẳng lẽ không đúng sao?”

Dứt lời, Lục Hường Viễn tìm một chiếc ghế ngồi xuống.

Anh ta không chịu đi, Nhiếp Trường Tinh càng sẽ không đi, còn mặt dày vô sỉ mà ngồi xuống cái ghế bên cạnh Lục Hường Viễn.

Nhiếp Tuấn nhìn cảnh này thì cảm thấy mắt mắt vô cùng, không khỏi nhíu mày nhìn về phía Nhiếp Trường Tinh, “Trường Tinh, con với mẹ con về nhà trước đi!”

“Con không về! Chị sinh bệnh, con thân làm em gái tất nhiên phải ở lại chăm sóc chị ấy!”

Nhiếp Trường Tinh bị nuông chiều quen rồi nên ngay cả lời Nhiếp Tuấn nói cũng không nghe, nghe cô ta nói vậy Nhiếp Tuấn liền thay đổi sắc mặt, Tàn Phuong Hoa vội vàng mở miệng, “Trường Tinh, sao lại nói chuyện với cha như vậy? Con xin lỗi cha con ngay đi!”

Từ trước đến nay Nhiếp Trường Tinh rất thông minh, nghe bà ta nói vậy liền hiểu ý, vội vàng đến bên người Nhiếp Tuấn, ôm lấy cánh tay của ông ta làm nũng xin lỗi.

Nhiếp Tuấn rất thích dáng vẻ này, sắc mặt dịu đi rất nhiều.

Nhiếp Trường Hoan xoa mái tóc mềm mại của Đầu Đầu, nhìn màn cha con thâm tình của Nhiếp Tuấn cùng Nhiếp Trường Tinh, không khỏi buồn bã xót xa, bao nỗi niềm nổi lên trong lòng, mãi cũng không thể bình tĩnh lại được. Cô ngơ ngẩn đứng lên, tới trước mặt Lục Hường Viễn, ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn anh ta, hôm nay, đây là lần đầu tiên cô nhìn thẳng vào anh ta.

Có lẽ, đây cũng là lần đầu tiên trong suốt một thời gian dài mà cô bình tĩnh, không mang theo một tia tủi thân hoặc không cam lòng, không một tia oán hận hay hối tiếc nhìn anh ta.

Mà về mặt này của Trường Hoan lại làm cho trái tim của Lục Hường Viễn lệch đi một nhịp.

Anh ta đã quên mất, không biết đã bao nhiêu lâu rồi anh ta chưa được thấy ánh mắt trong trẻo này của cô, chính đôi mắt cô là lý do khiến lúc trước anh ta động lòng, không phải sao? Mấy năm nay rốt cuộc anh ta đã làm những gì? Mấy năm nay hai mắt anh ta đều bị khuất nhục che lấp, vậy nên không còn nhìn thấy những điều tốt đẹp của cô.

“Lục Hường Viễn, nói cho cùng thì anh yêu người phụ nữ như chị ta vì cái gì? Chẳng phải anh nói chị ta là một người phụ nữ đề tiện đáng ghê tởm sao?”

Nhìn hai người cứ đứng đó nhìn nhau không nói chuyện, Nhiếp Trường Tinh ghen tị không thôi, cô ta nhìn không được mà mở miệng phá vỡ yên lặng giữa hai người.

Lục Hường Viễn lại giống như không hề nghe thấy, Nhiếp Trường Hoan cũng cười nhạt, cô nhìn Lục Hường Viễn, nhẹ nhàng hỏi một câu, “Đúng vậy, em là một người phụ nữ đề tiện đáng ghê tởm như vậy, anh còn yêu em làm cái gì?”

“Thì sao? Tôi luôn có cách để xóa bỏ hoàn toàn những thứ dơ bẩn trên người cô...”

Nhiếp Trường Hoan nghe thấy câu trả lời của anh ta, nụ cười nhạt nơi khóe môi cô cũng chậm rãi biến thành mỉa mai tự giễu.

Cô biết, dù có tiêu tốn thời gian của cả một đời thì anh ta cũng không thể vượt qua được khúc mắc này, cô cũng biết, cô không thể bỏ mặc Đầu Đầu, vậy nên, nhất định cô phải cắt đứt đoạn tình cảm này.

Hơn nữa, còn chuyện anh ta lên giường với Nhiếp Trường Tinh khi mà cô ta chưa đến mười lăm tuổi.

Đây cũng là một khúc mắc mà cô không thể vượt qua nổi!

“Nhưng mà, em không muốn, Lục Hường Viễn, đúng là em đáng ghê tởm thật, nhưng mà người đàn ông lên giường cùng một đứa bé vị thành niên mười

lăm tuổi như anh thì tốt đẹp hơn em là bao?”

Bạn đang đọc truyện *Ôm Láy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23-2: Bọn họ đã không quay lại được... 2

Trường Hoan nói xong còn có ý quay mặt liếc Nhiếp Trường Tinh một cái thật sâu.

Nhiếp Trường Tinh và Tần Phuong Hoa đều chột dạ tránh đi cái nhìn chăm chú của cô.

Nhiếp Tuấn khôn khéo bao nhiêu, nghĩ cũng chẳng cần nghĩ liền hiểu được những lời này của Nhiếp Trường Hoan, hiểu được ý cô trong lời nói này là gì, sắc mặt ông ta lập tức khó coi.

Phòng bệnh im phăng phắc, không ai mở miệng nói chuyện.

...

Nhiếp Trường Hoan nhìn phía cửa sổ, những tia nắng hè chói chang vô cùng, làm người ta không mở nổi mắt, ánh mắt cô cũng mờ đi, nhìn thứ gì cũng mơ mơ hồ hồ.

Mơ hồ giống như trở lại nhiều năm trước, cũng là một ngày nắng đẹp như thế này, Lục Hường Viễn cầm tay cô, hai người một trước một sau đi trên con đường đá nhỏ, khi đi ngang qua quầy bán quà vặt, cô nói khát, anh ta liền mua cho cô một cây kem năm tệ, xé vỏ ra đặt bên miệng cô, sau đó liền cười ngây ngô nhìn cô ăn.

Buổi chiều nóng bức như vậy, ngay cả ve sầu cũng lười muốn kêu, vậy mà không khí bao quanh cô lại mát lạnh và ngọt ngào như mật, nói thật cô đã nghĩ rằng phần ngọt ngào này sẽ kéo dài cả đời. Nhưng bánh xe thời gian mới chuyển động mấy vòng, tuổi già còn chưa đến thì những ngọt ngào đó đã vỡ thành mảnh nhỏ, biến mất chẳng còn chút dấu vết trong “hiện tại”.

Vì níu kéo bao nhiêu năm tình cảm, vì lời giao phó của bà Lục trước khi mất, cô không ngừng tạm nhân nhượng, ần nhẫn nghe lời, nhưng mãi đến giờ phút này, cô mới phát hiện, không thể níu kéo được, không thể quay trở lại, tất cả đều không thể quay trở lại được.

Bức tường tình cảm của cô và Lục Hường Viễn đã hoàn toàn sụp đổ, giữa hai người là cả một vực sâu không đáy, cô không thể đi qua, anh ta cũng không cách nào đi tới, cuối cùng sẽ có một ngày, hai người sẽ quên đi mọi thứ, sẽ chẳng còn chút lưu luyến gì.

“Hường Viễn, em từng nghĩ rằng, chỉ cần em nguyện ý tạm nhân nhượng vì lợi ích chung, luôn nhẫn nhịn như thế thì cuối cùng sẽ có một ngày làm anh cảm động, và rồi chúng ta có thể giống như quá khứ, hạnh phúc bên nhau, nhưng mà, anh một lần lại một lần đập nát mong ước đó của em. Dù em có vì cái gì mà làm mấy việc có lỗi với anh trước đây thì mấy năm nay, những việc mà em làm đã đủ, đủ để trả cho anh, từ nay về sau, chúng ta không còn nợ nần gì cả, không còn liên quan gì nữa, kết thúc, thực sự kết thúc.”

Nhiếp Trường Hoan bình tĩnh nói xong, liền ấn xuống chuông báo động ở đầu giường, hộ sĩ rất nhanh đi tới.

“Mẹ tôi cần được nghỉ ngơi, phiền cô mời mấy vị này đi ra ngoài được không?”

Trường Hoan nói xong, hộ sĩ lập tức lịch sự mời nhóm người Nhiếp Tuấn đi ra ngoài, Lục Hường Viễn không nói gì chỉ xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, Nhiếp Trường Tinh oán hận trừng mắt nhìn Trường Hoan một cái rồi mới bước ra ngoài.

Cuối cùng cũng yên tĩnh.

Thẩm Bội Nghi mệt mỏi nằm trên giường, Đầu Đầu ngủ thiếp đi trong ngực Trường Hoan, lúc này trong đầu cô vẫn còn hỗn loạn một mảnh.

Ánh mắt oán độc giống như muốn ăn tươi nuốt sống của Nhiếp Trường Tinh khiến cô cảm thấy vừa nhức cười vừa ghê tởm, rõ ràng người bị cướp cha là cô, người không có gia đình cũng là cô, dựa vào cái gì mà một người luôn đi hại người như Nhiếp Trường Tinh lại luôn lấy bộ mặt của người bị hại xuất hiện trước mặt cô như thế?

Trên đời này vẫn luôn không thiếu những người bỏ đá xuống giếng, đuổi tận giết tuyệt như cô ta, nếu không thì sao mỗi ngày giới truyền thông lại có thể tung ra một loạt vụ ngoại tình cùng chiếm đoạt tài sản như thế chứ? Không thể thì vì sao lại có mấy chuyện đã lừa hôn còn gây ra án mạng trên truyền hình? Có lẽ trong mắt những người đó thì người không vì mình sẽ bị trời tru đất diệt.

Nhiếp Trường Hoan nhìn không được mà thở dài thành tiếng. Vốn dĩ Thẩm Bội Nghi đang lo lắng cho Trường Hoan nên có làm sao cũng không ngủ được, giờ lại nghe thấy cô thở dài liền ngồi dậy kéo tay cô, nhìn cô đầy lo lắng.

“Trường Hoan, con và Hường Viễn...”

“Mẹ, từ nay về sau, con và Hường Viễn không còn quan hệ gì nữa.”

Thảm Bội Nghi thở dài, bà chưa bao giờ nghĩ đến, con gái bà và Lục Hường Viễn sẽ đi đến nông nỗi này

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24-1: Quý nhân của cô 1

“Trường Hoan, mẹ không biết Hường Viễn... Hường Viễn lại có thể biến thành như vậy... Hơn nữa, nó vẫn luôn rất tốt với Đâu Đâu...”

“Mẹ, con và Lục Hường Viễn mà cứ tiếp tục giằng vò nhau như vậy thì cả hai bên đều phải chịu tổn thương.”

“Nhưng mà tình cảm nhiều năm như vậy, con... Thật sự có thể bỏ xuống sao?”

Thảm Bội Nghi hiểu rõ con gái mình, từ nhỏ, Trường Hoan đã là một người trọng tình trọng nghĩa, nhà họ Lục đối với mẹ con bọn họ là ân nhân lớn, hơn nữa, Trường Hoan còn tự mình đáp ứng nguyện vọng của bà Lục trước khi chết, bây giờ, con bé lại phải làm một người thất tín bội nghĩa...

“Mẹ, mẹ đừng hỏi.”

Nhiếp Trường Hoan nhủ mảy mòi, cô không biết nên trả lời Thảm Bội Nghi thế nào, cô là người chứ có phải cỏ cây đâu, tất nhiên không thể nói buông liền buông ngay được, nhưng mà không làm như vậy, cô còn có thể làm gì?

Cô và Lục Hường Viễn là thanh mai trúc mã chân chính, lưỡng tình tương duyệt, hai người hẹn ước cả đời dưới sự chứng kiến của gia đình hai bên, cô vốn tưởng rằng, nhiều năm như vậy, tình cảm của bọn họ đã vô cùng bền vững, không thể phá vỡ.

Cho nên cô nguyện ý vì anh ta gạt bỏ mọi khó khăn, vì anh ta mà đánh đổi tất cả, nhưng mà thật sự không ngờ được, sau khi cô đã đánh đổi tất cả như thế thì anh ta lại không thể chấp nhận con người không còn trọn vẹn của cô nữa.

Thâm tình và thể non hẹn biển thì sao chứ? Chỉ cần đứng trước một cơ thể bị tàn phá đơ bản đều sẽ tự biến thành chuyện nực cười và dối trá, yếu ớt không chịu nổi.

Từ đầu đến cuối, anh ta chưa bao giờ thử nghĩ cho cô, chưa từng nghĩ rằng, có lẽ cô cũng không muốn làm như vậy, hay thực ra cô có nỗi khổ riêng mới làm thế, nỗi khổ không thể nói nên lời. Cái mà anh ta coi trọng nhất trong lòng chính là “đồ vật” vốn còn nguyên vẹn chỉ chờ anh ta đến hưởng thụ bỗng nhiên bị người ta cướp đi.

Trái tim anh ta vĩnh viễn bị phần nộ và lòng đố kỵ lấp đầy, mà cô đối với Lục Hường Viễn có ý nghĩa gì, chỉ sợ anh ta đã sớm quên từ lâu, nói cho cùng thì trên đời này có thể tìm được một người vẫn luôn không phụ mình đã ít lại càng ít.

Cô đã từng cố chấp níu kéo, muốn bù đắp lại tất cả, hèn mọn đến cả khi tận mắt thấy anh ta lên giường với người phụ nữ khác cũng không nói một lời, nhưng mà, không ai quan tâm tới sự níu kéo kia của cô, càng không ai thấy đau lòng cho phần hèn mọn kia của cô.

Nếu đem chuyện này nói với người ngoài, tin chắc rằng người ta sẽ chỉ có một phản ứng, đó là, cô nàng Nhiếp Trường Hoan này ngu đến mức chẳng đáng để đồng tình.

Nhưng mà, cô chỉ là một người phụ nữ bình thường, một người phụ nữ gốc gác có thể vì người đàn ông mình yêu thương nhẫn nhịn, chịu đựng bỏ qua tất cả, nhẫn nhịn mà chấp nhất níu kéo.

Nhưng thực ra, trái tim cô không kiên cường đến thế, cô không thể mạnh mẽ đến có thể thừa nhận mọi biến đổi trong tương lai mà mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh, cô cũng không thể vừa chịu đựng anh ta nhục nhã chà đạp mình vừa đồng ý gả cho anh ta, làm vợ anh ta được. Ngoại trừ ân đoạn nghĩa tuyệt* thì cô thực sự không còn lựa chọn nào khác nữa.

*Ân đoạn nghĩa tuyệt: cắt đứt tình nghĩa.

Dù cho lựa chọn này có vô cùng khó khăn đi chăng nữa.

Thảm Bội Nghi nhìn đáng về mặt hồn của cô, trong lòng khó chịu vô cùng, nghĩ đến cô còn đang bệnh mà còn bị Nhiếp Trường Hoan đánh, không khỏi vừa đau lòng lại thương tiếc.

“Trường Hoan, con về nghỉ ngơi trước đi, Đâu Đâu có mẹ chăm sóc, con trở về ngủ một giấc rồi, còn vết thương trên mặt nữa, đừng quên nhờ hộ sĩ chườm đá nhé.”

Trường Hoan không đồng ý nhưng mà Thẩm Bội Nghi khẳng khái như vậy, cô không muốn lại để bà lo lắng, hơn nữa Đầu Đầu đã ngủ rất say rồi nên gật đầu, đứng dậy rời khỏi phòng bệnh. Khi xuống tầng, chuông điện thoại vang lên, là của chị Triệu, người quản lý đã lâu không liên hệ với cô.

Giọng nói kích động xen lẫn vui sướng của chị Triệu truyền qua di động, chị ấy nói rất nhanh như bắn súng liên thanh, Trường Hoan đến ngay cả cơ hội xen vào cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chủ: Daddy Mau Tới Cưới Mommy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24-2: Quý nhân của cô 2

Trường Hoan lẳng lặng nghe chị Triệu nói, cảm xúc kích động của chị cũng lây nhiễm cô, làm khóe miệng cô không khỏi cong lên.

Chị Triệu nói chị vừa trở lại Thịnh Nguyên, vẫn làm quản lý của cô, từ nay về sau sẽ toàn quyền xử lý tất cả việc diễn xuất của cô.

Nhà sản xuất từng có ý định xấu xa với cô đêm đó, không chỉ bị một người không rõ danh tính đánh cho gần chết, mà còn không biết bị ai đào ra những scandal trong quá khứ. Hiện giờ người trong giới đều tránh né ông ta, không ai dám tiếp tục có quan hệ với ông ta, những gì mà ông ta xây dựng sau nửa đời lẩn lộn trong giới giải trí này hoàn toàn sụp đổ chỉ trong một đêm.

Trường Hoan nghe thấy mấy tin tức này, trong lòng không khỏi kinh ngạc, tại sao có thể như vậy? Cuộc đời vốn dĩ tối tăm không ánh sáng của cô, cuộc đời giống như đi đến bước đường cùng này tại sao bỗng nhiên lại có chuyển biến lớn như thế?

“Trường Hoan, em gặp được quý nhân rồi, rất nhanh thôi, tin chị đi, không lâu nữa đâu em sẽ nổi tiếng!”

Vừa nghe đến hai chữ “quý nhân”, Nhiep Trường Hoan theo bản năng nghĩ tới người đàn ông kia...

Chỉ là người có quyền thế giống như anh muốn loại phụ nữ nào chẳng có? Lần trước cô không nể mặt mà từ chối anh như vậy, làm sao anh có thể giúp cô được chứ...

Có lẽ tâm lý những kẻ có tiền này đều khó đoán như vậy, thứ không chiếm được càng muốn tìm mọi cách để có được, có khi trong mắt anh, việc cô cự tuyệt chẳng qua chỉ là chiều lạt mềm buộc chặt, là muốn thả dây câu dài để bắt con cá lớn.

Nhiep Trường Hoan bỗng nhiên không dám nghĩ tiếp nữa, điện thoại của chị Triệu giống như mang đến hy vọng cho cuộc sống của cô, nhưng đồng thời cũng làm cô mê mang hơn, không biết tương lai chờ đón cô rốt cuộc là chuyện tốt hay là chuyện xấu.

“Trường Hoan, em cứ nghỉ ngơi cho tốt trước, bây giờ chị còn nhiều việc chưa giải quyết xong, qua vài ngày em trở về công ty, chúng ta bàn lại về kế hoạch tương lai của em. Nói tóm lại em phải tin chị, lần này chị nhất định sẽ giúp em trở thành ngôi sao sáng nhất trong giới giải trí!”

Trường Hoan nói cảm ơn chị, chị Triệu vội vàng cúp máy.

Sau khi Trường Hoan tắt điện thoại, lại ngơ ngẩn nhìn ra ngoài song cửa sổ trước hành lang. Cô cảm di động, nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, không biết đã đứng bao lâu, suy nghĩ lung tung bao lâu, ngay cả khi Tổng Hằng đi qua cô cũng không phát hiện.

Tổng Hằng nhảy bén, chỉ liếc mắt một cái là thấy ngay một bên má cô bị sưng và đỏ, anh ta trầm mặc một lát, cảm lấy di động, gọi một cuộc điện thoại.

Trường Hoan không ngờ Giang Thiếu Huân lại tới bệnh viện.

Mà sự xuất hiện của anh cũng chứng thực cho những nghi ngờ vô căn cứ trong lòng cô, khẳng định quý nhân trong miệng chị Triệu chính là anh.

Có điều, nói cho cùng thì mục đích anh đối phó với Từ Phong là gì?

Tóm lại, Trường Hoan không dám tự mình đa tình cho rằng Giang Thiếu Huân vì muốn trút giận cho cô nên mới làm vậy.

Trường Hoan còn chưa kịp nói tiếng cảm ơn, Giang Thiếu Huân đã ác độc mở miệng.

“Nhiep Trường Hoan, ngay cả tôi cũng phải thừa nhận diễn xuất của cô thực sự rất tốt!”

“Tôi không hiểu ý của anh!”

Trường Hoan lẳng lặng nhìn anh một cái, quay mặt đi cho bác sĩ chườm đá lên vết thương trên mặt mình.

“Hon nữa, tôi diễn thì có liên quan gì đến anh đâu, tôi bắt anh xem tôi diễn sao?”

Tự nhiên chạy tới đây lúc đêm hôm khuya khoắt, còn mang theo bác sĩ vào, vết thương trên mặt cô chẳng qua chỉ là một vết cào, cần gì phải kéo cả viện trưởng tự mình đến khám cho cô chứ?

Viện trưởng kiểm tra xong vết thương trên mặt cho Trường Hoan, để lại một lọ thuốc thoa ngoài da liền rời khỏi.

Giang Thiếu Huân ung dung ngồi trên chiếc sofa duy nhất trong phòng bệnh, đôi mắt sâu thẳm khó lường, bình tĩnh nhìn Trường Hoan, biểu tình nửa tìm tòi nghiên cứu nửa nghiền ngẫm này làm cho người ta không đoán được rốt cuộc anh đang nghĩ gì trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chủ: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25-1: Vẫn luôn bên cạnh cô 1

“Sao? Không muốn nói với tôi chuyện vết thương trên mặt cô à? Nếu bịa chuyện đúng một chút thì có khả năng tôi sẽ tin cô đấy.”

Vừa nghe Giang Thiếu Huân nói, chẳng hiểu sao Trường Hoan lại cảm thấy mũi hơi đau, đau khổ vẫn luôn cất giữ trong đáy lòng liền không khống chế được mà dâng lên, nước mắt chảy xuống không hề báo trước, rõ ràng không thể khống chế được.

Đột nhiên nhớ tới năm cô mười chín tuổi, nếu lúc đó cô không bước ra bước chân kia thì tất cả những chuyện hôm nay cũng sẽ không xảy ra, nhưng mà, đòi người làm gì có chữ “nếu”...

Mọi chuyện hỗn loạn xảy ra hôm nay không khác gì một tảng đá khổng lồ đè bẹp cô dưới đất. Cô không thể bảo vệ mẹ mình và Đầu Đầu, cô trở mắt nhìn họ bị ức hiếp mà bất lực, không thể làm gì.

Người từng yêu cô hiện giờ đã hoàn toàn thay đổi, hơn nữa cô cũng không có gì để dựa vào, giống như một con thuyền nhỏ lênh đênh trôi dạt trên đại dương rộng lớn, cô không tìm thấy phương hướng và mãi mãi cũng chẳng tìm ra cách để cập bờ.

Có lẽ vì vậy nên cô mới vì một câu nói của Giang Thiếu Huân mà đột nhiên mất khống chế như thế.

Cô không biết tại sao mình lại như vậy, từ trước đến nay cô cũng không phải người hay khóc, nhìn cô yếu đuối thế thôi chứ từ nhỏ cô đã trải qua biết bao biến cố, cô không phải một người yếu ớt, vậy mà giờ phút này lại không thể kìm nén được mà bật khóc thành tiếng.

Trường Hoan cố hết sức muốn ngăn nước mắt lại, nhưng vô ích, nước mắt càng rơi càng nhiều, cô khóc như một đứa bé phải chịu nhiều oan ức.

Cô không muốn nói cho anh những vết thương trên người đến từ đâu, cô không muốn nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Cô chỉ biết một điều, Nhíp Trường Tinh sẽ còn tiếp tục dây dưa quấy rầy cô, sau này cuộc sống của cô vẫn sẽ hỗn loạn, nhốn nháo.

Cô không muốn vạch ra vết thương của mình một lần nữa, đặc biệt còn là trước mặt Giang Thiếu Huân.

Cô và anh không thân cũng chẳng quen, từ đầu đến giờ anh vẫn luôn chán ghét cô như vậy, anh luôn cho rằng cô là một người phụ nữ bụng dạ khó lường, cho nên cô càng không muốn lộ ra phần yếu ớt trước mặt anh.

Nhưng vì sao, vì sao lại khóc trước mặt anh như vậy, khóc đến không thể kiềm chế?

Chắc anh sẽ nghĩ cô đang diễn khổ diễn sò để anh chú ý? Người đàn ông cay nghiệt mà tàn nhẫn này luôn dốc hết sức mà nhắc nhở cô rằng cô có bao nhiêu ghê tởm, chỉ là nếu anh đã ghét loại phụ nữ như cô thì cần gì phải giúp đỡ cô hết lần này đến lần khác chứ?

Thấy cô đột nhiên khóc dữ dội như vậy, Giang Thiếu Huân không khỏi nhú mày nhìn cô, không thể không nói, lúc cô khóc thật đúng là lay động lòng người.

“Tôi mới hỏi cô một câu mà cô đã khóc thành như vậy, cứ như tôi bắt nạt cô không bằng.”

Giang Thiếu Huân vừa dứt lời, Tổng Hằng cầm mấy tập tài liệu đi vào, vừa tiến vào đã thấy Trường Hoan khóc lóc như thế liền theo bản năng mà liếc Giang Thiếu Huân một cái.

Không biết cậu chủ của anh ta đã làm chuyện không bằng cảm thú gì mà khiến con gái nhà người ta khóc thành như vậy nhỉ? Nhìn cô khóc thế này, thật sự khiến người ta đau lòng.

Giang Thiếu Huân thấy ánh mắt của Tổng Hằng nhìn mình liền lập tức sa sầm mặt lại.

Tổng Hằng nhanh chóng đặt tài liệu xuống, thông minh mở cửa đi ra ngoài.

Giang Thiếu Huân cũng không để ý đến Trường Hoan, mặc cho cô ngồi khóc ở đó, còn anh bắt đầu lật xem các tập tài liệu, nhưng cũng chỉ là tùy tiện đọc, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu liếc Trường Hoan một cái.

Sau lần thứ n Giang Thiếu Huân ngẩng đầu lên nhìn Trường Hoan thì cuối cùng Trường Hoan cũng chậm rãi ngừng khóc, chỉ im lặng ngồi đó ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chủ: Daddy Mau Tới Cưới Mommy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25-2: Vẫn luôn bên cạnh cô 2

Khi một người quá mức đau khổ, có lẽ họ không cần một cái ôm an ủi hay lời khuyên nào, cái mà họ cần nhất là một không gian yên tĩnh để phát tiết những cảm xúc trong lòng.

Giang Thiếu Huân đọc xong tài liệu, tùy ý ký mấy bản, ngẩng đầu nhìn phía Trường Hoan lại phát hiện người phụ nữ này đã ngủ từ bao giờ, cô cuộn tròn người lại, hai tay ôm lấy đầu gối, giống như một đứa bé cực kỳ thiếu hụt cảm giác an toàn.

Người phụ nữ này... vừa vô cùng cố chấp lại không được tự nhiên, một mình im lặng khóc, khóc xong lại im lặng ngủ, không biết cô đã chịu bao nhiêu uất ức, ăn bao nhiêu khổ mới tạo nên tính cách ẩn nhẫn như vậy.

Giang Thừa Huân nhìn Nhiếp Trường Hoan ngủ không hề phòng bị, tóc mai hỗn độn dán vào khuôn mặt nhỏ nhắn, trên mặt còn vương nước mắt, lông mày nhíu lại, đôi môi anh đào hơi hơi vênh lên, hồng nhuận mà đầy đặn, giống như đang chờ anh đặt lên đó một nụ hôn.

Nhiếp Trường Hoan khi ngủ dường như hấp dẫn hơn so với lúc cô tỉnh táo, ít nhất thì ngoan ngoãn hơn lúc thức nhiều, cũng vừa mắt hơn.

Thật ra anh cũng không phải người đàn ông ham mê sắc đẹp, từ trước đến nay đối với phụ nữ anh càng bắt bẻ.

Nhưng mà Nhiếp Trường Hoan không giống với mấy người đẹp khác, nét đẹp của cô tuy rằng chói mắt, nhưng lại an tĩnh, cô không bao giờ cố ý phô bày khuôn mặt đẹp đến nao lòng của mình nhưng vẻ đẹp ấy vẫn vô tình lộ ra, những gì tự nhiên thì càng khiến lòng người lay động.

Đôi môi mỏng của Giang Thiếu Huân cong lên, kim lòng không được mà vuron tay, chạm vào khuôn mặt non mềm của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Trường Hoan ngủ say không biết gì, chỉ theo bản năng giờ tay đẩy bàn tay đang đặt trên mặt mình, Giang Thiếu Huân thừa dịp nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô trong lòng bàn tay.

Trường Hoan nói mấy câu vô nghĩa gì đó, sau đó mơ mơ màng màng ngủ tiếp.

Khi Trường Hoan tỉnh lại là lúc mặt trời đã lên cao.

Cô có chút không thể tin được nhìn Giang Thiếu Huân đang ngủ say, anh ghé vào bên giường cô, nắm lấy một bàn tay của cô, ngủ rất say, nhưng hình như không thoải mái nên mày vẫn luôn nhíu lại.

Anh... Cứ ngủ như vậy cả đêm? Trường Hoan không khỏi mím môi, ánh mắt có chút phức tạp nhìn khuôn mặt tuấn tú đang ngủ say của anh, anh là cậu chủ sống an nhàn sung sướng mà có thể chịu được khổ thế này?

Trường Hoan do dự không biết có nên đánh thức anh hay không, nhưng nhìn thấy tóc anh lộn xộn, áo sơ mi cũng có nếp nhăn, ngủ rất sâu, cô lại có chút không nỡ đi đánh thức anh.

Nhiều năm như vậy, cô vẫn cố gắng sống thật kiên cường, không dám để cho mình ngã bệnh, sợ không ai chăm sóc mẹ và Đầu Đầu, không ngờ rằng lần đầu tiên sinh bệnh nằm viện, người luôn bên cạnh cô cả buổi tối lại là Giang Thiếu Huân.

Trong lòng Nhiếp Trường Hoan có chút xúc động, nghĩ đến tối hôm qua mình luôn khóc, khóc đến mệt rồi ngủ thiếp đi...

Một đêm dài như vậy, anh lại có thể luôn bên cô, trong lòng Trường Hoan bỗng nhiên dâng lên chút cảm xúc phức tạp khó có thể nói nên lời.

Cô lại chợt nghĩ đến, nếu không phải Giang Thiếu Huân, cô cũng sẽ không dính mưa mà phát sốt, sau đó nằm bệnh viện.

Cho dù anh ở bên cô một đêm thì sao, cứ coi như lời xin lỗi của anh là được.

Nhưng mà, người như Giang Thiếu Huân là ai, trong từ điển của anh sẽ có hai chữ xin lỗi này sao?

Trường Hoan không phải đứa trẻ con, Giang Thiếu Huân giúp đỡ cô hết lần này đến lần khác như vậy, nếu nói anh chẳng có mục đích gì thì rõ ràng không ai tin được, không bao giờ có một khả năng như thế.

Vậy thì, mục đích của anh là gì?

Người đàn ông giống như anh muốn loại phụ nữ nào mà chẳng có, cần gì phải đến tìm một người phụ nữ luôn cự tuyệt không nể mặt anh như cô chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ôm Láy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Càng ngày cô càng sợ anh

Hơn nữa, trong mắt những kẻ giàu có và bọn quý tộc, Nhiếp Trường Hoan chỉ là một diễn viên quần mà thôi, cho dù Giang Thiếu Huân có hứng thú với cô thì anh chỉ muốn cô làm tình nhân của anh.

Mà tình nhân không phải điều cô muốn, cái cô muốn là loại tình yêu một đời một kiếp chỉ có hai người, làm sao Giang Thiếu Khanh có thể cho cô chứ?

Nếu đã không cho được thì cô chắc chắn sẽ không bao giờ hy vọng gì ở anh cả.

Trường Hoan nhếch môi cười khổ, lại nhìn khuôn mặt ngủ say của Giang Thiếu Huân một lần nữa, nhìn anh, cô không nhịn được mà vươn tay, muốn sờ mái tóc đen dày của anh một chút. Bàn tay cô còn chưa chạm đến tóc anh thì đúng lúc này, Giang Thiếu Huân nhú mày, ánh mắt chậm rãi mở ra.

Trường Hoan hoảng sợ, vội vàng rút tay lại, mặt cô đỏ bừng, đến tai cũng đỏ bừng lên, cô có cảm giác như vừa làm chuyện gì sai trái nhưng bị người bắt ngay tại trận vậy.

Những cử động nhỏ này của cô không thoát được đôi mắt của Giang Thiếu Huân nhưng anh lại như chưa nhìn thấy mà thản nhiên ngồi dậy, chẳng qua khóe môi hơi cong lên thành một nụ cười rất nhạt.

Trường Hoan có chút chột dạ nhưng cô không muốn anh phát hiện ra nên cố ý ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh, lúc này vì vừa mới ngủ dậy nên anh vẫn chưa tỉnh táo cho lắm, vẻ mặt lạnh lùng và khắc nghiệt thường ngày đã dịu đi, tạo cho người cảm giác thân cận hơn rất nhiều.

Giang Thiếu Huân đột nhiên nói, “Tôi muốn biết câu trả lời của cô, vẫn giống như hôm trước sao?”

Trường Hoan ngây ngẩn cả người, câu hỏi quá mức đột ngột khiến không biết phải trả lời anh như thế nào. Cô thật sự không nghĩ là anh vẫn hỏi cô lần thứ hai sau khi cô cự tuyệt thẳng thừng như thế.

“Tôi... Tôi không biết!”

“Vậy à. Tệ đấy, tôi cũng nhắc nhở cô một chút, bây giờ tôi là ông chủ của cô, hơn nữa, tôi còn giúp cô xử lý mấy kẻ có ý đồ xấu xa với cô, cho nên...”

“Anh nói cứ như họ có ý đồ xấu xa còn anh có ý đồ tốt không bằng.” Trường Hoan cúi đầu lầm bầm lầu bàu.

“Ít nhất thì tôi có thành ý hơn mấy người đó.”

“Vậy là tôi còn phải cảm ơn anh nữa chứ gì?”

“Không cần, dù sao thì tôi cũng là thương nhân, việc gì có lợi thì tôi mới làm.”

Nghe anh nói như vậy mắt Trường Hoan sầm lại. Đúng vậy, anh là thương nhân, thương nhân luôn coi trọng ích lợi, việc anh nói muốn cô làm tình nhân cũng chỉ là một vụ giao dịch mà thôi, cô có nghĩ gì trong lòng thì anh cũng chẳng thèm để ý.

Nhưng cô thực sự không muốn tự coi mình là thương phẩm mà đem đi mua bán với người khác.

Cô có tôn nghiêm và kiêu ngạo của riêng cô, nói vậy đến bản thân cô cũng cảm thấy buồn cười nhưng cô thực sự nghĩ như thế.

Giang Thiếu Huân thấy Trường Hoan chỉ cúi đầu mà không nói lời nào thì vẫn kiên nhẫn chờ đợi chứ không giục cô, cũng không có ý định cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

“Cô không cần phải trả lời tôi ngay bây giờ, tôi có đủ kiên nhẫn để chờ tới khi cô đưa ra lựa chọn chính xác nhất.”

Trường Hoan nghe anh nói vậy liền ngẩng đầu nhìn anh. Muốn nói gì thì anh đều nói hết rồi, cô còn nói gì nữa, chẳng lẽ nói cảm ơn? Cảm ơn anh đã cho cô thời gian để suy nghĩ ư?

Người đàn ông họ Giang này, càng ngày càng... Càng ngày càng khiến cô thấy sợ hãi.

Trường Hoan đột nhiên nhận ra, những gì mà anh nói, những gì mà anh làm gần đây đều đang chậm rãi hòa tan phòng tuyến mà cô dựng lên quanh tim

mình.

Một người có địa vị như anh, giờ lại là ông chủ của cô, nếu anh muốn cường thủ hào đoạt thì cô có thể làm gì chứ? Hơn nữa, hai người còn đã làm chuyện đó rồi, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chủ: Daddy Mau Tới Cưới Mommy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Trường Hoan, con định làm gì sau này?

Việc đầu tiên Trường Hoan làm sau khi xuất viện là tìm người quản lý của cô, chị Triệu.

Chị Triệu nói với cô, chị muốn lập lại kế hoạch cho sự nghiệp diễn xuất sau này của cô, vì vậy tạm thời chị sẽ không nhận bất cứ một hợp đồng diễn xuất hay quảng cáo nào nữa. Dù sao thì với mức độ nổi tiếng hiện nay của Nhiếp Trường Hoan thì quảng cáo lớn chắc chắn không có mà quảng cáo nhỏ có nhận hay không cũng chẳng quan trọng.

Đóng phim á? Giờ có nhận thì cô cũng chỉ được nhận những vai phụ chẳng có bao nhiêu đất diễn, mà mấy vai này cô đã đóng rất nhiều rồi, có nhận cũng chẳng giúp thêm gì cho tương lai của cô.

Vì vậy, sau khi xuất viện, Nhiếp Trường Hoan rảnh rỗi vô cùng, cô quyết định về ở với mẹ cô và Đầu Đầu. Thảm Bội Nghi ở trong một thôn nhỏ thuộc một huyện nằm phía đông Thành Đô, mặc dù kinh tế không phát triển như trên thành phố nhưng người dân thành thật chất phác, lại có non xanh nước biếc, sơn thủy hữu tình, không khí rất mát mẻ.

Trường Hoan vẫn luôn cảm thấy nơi đây là vùng đất lành đối với cô. Ngày xưa, khi cô và mẹ cô cơ khổ không nơi nương tựa thì vừa tới đây đã gặp được nhà họ Lục. Họ là những người vô cùng tốt bụng, luôn quan tâm và giúp đỡ hai mẹ con cô, có vậy mẹ con cô mới đạt được “tân sinh”, có được một cuộc sống an bình yên ổn.

Cho dù bây giờ thời thế đổi thay, thương hải tang điền, cho dù bà Lục, người mà cô kính trọng yêu thương đã mất, dù mối quan hệ giữa cô và Lục Hưởng Viễn đã tan vỡ, cho dù giờ chỉ còn một đồng tro tàn hồn độn, dù không thể trở lại như xưa nữa thì cô vẫn luôn cảm ơn ông trời đã đưa mẹ con cô tới đây.

Cảm ơn vận mệnh đã cho cô một ngôi nhà để trở về mỗi khi không thể chịu nổi những gió mưa bên ngoài, cảm ơn đã cho cô một nơi có thể tìm được sự ấm áp và an ủi.

Lúc trước mỗi lần cô về nhà đều vội vàng tới rồi vội vàng đi, nhưng lần này thì khác, cô sẽ có hẳn một khoảng thời gian dài để ở bên mẹ cô và Đầu Đầu. Chỉ nghĩ thôi cô cũng đã thấy vui rồi.

Nhà cô ở cuối thôn, cứ đi dọc theo con đường nhỏ này là tới. Mỗi một căn nhà nơi đây, từng ngọn cây cọng cỏ đều vô cùng quen thuộc với cô.

Ở phía trước không xa là một vườn ốt chỉ thiên đỏ rực của nhà hàng xóm, cô vẫn nhớ như in món thịt khô xào ớt chỉ thiên của nhà này, một trong những món ăn ngon đặc biệt ở nơi đây.

Trường Hoan về tới cổng, hình ảnh Đầu Đầu đang ngồi chơi trong sân xuất hiện trước mắt. Cậu chàng nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu nhìn lên, vừa thấy là cô liền ném món đồ chơi xuống đất, nhảy cẫng lên rồi chạy về phía cô.

“Hoan Hoan, Hoan Hoan về rồi.”

“Đầu Đầu...”

Nhiếp Trường Hoan vội vàng đặt hành lý xuống mà dang hai tay ôm Đầu Đầu vào lòng. Cậu chàng rúc vào lòng cô mà cọ cọ, cô cúi xuống, hôn mấy cái lên khuôn mặt mũm mĩm của cậu rồi mới bế cậu vào nhà.

Thảm Bội Nghi nghe tiếng liền đi ra, thấy Trường Hoan liền vui mừng khôn xiết. Bà vừa cầm hành lý giúp cô vừa hỏi han cô có mệt không, có muốn ăn gì hay không.

Trường Hoan lắc đầu, cô vuốt ve mái tóc mềm mại của Đầu Đầu, ánh mắt dịu dàng bình thản.

Thảm Bội Nghi lặng lẽ quan sát con gái mình. Con bà vốn đã không béo mà vừa ốm một trận nên càng mảnh mai, khuôn mặt nhỏ nhắn kia chắc giờ còn chẳng bằng một bàn tay của bà, trong lòng lại không nhịn được mà thấy đau lòng.

Trường Hoan thấy bà đột nhiên im lặng như vậy thì cũng đoán ra bà đang nghĩ gì, cô vội vàng nói lảng sang chuyện khác, “Mẹ à, lần này chị Triệu cho con nghỉ lâu đấy, con có thể ở bên mẹ và Đầu Đầu dài dài rồi.”

Thẩm Bội Nghi nghe vậy liền cười tươi rói, “Thật sao? Thế thì tốt quá, tiện thể để mẹ bồi bổ cho con một chút, con tự mà nhìn đi, đều gây đến gió thổi cũng bay rồi...”

“Ôi trời, được thế còn gì bằng, con thích món mẹ nấu nhất đấy!”

Từ lúc trưởng thành tới giờ, Trường Hoan rất ít làm nũng với bà nên mỗi lần thấy cô làm nũng là bà thích lắm, cười đến tít cả mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tới Cưới Mommy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27-2: Trường Hoan, con định làm gì sau này? 2

Nhưng cười xong lại nghĩ đến, đúng là mấy năm nay Trường Hoan đều vất vả bên ngoài, thật sự chẳng mấy khi được ăn món bà nấu. Haiz, mấy năm nay vì Đâu Đâu và bà mà không biết cô đã chịu bao đau khổ tủi nhục nữa, càng nghĩ bà càng thấy xót xa khổ sở.

Bà là mẹ mà yếu đuối và vô dụng quá, nhìn con gái chịu ủy khuất chỉ tròn to mắt nhìn mà không giúp được gì.

Trường Hoan nhìn bà lại bắt đầu đa sầu đa cảm liền vội vàng chuyển đề tài.

“Mẹ, mấy món đồ chơi mới này là ai mua cho Đâu Đâu thế?”

Thẩm Bội Nghi nghe cô hỏi lại do dự một lúc lâu, bà còn chưa nghĩ ra nên trả lời con gái thế nào thì Đâu Đâu đã nhanh mồm nhanh miệng đáp, “Là ông chủ mua, ông chủ mua cho Đâu Đâu.”

Trường Hoan nghe con nói thì ngây ra, cô nhìn Thẩm Bội Nghi nghi hoặc, “Ông chủ? Ông chủ gì hả mẹ?”

Thẩm Bội Nghi lảng tránh ánh nhìn của Trường Hoan, bà cố làm ra vẻ thần nhiên, “À, là ông chủ cửa hàng tạp hóa ở trên thị trấn, mẹ hay đưa Đâu Đâu mua gạo với dầu ăn ở nhà ông ấy, ông ấy thấy Đâu Đâu ngoan ngoãn nên tặng cho thằng bé mấy món đồ chơi ấy mà.”

Trường Hoan không hề nghi ngờ, cô xoa đầu Đâu Đâu nói, “Hóa ra là vậy, Đâu Đâu của chúng ta ngoan thế cơ á?”

Đâu Đâu nghe cô nói vậy liền gật mạnh đầu, non nớt nói, “Tất nhiên rồi, Đâu Đâu ngoan nhất.”

Trường Hoan hỏi cậu nhóc, “Thế lúc ông ấy tặng con đồ chơi thì con có cảm ơn ông ấy không?”

Đâu Đâu vừa cầm món đồ chơi vừa trả lời, “Đâu Đâu có nói.”

“Ừm, Đâu Đâu giỏi quá.”

Trường Hoan vuốt ve mái tóc mềm mại của cậu nhóc, thâm cảm thấy vui mừng, cô vừa quay đầu sang thì thấy vẻ mặt buồn bực không vui của Thẩm Bội Nghi.

“Mẹ, mẹ sao thế? Có phải mẹ thấy không thoải mái ở đâu không?”

Thẩm Bội Nghi chợt lấy lại tinh thần, bà vội vàng lắc đầu, “Không, không có gì, con đừng lo lắng thế.”

Vừa nghĩ đến bệnh tim của bà thì mối hận trong lòng lại bùng lên, nếu không phải Nhiếp Tuấn vô tình, nếu không phải Tàn Phuong Hoa ngoan độc thì làm sao mẹ cô phải sống trong bệnh tật thế này?

“Mẹ, sau này mẹ chỉ cần an tâm mà chăm sóc Đâu Đâu là được rồi, con sẽ không để chuyện như thế xảy ra nữa đâu. Mẹ tin con đi, con sẽ không để cho mấy người đó xuất hiện ở trước mặt mẹ nữa... Con cũng không tin ông trời sẽ luôn không có mắt như thế, rồi cũng sẽ tới lúc bọn họ phải chịu báo ứng thôi mẹ ạ...”

Thật ra, Thẩm Bội Nghi không quan tâm tới việc sau này Nhiếp Tuấn và Tàn Phuong Hoa có báo ứng gì. Bà biết rõ, bà thành ra thế này có một phần là do chính bà, chỉ vì bà quá yếu đuối nên mới liên lụy con gái bà từ nhỏ đã không có một gia đình đầy đủ. Vì vậy, mong ước duy nhất của bà là con gái bà có một cái kết đẹp, sẽ tìm được một người đàn ông không ngại Đâu Đâu và chịu chăm sóc cho cả thằng bé và con gái bà suốt đời.

Lúc đầu, bà nghĩ người đó là Lục Hường Viễn, nhưng ai biết con người ta lại dễ dàng thay đổi như vậy. Lục Hường Viễn của bây giờ không thể làm chồng của Trường Hoan được, vậy thì sau này, con bà phải làm sao?

“Trường Hoan, chuyện quá khứ thì cứ để cho nó qua đi, mẹ không muốn nhớ đến mấy người đó, con cũng nên thế con ạ. Việc con cần làm là nhìn về phía trước, mẹ chỉ hy vọng con có một cuộc sống thật tốt.”

Nhiếp Trường Hoan luôn hiếu thuận, nghe bà nói không muốn nhắc lại mấy chuyện cũ cô cũng không nói về nó nữa mà an ủi bà, “Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ làm theo lời mẹ. Mẹ cũng phải tin tưởng con, con sẽ cho mẹ và Đầu Đầu một cuộc sống tốt nhất.”

“Mẹ tin con.” Thảm Bội Nghi dừng lại một chút rồi hỏi, “Giờ con và Hương Viễn chia tay rồi thì sau này con định thế nào?” Điều mà Thảm Bội Nghi lo lắng nhất vẫn là chuyện chung thân đại sự của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chủ: Daddy Mau Tới Cưới Mommy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28-1: Mùa xuân thứ hai

Không biết vì sao nghe bà hỏi vậy, trong đầu Trường Hoan đột nhiên lại hiện lên hình ảnh của Giang Thiếu Huân. Chẳng lẽ là vì gần đây anh xuất hiện quá thường xuyên nên cô mới nghĩ đến anh?

Trường Hoan vội vàng ném ý nghĩ này ra khỏi đầu.

“Mẹ, chuyện này cứ từ từ đã mẹ ạ, một mình con cũng chăm sóc mẹ và Đầu Đầu tốt mà.”

Thảm Bội Nghi nghe vậy liền nóng nảy, “Con nói thế là sao? Chẳng lẽ con định ở một mình cả đời à?”

Trường Hoan không cho là đúng, cô cười một cách thân nhiên, “Có gì mà không thể chứ mẹ?”

Thảm Bội Nghi vội vàng khuyên bảo, “Con bé này, nói mê sảng gì thế hả? Làm gì có phụ nữ nào lại không kết hôn sinh con chứ? Con mà không kết hôn thì người ta không để con yên đâu, mỗi người nói một hai câu thì cũng đủ nước bọt để làm con chết đuối đấy...”

Nhiếp Trường Hoan biết mẹ cô là người có tư tưởng bảo thủ vì vậy cô không muốn tranh cãi với bà, chỉ vừa đùa vừa thật mà nói một câu, “Mẹ, mẹ nhìn này, con cũng có con rồi mà, không phải sao?”

Nói xong câu này cô liếc mắt về phía Đầu Đầu ra hiệu với bà, mặc dù cảm thấy bất đắc dĩ nhưng Thảm Bội Nghi không nói gì nữa.

Mới ở nhà mấy ngày mà Nhiếp Trường Hoan bắt đầu thả lỏng và hưởng thụ cuộc sống, dây thần kinh vốn căng như dây đàn cũng mềm đi rất nhiều. Phiên phức duy nhất chính là việc mẹ cô thỉnh thoảng lại cản nhắc việc đi tìm bạn trai, cứ nói đến việc này là phá hủy cả không khí.

Buổi sáng, sau khi ăn sáng xong, cô đưa Đầu Đầu vào thị trấn để mua sắm này kia. Lần này cô gặp được ông Trịnh, ông chủ cửa hàng tạp hóa đã tặng mấy món đồ chơi cho Đầu Đầu. Ông Trịnh là một người đàn ông trung niên, tầm bốn mươi đến năm mươi tuổi, dáng vẻ hiền lành thành thật, vừa nhìn thấy Đầu Đầu là vui vẻ ra mặt, cậu nhóc cũng rất thích người đàn ông này.

Đến trưa thì hai mẹ con trở về, lúc ăn cơm, Trường Hoan cố ý nhắc đến ông Trịnh nhưng không thấy Thảm Bội Nghi có phản ứng gì nên cô không nói thêm gì nữa. Ăn cơm xong cô và Đầu Đầu đi ngủ trưa.

Buổi chiều tỉnh dậy cô đọc sách hoặc nói chuyện trời đất với Thảm bội Nghi, nhiều khi đang nói chuyện với bà cô lại chợt nhớ đến Giang Thiếu Huân, những lúc như thế cô chẳng còn hứng thú gì mà nói chuyện tiếp nữa. Thực ra, mấy ngày nay anh chưa từng liên lạc với cô.

Cô vẫn cố giữ để bản thân không nghĩ về Giang Thiếu Huân nữa, dù sao thì khó khăn lắm cô mới có một kỳ nghỉ thế này, cô không muốn nghĩ đến mấy chuyện phiền lòng đó.

Nhưng cô đã quá xem nhẹ lực ảnh hưởng của Giang Thiếu Huân đối với mình, giờ cứ mỗi khi ngồi im là những chuyện, những hình ảnh về anh liền vọt ra, chiếm cứ lấy đầu óc cô.

Cô không biết, sự xuất hiện của anh sẽ làm cho cuộc sống của cô thay đổi tới mức nào, cô không thể phủ nhận được việc người đàn ông này đã giúp đỡ cô rất nhiều lần, dù cho sự giúp đỡ đó là mưu đồ nhưng đúng như những gì anh đã nói, mưu đồ của anh mang theo thành ý.

Vì vậy, cô rơi vào hoàn cảnh lưỡng nan không biết phải lựa chọn như thế nào. Cô không biết là mình nên tiếp nhận mưu đồ có thành ý của anh để hưởng thụ những thay đổi mà anh mang lại hay sẽ vì tôn nghiêm mà cự tuyệt anh, tiếp tục vất vả, tiếp tục giãy giụa trong giới giải trí này với vai trò một diễn viên vô danh.

Mỗi khi không thể đưa ra quyết định, Trường Hoan sẽ tự nhốt mình trong phòng, ngồi thừ ra đó, không nói lời nào, chôn mình trong khó chịu và buồn bực.

Những lúc như thế thì ngay cả Đầu Đầu cũng chẳng thể làm gì mà ngồi trong sân chơi một mình.

Mãi cho tới khi nắng chiều dần tắt thì cô mới ra khỏi phòng để giúp Thảm Bội Nghi nấu cơm tối.

Màn đêm buong xuống, khói bếp lan tỏa quanh làng. Trường Hoan ngồi nhặt rau với Thảm Bội Nghi trong bếp, Đâu Đâu đang chơi với cậu nhóc Đông Đông bên nhà hàng xóm trong sân.

Đột nhiên Đâu Đâu gọi to, “Hoan Hoan, ông chủ tới.”

Trường Hoan sững sốt, ông chủ Trịnh tới ư? Đến giờ ăn cơm đến nơi rồi ông ấy còn tới đây làm gì? Nhieep Trường Hoan quay sang nhìn Thảm Bội Nghi, chỉ thấy bà đứng lên, về mặt lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chủ: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28-2: Mùa xuân thứ hai 2

Trường Hoan đang nghi hoặc thì ông Trịnh đã bế Đâu Đâu đi vào, một tay còn xách theo một túi nylon to.

“Ông Trịnh, sao ông lại tới đây?” Thảm Bội Nghi nói.

Ông Trịnh thả Đâu Đâu xuống, khuôn mặt hiền lành mỉm cười.

“À, tôi chờ gạo tới nhà ông Lý cạnh đây, nhớ đến nhà bà chắc cũng sắp hết xì dầu rồi liền tiện mang cho bà luôn.”

Ông Trịnh vừa nói vừa cầm túi nylon đặt lên bàn. Trường Hoan lên nhìn lướt qua chiếc túi, ái chà, bên trong không chỉ có xì dầu mà còn có cả một bịch sữa tươi và một ít đồ ăn vặt cho trẻ con nữa.

Ôi chào, ông chủ Trịnh này rõ ràng đang lấy lòng mẹ cô. Trường Hoan nghi hoặc liếc Thảm Bội Nghi một cái, lúc này bà có chút không được tự nhiên, tay bà run rẩy vuốt vuốt tóc, rồi xoay người đi pha trà.

Trường Hoan thấy bà vào trong đành phải đứng ra tiếp ông, “Chú Trịnh, chú làm thế này thì ngại quá, có mấy chai xì dầu mà bắt chú phải đưa tới tận nhà thế này.”

Ông Trịnh cười ha ha, “Có gì đâu, tại chú vừa vận đi qua đây, chuyện nhỏ thôi, không mất công gì cả.”

Thảm Bội Nghi bung trà tới, ông Trịnh vui sướng cầm lấy cốc trà, hai má còn hơi ửng hồng nữa chứ. Trường Hoan nhìn ông ta một chút rồi lại quay sang nhìn mẹ mình, nghi hoặc trong lòng càng lúc càng lớn.

Sau khi uống trà xong, ông Trịnh đứng dậy bảo về, Trường Hoan nghĩ một chút liền mở miệng giữ lại, “Dù sao thì cũng đến giờ ăn cơm rồi, hay là chú ăn xong rồi hãy về, cháu còn chưa trả tiền xì dầu cho chú nữa mà.”

Ông Trịnh nghe vậy liền cắt lời cô, “Ôi, không cần, không cần đâu, đừng khách sáo như vậy...” Không biết ý của ông là không cần trả tiền xì dầu hay không cần giữ ông ở lại ăn cơm?

“Nếu chú đã nói không cần khách sáo thì chú cũng đừng khách sáo như vậy, chú ở lại ăn bữa cơm đi ạ.”

Trường Hoan tiếp tục giữ ông lại, cô vừa nói vừa cố ý liếc Thảm Bội Nghi một cái, thuận tiện hỏi ý kiến của bà, “Con nói thế đúng không mẹ?”

Thảm Bội Nghi ngây ra, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, “Đúng vậy, cũng đến giờ ăn cơm rồi, ông ở lại ăn cơm đi, dù sao có về nhà thì ông cũng ăn một mình thôi mà.”

Ông Trịnh nghe bà nói vậy liền vui vẻ đồng ý.

Trường Hoan giả vờ kinh ngạc hỏi, “Ồ, chú Trịnh, chú ở một mình sao?”

Ông Trịnh thành thật trả lời, “Ừ, vợ chú chết sớm, chú chỉ có một cô con gái nhưng đã gả sang huyện bên từ hai năm trước rồi.”

Trường Hoan nghe vậy liền nhin không được mà cảm thán, “Hóa ra là vậy, nếu thế thì chú giống với mẹ cháu, hai người đều phải vừa làm cha vừa làm mẹ để nuôi nấng con cái lớn lên. Chú vĩ đại thật đấy.”

Nghe cô khen ông Trịnh ngượng đến đỏ bừng cả mặt, “Ha ha, vĩ đại gì chứ? Nuôi dạy con cái là trách nhiệm của người làm cha làm mẹ mà... Để chú giúp mẹ con cháu nấu cơm, Đâu Đâu thích món thịt bò xào ớt của chú lắm.”

Ông Trịnh nói xong liền đi thẳng vào bếp, tự nhiên như đang ở nhà. Thấy ông như thế Trường Hoan kinh ngạc không thôi, cô quay sang nhìn Thảm Bội Nghi.

Thẩm Bội Nghi bị cô nhìn như vậy thì xấu hổ vô cùng, bà cầm rau rồi nói với cô một câu, “Mẹ vào giúp ông ấy.” Nói xong là bà đi ngay vào bếp.

Trường Hoan ngẩng ngấn cả người, trong lòng vừa xót xa lại không nén được vui mừng, bao năm nay, mẹ cô đã phải chịu biết bao khổ sở ủy khuất, nếu có người yêu thương bà, chăm sóc bà thì cô sẽ gior cả hai tay đồng ý.

Trường Hoan cúi đầu nhìn Đầu Đầu đang ngồi chơi dưới đất, không biết nghĩ đến cái gì, cô hỏi cậu nhóc, “Đầu Đầu, có phải ông chủ Trịnh thường tới nhà mình nấu cơm đúng không?”

“Vâng, đồ ăn ông nấu rất ngon, Đầu Đầu thích lắm.”

Nghe cậu nói vậy, Trường Hoan không nói gì nữa, cô nhìn về phía phòng bếp, suy nghĩ sâu xa.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Láy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29-1: Người đàn ông tốt 1

Năm phút sau, Trường Hoan không thể nén được nổi tò mò trong lòng nữa, cô rón ra rón rén đi tới cửa bếp, lặng lẽ thò đầu vào.

Mẹ cô đang cắt ớt, ông Trịnh cầm muỗng đang xào gì đó, thỉnh thoảng hai người sẽ quay ra bàn luận về món ăn, “Bà nếm hộ tôi xem độ mặn nhạt thế nào, tôi không biết khẩu vị của Trường Hoan.”

“Ừm, thế này là được rồi, Trường Hoan nhà tôi không kén ăn đâu, nhưng món thịt bò xào này thì ông cho ít muối thôi, Đầu Đầu còn nhỏ không ăn nhiều muối như thế được.”

“Tôi biết rồi, tôi thuộc nằm lòng khẩu vị của Đầu Đầu rồi ấy chứ, đây có phải lần đầu tôi nấu cơm cho thằng bé đâu.”

“Về sau nếu không có việc gì thì ông hạn chế tôi đây đi.”

“Hả? Sao lại thế? Hay là tôi làm gì không tốt...”

“Không phải, tôi sợ Trường Hoan nghĩ ngợi linh tinh.”

“Thôi được rồi, tôi nghe bà...”

Nghe hai người nói chuyện Trường Hoan không nhịn được thấy đau lòng, đây mới là cách sống của một cặp vợ chồng bình thường.

Nghĩ vậy trong đầu cô chợt lóe lên một ý tưởng đặc biệt, suy ngẫm một lúc thì cô rón rén rời khỏi.

Hơn nửa tiếng sau, Thẩm Bội Nghi gọi cô ăn cơm, bà và ông Trịnh làm bốn món mặn và một món canh.

Đều là những món ăn gia đình đơn giản, có trứng gà chiên hạt tiêu, thịt khô xào tỏi, cá thu chiên giòn, ngoài ra còn có món thịt bò xào ớt mà Đầu Đầu thích và món canh trứng cà chua.

Trường Hoan thử một vài miếng. Ái chà, tài nấu nướng của ông Trịnh không tồi chút nào, cô lặng lẽ cộng thêm một điểm cho ông. Vì ý tưởng trong lòng nên vừa ăn cơm cô vừa giả vờ tò mò dò hỏi chuyện gia đình của ông Trịnh. Hai người nói qua nói lại, cộng thêm giọng nói non nớt của Đầu Đầu thỉnh thoảng vang lên nên không khí trên bàn cơm vừa náo nhiệt vừa thân mật.

Ăn cơm xong ông Trịnh lại chủ động dọn bàn và rửa bát, Trường Hoan và Thẩm Bội Nghi nói mãi mà ông không nghe nên đành để mặc cho ông làm.

Ông Trịnh vừa bê bát đĩa vào bếp rửa thì Trường Hoan liền ghé tai hỏi Thẩm Bội Nghi mọi chuyện thế nào. Thực sự là cô nhịn từ tối đến giờ, tò mò không thể chịu được, nhưng có dò hỏi ra sao thì bà chỉ thờ dài chứ không chịu nói gì.

Rửa bát và thu dọn xong thì ông Trịnh về nhà.

Trường Hoan kéo một chiếc ghế dài ra sân, pha một bình trà rồi nằm lên ghế hóng mát. Mặc dù là đêm hè nhưng ở đây rất mát, trời trong vắt, lấp lánh ánh sao, thỉnh thoảng có những cơn gió thổi qua, vuốt ve khuôn mặt cô làm cả người đều sáng khoái.

Trường Hoan cầm một chiếc quạt hương bồ, thỉnh thoảng phe phẩy một chút. Cô nằm đó, ngắm sao, nghe tiếng ếch và côn trùng kêu xung quanh, có cảm giác như thời gian đang quay trở lại thời niên thiếu.

Mặc dù cô và Lục Hường Viễn đã sớm không còn như xưa, nhưng những ký ức về những tháng năm niên thiếu ấy sẽ mãi mãi lưu giữ trong tim cô, nói cho cùng thì đây cũng là một trong những ký ức đẹp đẽ ít ỏi mà cô từng có.

Dù cho thực sự không thể trở lại thì sao? Những ký ức tốt đẹp sẽ mãi in sâu trong lòng, có xóa cũng xóa không sạch, có lau cũng lau không hết. Nó sẽ mãi mãi chiếm cứ một vị trí quan trọng trong đời cô.

“Mẹ, Đâu Đâu ngủ rồi à?”

“Ừ, thằng bé chơi cả ngày nay, chắc mệt lắm nên đang tắm thì ngủ thiếp đi luôn.” Thảm Bội Nghi vừa tắm rửa xong thì ra ngoài này, bà cầm một chiếc ghế nhỏ đặt cạnh ghế cô rồi ngồi xuống.

Trương Hoan do dự nửa ngày cuối cùng mới hỏi, “Mẹ à, mẹ với chú Trịnh...”

Bạn đang đọc truyện *Ôm Lấy Kim Chi: Daddy Mau Tôi Cưới Mommy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.